

LECKÉK *a* HITRŐL

Alonzo T. Jones
&
Ellet J. Waggoner

Alonzo Trevier Jones
Ellet Joseph Waggoner

Leckék a hitről

A mű eredeti címe: *Lessons on Faith*

Írta: A.T. Jones és E.J. Waggoner

Fordította: Kovács László

Lektor: Németh Kinga és Viniczainé Csurgó Mariann

<https://adventizmusmegrazasa.hu>

Bevezető

A 19. század utolsó felében az Úr elküldte az egyháznak a Krisztus igazságáról szóló üzenetet Alonzo Trevier Jones és Ellet Joseph Waggoner lelkipásztorok által. Ez az üzenet fontos szerepet játszott 1888-ban és a következő évtizedben. Az üzenetet a harmadik angyal hangos kiáltásával azonosították, amelynek dicsősége be kellett, hogy ragyogja az egész földet. A hangos kiáltásnak haladnia kellett, mint tarlón a tűz.

Az a tény, hogy várjuk Jézus visszatérését, komoly kérdéseket vet fel a világosság elfogadásával kapcsolatban. 1895-ben figyelmeztetve lettünk, hogy azok, akik elutasítják a Krisztus által felhatalmazott követeket és az általuk képviselt igazságot, tulajdonképpen Krisztust utasítják el. Egyesek azt mondták: „Ez csupán egy nyugtalanság; nem a Szentlélek, ez nem a mennyből jövő késői eső zápora.” Voltak olyan szívek, melyek tele voltak hitetlenséggel, ezért nem ittak a Lélekből. Sok év telt el azóta... Milyen a mi magatartásunk a Krisztus igazságáról szóló üzenettel kapcsolatban, amelyet Isten küldött Waggoner és Jones lelkipásztorok által? Ellenállunk annak a világosságnak, vagy azt sem tudjuk, hogy miről szól? A világosság, melyet Isten küldött Jones és Waggoner lelkipásztorok által, sok éven át ismeretlen maradt. Most Isten újra küldi az Ő Szentlelkét, hogy elhozza ezt a világosságot egyházának.

Ennek a könyvnek az a célja, hogy az olvasó rendelkezésére bocsássa Waggoner és Jones lelkipásztorok több írását. Az Úr világosságot küldött, hogy legyőzhessük Sátán hatalmát, és elhozza az örökkévaló igazságot az egyháznak. Kérjünk Istentől hittel teli szívet, hogy ihasunk az Ő Lelkéből, és örömmel fogadjuk azt a világosságot, amelynek dicsősége be kell, hogy ragyogja az egész földet!

Hit által élni

Ellet Joseph Waggoner

„*Az igaz ember pedig hitből él.*” (Róm 1:17) Ez a kijelentés összegzi mindazt, amit az apostol mondani akart az evangéliumról. Az evangélium Isten hatalma az üdvösségre „*mindazoknak, akik hisznek*”; benne Isten igazsága nyilatkozik meg. Isten igazsága, az Ő tökéletes törvénye, az igaz Akaratának a kivetítése. Mindaz, ami nem igazság, az bűn, azaz a törvény áthágása. Az evangélium Isten megoldása a bűnre, következőképpen az evangélium munkája nem más, mint az, hogy összhangba hozza az embert a törvénnyel, melynek hatására az igaz törvény cselekedetei nyilvánulnak meg életükben. De ez teljes egészében a hit műve, mert „*Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe*”.

Ez a mű hit által kezdődik, és hit által ér véget, „*miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él*”. Ez mindig igaz volt az ember bukása óta, és mindig igaz lesz, míg Isten szentjei nem viselik homlokukon az Ő nevét, és nem látják Őt, amint van. Pál apostol idézi ezt a biztosítékot Habakuk próféta könyvéből, a második fejezet negyedik versét. Ezt nem tudták volna az első keresztények – ha nem jelentetett volna ki a próféták által – ugyanis nekik csak az Ószövetség volt meg.

Ha azt mondjuk, hogy a régi időkben az embereknek csak tökéletlen tudásuk volt a Krisztusba vetett hitről, azt jelenti, hogy abban az időben nem voltak igaz emberek. Pál apostol azonban visszatér a kezdetekhez, és egy reprezentatív példát idéz az üdvözítő hitről: „*Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, és ezáltal bizonyosságot nyert a felől, hogy igaz.*” (Zsid 11:4). Ugyanakkor Pál apostol megemlíti Noét, aki hit által építette meg a bárkát háza népe megmentésére: „*Általa elítélte e világot, és a hitből való igazság örökösévé lett.*” (Zsid 11:7).

Azt mondjuk, hogy a hitük Krisztusban volt, mert az üdvösségbe vetett hit volt, és Krisztus nevén kívül „*Nincsen üdvösség senki másban, mert nem adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.*” (Apcs 4:12).

Sokan annak a hitnek erejével próbálják élni keresztény életüket, amelyet akkor szereztek, amikor megértették, hogy bűnbocsánatra van szükségük a múltban elkövetett bűneikért. Tudják, hogy csak Isten bocsáthatja meg a bűnt, és ezt Krisztus által teszi meg; de azt képzelik, ha ilyen módon ezen az úton indultak, folytatniuk kell a választásukat saját erejük által. Tudom, hogy sokan így gondolkodnak, elsősorban azért, mert sok embert hallottam így beszélni, és másodsorban azért, mert olyan sok névleges kereszténynél nem látszik, hogy a sajátjuknál egy nagyobb erő munkálkodna az életükben.

Gyülekezeti összejöveteleken a gyakran ismételtetett szövegen kívül: „Keresztény akarok lenni, hogy üdvözülhessek” nem beszélnek, csak régi tapasztalatról, arról az örömről, amelyet kezdetben éreztek, amikor hittek. Semmit sem tudnak arról az örömről, amelyet az Istenért való élés, és a hit által Vele való járás ad. Számukra idegen nyelven hangzik, amikor valaki ezekről a dolgokról beszél. De az apostol azzal a szándékkal, hogy tisztázza a hit kérdését, végigviszi érvelését a dicsőség országáig, egy különösen szuggesztív példa által: „*Hit által vitetett fel Énokh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonytságot nyert a felől, hogy kedves volt Istennek. Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.*” (Zsid 11:5-6).

Figyeljétek meg az érvet, amit annak bizonyítására használt, hogy Énokh hit által vitetett a mennybe: Énokh azért vitetett fel a mennybe, mert Istennel járt, és bizonytságot nyert afelől, hogy kedves volt Isten előtt; de hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Ez elegendő a szóban forgó kérdés bizonyításához. Hit nélkül egyetlen jó cselekedet sem nyerheti el Isten jóváhagyását. Hit nélkül az ember által véghezvitt legjobb cselekedet is végtelenül távol van Isten tökéletességétől, amely az egyetlen mérce. Jó ott, ahol igaz hit található; de a legnagyobb Istenbe vetett hit a múltban elkövetett bűnök eltávolításáért sem fog használni, ha nem viszed végig, és nem fejleszted egészen a próbaidő lezárulásáig.

Sokan mondják, hogy milyen nehezükre esik jót tenni; számukra

a keresztény élet nagyon elégtelen, csupa kudarc jellemzi azt, és elbátortalanodva kísértést éreznek, hogy feladják. Nem csoda, hogy elbátortalanodnak, mert a folyamatos kudarc bárkit elbátortalanítana. Még a világ legbátrabb katonája is elbátortalanodna, ha minden csatában vereséget szenvedne. Néha ezek az emberek siránkoznak, mondván, hogy szinte teljesen elveszítették a bizalmat önmagukban. Szegény lelkek! Bár teljesen veszítették volna el minden bizalmukat önmagukban, és a teljes bizalmukat Abba helyeznék, Aki valóban megmentheti őket, akkor teljesen más lenne a bizonyágtételük. Akkor örvendeznének „*Istenben, a mi Urunk Jézus Krisztus által*”. Az apostol így biztat: „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!” (Fil 4:4).

Ha valaki nem örül Istenben még akkor is, amikor kísértve és támadva van, nem harcolja meg a hitnek nemes harcát, hanem az önmagában bízó gyenge ember harcát vívja, ami romláshoz, csalódáshoz és végül vereséghez vezet. Minden végső örömről szóló ígértet a győztesnek szól. Jézus azt mondta: „*Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében.*” (Jel 3:21). „*Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nekem.*” (Jel 21:7)

A győző az, aki győzelmeket arat. Az örökség nem egyenlő a győzelemmel, hanem csak a győzelem jutalma. A győzelmet most kell megszerezni. Győzelmet kell aratnunk a földi természetünk felett, a szemünk kívánsága felett, az élet kérdése felett és az önző vágyak felett. Örülhet az, aki harcol és látja, hogy az ellenség visszavonul. Senki sem akadályozhatja meg az örömben, mert az öröm spontán módon tört ki belőle az ellenség visszavonulásának eredményeként. Vannak, akik félve gondolnak arra, hogy állandóan küzdeniük kell önmagukkal és a világi kívánságaikkal. Ez azért van, mert számukra még mindig ismeretlen a győzelem öröme; ők csak a vereség tapasztalatát élték meg. De amikor folyamatos győzelmet aratsz, akkor a folyamatos küzdelem nem ad okot a szomorúságra. A veterán, aki száz csatát nyert meg, vágyakozik arra, hogy csatamezőn legyen. Nagy Sándor katonái nem ismertek vereséget, ezért mindig szívesen harcoltak az ő parancsnoksága alatt. Minden győzelem megerősítette a bátorságból fakadó erejüket, arányosan csökkentve a legyőzött ellenség erejét. De hogyan érhetjük el a lelki harcban a folyamatos győzelmet? Figyeljük meg, mit mondott a szeretett tanítvány!

„Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Ján 5:4) Olvassátok el újra Pál apostol szavait! „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érttem.” (Gal 2:20) Ebben rejlik a hatalom titka. Krisztus, Isten Fia végzi el ezt a munkát, Akié minden hatalom mennyen és földön. Amikor ezt a munkát végzi a szívedben, dicsekvésnek számít-e, ha azt mondod, hogy folyamatos győzelmeket szerzel? Igen, azt jelenti, hogy dicsekszel, de az Úrban dicsekszel, és ez meg van engedve. A zsoltáros kijelenti: „Dicsekedik lelkem az Úrban.” „Tőlem pedig távol legyen, hogy mással dicsekedjem, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által számomra megfeszítettett a világ, és én is a világ számára.” (Gal 6:14)

Nagy Sándor katonáit legyőzhetetleneknek ismerték el. Miért? Vajon azért, mert természetes módon erősebbek és bátrabbak voltak minden ellenségüknél? Nem, hanem azért, mert Nagy Sándor vezette őket. Az erejük vezetőjükben volt. Egy másik vezetővel biztosan gyakran vereséget szenvedtek volna. Amikor a winchester-i csatában az unionista hadsereg pánikszerűen menekült, Sheridan tábornok jelenléte győzelemmé változtatta a vereséget. Nélküle az emberek tétova tömeggé, de a tábornokkal az élen legyőzhetetlen hadsereggé váltak. Ha meghallottad volna az ilyen vezetők alatt harcoló katonák és a hozzájuk hasonló emberek észrevételeit, akkor a tábornokukról hallottál volna dicséretet, ami összekeveredett volna a teljes örömuiket kifejező szavakkal. A katonák erősek voltak, mert a tábornokuk erős volt; ugyanaz a lélek szállta meg őket, mint a tábornokot.

Nos, a kapitányunk a seregek Ura. Ő szembeszállt a legnagyobb ellenséggel, és egyedül győzte le. Azok, akik követik Őt, mindig előre mennek győzve, hogy győzzenek. Ő bárcsak Benne bíznának mindazok, akik tanítványainak mondják magukat, majd ismételt győzelmek által dicsérnék azt, Aki kihozta őket a sötétségből dicsőséges világosságára. János apostol azt mondta, hogy aki Istentől születik, hit által győzi le a világot. A hit megragadja Isten karját, mert az egész munkát az Ő fenséges hatalma viszi véghez.

Senki sem mondhatja meg, hogyan dolgozik Isten hatalma az emberben, megvalósítva azt, amit az ember nem tudna megtenni.

Ugyanolyan lehetetlen megmondani azt is, hogyan kelti életre a halottakat. Jézus az mondta: „*A szél fúj, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jó és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.*” (Ján 3:8). Csak a Szentlélek tudja, hogyan dolgozik az emberben, hogy uralni tudja szenvedélyeit, és a Szentlélek tudja győztessé tenni őt a büszkesége, irigysége és önzése felett. Elég annyit tudni, hogy Ő megteszi mindazokban, akik jobban akarják ezt, mint bármi mást, hogy megvalósuljon bennük, és bíznak Istenben, hogy teljesíti azt.

Nem tudjuk, hogyan járt Péter a vízen a hullámok között, de tudjuk, hogy Jézus parancsára tudott járni a vízen. Amíg az Úrra szegezte tekintetét, az isteni erő lehetővé tette számára, hogy ugyanolyan könnyen járjon a vízen, mint a kemény talajon; de amikor a hullámokat nézte, – talán büszkeségből, azért amit tesz – a félelem hatalmába kerítette, és kezdett elmerülni. A hit képessé tette, hogy a hullámokon járjon; a félelem miatt süllyedni kezdett. Az apostol azt mondta: „*Hit által omlottak le Jérikónak kőfalai, midőn hét napig körös-körül járták.*” (Zsid 11:30). Miért jegyezték le ezt a történetet? A mi tanulságunkra írtak meg „*hogy állhatatossággal és az Írások vigasztalása által reménységünk legyen.*” (Róm 15:4).

De milyen célból? Vajon felhívást kapunk fegyveres hadseregekkel való harcra, és erősített városok meghódítására? Nem. „*Mert nem vér és test ellen van nekiünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmaságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszság lelkei ellen, amelyek az ég magasságában vannak.*” (Ef 6:12) De az Istenbe vetett hit által a látható ellenség felett kivívott győzelmek azért vannak megörökítve, hogy megmutassa, mit fog eredményezni a hitünk harca „*a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszság lelkei ellen, amelyek az ég magasságában vannak*”.

Isten kegyelme, amely hitünk válaszaként érkezik, ugyanolyan erős ezekben a harcokban, mint az említettekben; mert az apostol azt mondta: „*Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására. Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtván minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.*” (2Kor 10:3-5).

A múltban a hit nem csak a testi ellenségek legyőzésében segítette

a hívőket. Nemcsak azt olvassuk róluk, hogy „országokat győztek le”, hanem azt is, hogy „igazságot cselekedtek, ígéreteket nyertek el” és a legcsodálatosabb és a legbiztatóbb: „felerősödtek a betegségekből” (Zsid 11:33-34). Hit által gyengeségük erősséggé változott, mert Krisztus ereje gyengeségben tökéletesedik. Akkor ki kárhoztatja Isten választottait, ha az igazságos Isten az, aki megigazít, és mi vagyunk az Ő kezének munkája, Krisztusban teremtve jó cselekedetekre? „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-e?” „De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az által, aki minket szeretett.” (Róm 8:35,37)

The Signs of the Times, 1889. március 25.

Leckék a hitről – 1. rész

A.T. Jones

„Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni.” Ez azért van, mert „Ami nem hitből van, az bűn” (Róm 14:23), és természetesen a bűn nem lehet kedves az Úr előtt. Éppen ezért, amint Ellen White is írta 1898. október 18-án a „Review and Herald” című újság első oldalán: „A hit művelésének szükségességéről szóló bibliai tanítás sürgős megértése fontosabb, mint bármely más megszerezhető tudás.”

Ezért a „Review and Herald” című újság minden egyes számában publikálunk egy-egy leckét a hitről – mi a hit, hogyan születik, hogyan gyakorolhatjuk – oly módon, hogy a kiadvány minden olvasója megszerezhesse azt a tudást, amely *„fontosabb, mint bármely más megszerezhető tudás.”*

Review and Herald, 1898. október 29.

Leckék a hitről – 2. rész

A.T. Jones

Ahhoz, hogy megértsük, mit akar mondani a Szentírás, amikor elénk tárja a hit művelésének sürgető szükségességét, elengedhetetlen tudni azt, hogy elsősorban mi a hit. Nyilvánvaló, nem túl hasznos kérni valakitől azt, hogy művelje hitét, miközben nem rendelkezik intelligens ismeretekkel arról, hogy mi a hit. Szomorú, de sajnos igaz, hogy bár az Úr ezt a témát a lehető legvilágosabban fogalmazta meg a Szentírásban, az egyházunknak sok olyan tagja van, aki nem tudja, mi a hit. Lehet, hogy ismerik a hit definícióját, de nem tudják, mi maga a hit; nem értik a definícióban kifejtett gondolatot.

Ezért most nem foglalkozunk a definícióval, hanem tanulmányozni fogjuk a hitnek egy illusztrációját – egy olyan példát, amely napvilágra hozza a gondolatot oly módon, hogy mindenki tisztán láthassa azt. A hit „Krisztus szava által” jön. Tehát az Igében kell keresnünk.

Egy napon egy százados odajött Jézushoz, és így szólt hozzá: *„Uram, az én szolgám otthon gutaütötten fekszik, és nagy kínokat szenved. És monda neki Jézus: Elmegyek és meggyógyítom őt. És felelven a százados, monda: Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám... Jézus pedig, amikor ezt hallá, elcsodálkozék, és monda az őt követőknek: Bizony mondom néktek, még az Izraelben sem találtam ilyen nagy hitet.” (Mt 8:6–10)*

Itt Jézus megmutatta, mi a hit. Amikor megtudjuk, mi ez, megtaláltuk a hitet. Amikor megtudjuk, mi ez, akkor tudjuk, mi a hit. Kétségtelen, mert Krisztus a „hit szerzője”, és a százados megnyilvánulását hitnek nevezte, sőt „ilyen nagy” hitnek. Mi ez a hit? A százados azt akarta, hogy Jézus tegyen meg valamit. De amikor az Úr azt mondta:

„Elmegyek és meggyógyítom őt”; a százados megállította Őt azzal, hogy „csak szólj egy szót”, és az meglesz. Mit gondolt a százados, ki végzi a munkát? – CSAK a Szó. Mitől függött a századosnál, hogy meggyógyuljon a szolgája? – CSAK a Szótól. Jézus szerint ez hit. Tehát testvér, testvérnő, mi a hit?

Review and Herald, 1898. december 6.

Leckék a hitről – 3. rész

A.T. Jones

A hit azt jelenti, elvárni Isten Igéjétől, hogy megtegye azt, amit mondott, és függni attól az Igétől, hogy teljesíti azt a bizonyos dolgot. Mivel ezt jelenti a hit, és mivel a hit Isten Igéje által jön, akkor egyértelmű, hogy a hit megszerzése érdekében Istennek arra kell tanítania az embert, hogy önmagának az Igéjének van hatalma teljesíteni azt, amit mondott.

Ez az igazság. Pont erre tanít Isten Igéje, és nem többre; így valóban Ő „a hű Ige” (the faithful Word - angolul) - a hűséggel teli Ige. A Biblia első fejezetének nagy része nem más, mint egy lecke a hitről. Ez a fejezet nem kevesebb, mint hat különálló kijelentést tartalmaz, amely mindenképpen hitet kelt. Figyelembe véve az első verset, hivatkozással együtt, ezeknek száma hétre emelkedik. A hit felkeltése az a tanítás, mely szerint maga Isten Igéje teljesíti azt, amit az Ige kimondott. Olvassuk el a Biblia első versét!

„*Kezdetben Isten teremtette az eget és a földet*”. Hogyan teremtette? „*Az Úr szavára lettek az eget és szájának leheletére minden seregiük. [...] Mert szólt, és meglett az, parancsolt és előállott.*” (Zsolt 33:6-9) Mielőtt az Úr szava szólt volna, nem léteztek, de miután szólt, a dolgok „*lettek*” („*it was*” - KJV). A dolgok csak az Ige kimondásával jöttek létre. Ki hozta őket létre? Csak az Ige. De a sötétség a föld felszínén volt. Isten azt akarta, hogy legyen világosság; de hogyan lehetett világosság ott, ahol sötétség volt? Isten újra szólt: „*Legyen világosság, és lett világosság*”. Honnan jött a világosság? A kiejtett Ige világosságot eredményezett. „*Beszéded kijelentése világosságot gyújt.*” (Zsolt 119:130)

Nem volt ég, sem atmoszféra. Isten akarta, hogy létrejöjjenek. Hogyan jöhettek létre? „*Azután ezt mondta Isten: Legyen boltozat, amely*

elválasztja a vizeket a vizektől... És így lett.” Egy másik fordítás így írja: „*És így jöttek létre*”. Mi hozta létre a vizeket? Csak az Ige. Isten szólt és létrejött, vagy így lett. A kimondott Ige az, ami meghatározza minden dolog létét.

Azután Isten azt akarta, hogy legyen szárazföld. Hogyan lehet ez? Isten újra beszélt: „*Majd ezt mondta Isten: „Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy előtűnjék a száraz. És úgy lett.*” Akkor nem volt növényzet. Hogyan jött létre? Isten újra szólt: „*Azután ezt mondta Isten: Hajtson a föld gyenge füvet, maghozó füvet; gyümölcsfát, hogy neme szerint való gyümölcsöt teremjen, és magva legyen a földön. És úgy lett.*” Isten újra szólt: „*Majd ezt mondta Isten: Legyenek világítótestek az ég boltozatán... és így lett*”. Isten újra beszélt: „*Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemük szerint... És úgy lőn.*” Így, „az Ú szava” által teremtetett minden. Ő csak kimondta az Igét, és így történt. A kimondott Ige létrehozta azt a dolgot.

Így történt a teremtésnél. Ugyanez történt a megváltásnál is: Ő meggyógyította a betegeket, kiűzte a démonokat, lecsendesítette a vihart, megtisztította a leprát, feltámasztotta a halottakat, megbocsátott bűnöket, és mindezt a Szava által. Minden esetben ugyanúgy „*Szólt, és meglett*”. Isten ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. Mindig Ő a Teremtő, és mindig, mindent csak az Ige által teremt. Mindig mindent megtehet az Ige által; mert Isten Igéjének alapvető jellemzője az, hogy rendelkezik azzal az isteni erővel, amely által megvalósítja az elmondottakat.

Ezért a hit azt jelenti, tudni azt, hogy ez az erő az Isten Igéjében van, elvárni, hogy az Ige megtegye azt, amit mond, és egyedül csak erre az Igére hagyatkozni, hogy megtegye azt, amit az Ige mondott. Hitet tanulni azt jelenti, megtanulni, hogy ilyen Isten Igéjének a természete. Megtanítani az embereket a hit gyakorlására azt jelenti: megtanítani őket elvárni, hogy Isten Igéje megtegye azt, amit mond, és csak az Igéjétől függjenek, hogy megtehesse azt, amit mondott.

A hit művelése abból áll, hogy gyakorlás által növeli az Isten Igéjében rejlő erő iránti bizalmat, hogy az Ige megcselekszi azt, amit kijelentett, és csak az Igére hagyatkozni, hogy megtegye azt, amit mondott. „*A hit művelésének szükségességéről szóló bibliai tanítás sürgős megértése fontosabb, mint bármely más megszerezhető tudás.*” Művelitek a hiteteket?

Leckék a hitről – 4. rész

A.T. Jones

A hit azt jelenti, elvárni Isten Igéjétől, hogy megtegye azt, amit mondott, és függni attól az Igétől, hogy teljesíti azt a bizonyos dolgot. Amikor ezt világosan megértjük, akkor nagyon egyszerű lesz látnunk, hogy *„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.”* (Zsidók 11:1)

Mivel Isten Igéje tele van teremtő erővel, és így lényegében előállíthatja azt a dolgot, amelyről az Ige beszél; és mivel a hit azt jelenti, elvárni, hogy az Ige megtegye, amit mond, és függni „csak az Igétől”, hogy megtegye azt, amit mond, teljesen világos, hogy a hit a *„reménylett dolgoknak valósága”*. Mivel Isten Igéje önmagában teremtő, ezáltal előidézheti és meghatározhatja annak megjelenését, ami különben nem létezne és nem is látszana; és mivel a hit azt jelenti, elvárni az Igétől, hogy pontosan azt tegye, amit mond, és függni „csak az Igétől”, hogy meg is tegye, teljesen világos, hogy a hit *„a nem látott dolgokról való meggyőződés”*. Így *„Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő”*. (Zsid 11:3)

Aki hitet gyakorol, tudja, hogy Isten Igéje teremtő, és képes előállítani a kimondott dolgot. Ezért megértheti, – nem feltételezi – hogy a dolgok Isten Igéje által jöttek létre, álltak elő. Aki hitet gyakorol, megértheti, hogy még mielőtt Isten kimondta volna Igéjét, sem a most látott dolgok, sem azok anyaga nem voltak láthatóak, – pusztán azért, mert nem léteztek – mégis amikor az Ige elhangzott, a világok létrejöttek, egyszerűen azért, mert maga az Ige hozta létre őket.

Ez a különbség Isten Szava és az ember szava között. Az ember beszélhet; de a szavaiban nincs erő az elmondottak megtételére: ha szükséges megvalósítania a dolgot, az embernek tennie kell valamit

pluszban a szava kimondásán kívül, azaz meg kell tennie, amit mondott. Isten Igéjével nem ez a helyzet. Amikor az Ige elhangzik, létrejön a dolog, és csak azért létezik, mert Isten beszélt. Az Ige teljesíti azt, amit Isten mondott. Az Úrnak nem kell tennie semmit pluszban a kimondott Igén kívül, mint az embernek. Nem kell teljesítenie az Igéjét, hanem az beteljesedik. Isten csak kimondja az Igét, és a munka elkészült. Ezért olvassuk a Bibliában: *„Azért pedig szüntelen hálát adunk Istennek, hogy amikor befogadtátok az Isten általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét, aminthogy valóban az, amely munkálkodik is bennetek, akik hisztek.”* - bennetek, akik hitet gyakoroltok. (1Tessz 2:13)

Így *„lehetetlen, hogy Isten hazudjon”*. Nem csak azért lehetetlen hazudnia, mert nem akar, hanem azért, mert nem hazudhat. És nem hazudhat egyszerűen azért, mert nem hazudhat: Ez lehetetlen. Mert amikor beszél, a teremtmő erő benne van a kimondott szóban, tehát *„csak az Ige”* határozza meg a kimondott dolog létét. Az ember mondhat valamit, és nem úgy lesz. Így az ember hazudhat. Mert azt mondani, ami nincs összhangban a valósággal, az hazugság. Az ember hazudhat, beszélhet olyan dolgokról, amelyek nem léteznek, mert az ő szavában nincs olyan hatalom, amely létrehozná azokat a dolgokat, amelyekről beszélt. Istennél lehetetlen.

Ő nem hazudhat, mert *„Ő szólt, és előállott”*. Ő beszél, és úgy is van. Hasonlóképpen, amikor Isten az Igéjén keresztül egy bizonyos időről beszélt, például több száz évvel azelőtti próféciaiban, amikor az az idő eljött, az Ige beteljesedett. A prófécia nem azért teljesedik be, mert az Ige mellett Isten tesz még valamit annak teljesítéséért, hanem azért, mert az az Ige arra az időre hangzott el, és benne rejlik az a teremtmő erő, amely abban a pillanatban létrehozza a kimondott dolgot. Éppen ezért, ha a gyermekek nem kiáltottak volna *„Hozsannát Dávid fiának”*, akkor a kövek azonnal kiáltották volna a helyükön, és így amikor eljött a harmadik nap, *„lehetetlen”* volt a halál hatalmában tartani Jézust.

Isten Igéje isteni! Teremtő erő van benne. Az Ige *„élő és ható”*. Isten szava önmagától teljesedik be. Íme, ilyen módon függni és bízni az Igében, a hit gyakorlását jelenti. – Van neked hited?

Review and Herald, 1899. január 3.

Leckék a hitről – 5. rész

A.T. Jones

„A hit művelésének szükségességéről szóló bibliai tanítás sürgős megértése fontosabb, mint bármely más megszerezhető tudás.” (Ellen White, RH. 1898. október 18.) Figyeljétek meg, hogy fontos tudni, mit ért a Szentírás „a hit ápolásának szükségességén” – nem kifejezetten a hit meglétét, hanem a hit művelését. A Szentírásban nem sok szó esik a hit szükségességéről, de sok-sok helyen hivatkozik a hit művelésére. Ennek oka az, hogy minden ember kap elegendő hitet az induláshoz: és csak művelniük kell a hitüket. Senkinek sem lehet nagyobb hite anélkül, hogy ápolná a már megkapott hitet. Művelés közben semmi sem nő gyorsabban, mint a hit – *„mivelhogy felettébb megnövekedett a ti hitetek” (2Tessz 1:3).*

A hit az erős bizalmat jelenti Istenben, hogy beteljesíti azt, amit az Ige mond; és „csak az Igétől” függni, hogy beteljesíti azt, amit mond. Az Igétől és „csak az Igétől” való függés ápolása, hogy teljesítse azt, amit mondott, a hit művelését jelenti. A hit „Isten ajándéka” (Ef 2:8); és a Szentírás világossá teszi, hogy hit mindenkinek adatik: *„hanem józanul gondolkozzék mindenki az Istenről neki adott hit mértéke szerint.” (Róm 12:3)* Ez a hitnek a mértéke, az a tőke, amivel Isten megajándékoz *„minden embert, aki a világra jön” (Ján 1:9).* Minden ember felhasználhatja ezt a tőkét – művelheti – lelke megmentésére. Nincs olyan veszély, hogy használat közben a tőke csökkenni fog: ha használják, biztosan növekedni fog. Ahogy növekszik a hit, igazságot, békességet és örömet biztosít az ember teljes üdvösségére.

Megismétlem: a hit Isten Igéjéből származik. Ezért van megírva: *„Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van, mégpedig a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk.” (Róm 10:8)* Így a hit, sőt a hit szava minden ember

szájában és szívében van. Hogyan magyarázható ez? A következőképpen: amikor az első emberpár vétkezett az Édenkertben, teljesen hittek Sátánnak; és ez által átadták saját magukat neki. Teljesen Sátán fogságába estek. Akkor tökéletes harmónia és béke keletkezett köztük és Sátán között. De Isten nem hagyta így a dolgokat. Megtörte a közöttük létező harmóniát és békét. Ezt az Igéjével tette, amikor azt mondta Sátánnak: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között.” (1Móz 3:15)

„Csak Isten képes folyamatosan ellenségeskedést szerezni az asszony magva és a kígyó magva között. Az ember elesése után természete gonosszá vált. Azután harmónia alakult ki Sátán és az elesett ember között. Ha Isten nem lépett volna közbe, az emberek szövetséget kötöttek volna a menny ellen, és ahelyett, hogy egymás ellen háborúztak volna, csak Isten ellen harcoltak volna. A bukott angyalok és a bukott emberek között nincs természetes ellenségeskedés. Mindegyikőjük hitehagyásuk miatt gonosz. A gonosz, bárhol is létezik, mindig szövetségre lép a jóval szemben. A bukott angyalok és az elesett emberek szövetkeznek. A bukott angyalok intelligens tábornoka úgy gondolta, hogy ha képes lesz megtéveszteni az embereket, mint ahogy az angyalokkal tette, hogy egyesüljenek a lázadásban, akkor ők lennének az emberekkel folytatott kommunikáció ügynökei, hogy egyesüljenek a menny elleni lázadásban. Amikor az ember elválik Istentől, már nincs ereje ellenségeskedni Sátánnal szemben. Az ember és a Sátán közötti ellenségeskedés ebben a világban természetfeletti. Ha Isten megtérítő ereje nem kerül nap, mint nap az ember szívébe, akkor nem lesz benne semmi hajlam a vallásos életre, hanem az emberek inkább a Sátán foglyai lesznek, mintsem hogy Jézus Krisztusban szabadok legyenek. Azt mondom, hogy Isten fog ellenségeskedést tenni. Az ember nem képes rá. Amikor az akarat Isten akaratától függőségbe kerül, akkor ez úgy történik, hogy az Úr hatalma alá veti az ember szívét és akaratát.” (Ellen White, Gospel Herald, 1898. július 1.)

Ez a Sátán iránti ellenségeskedés a gonoszság iránti ellenségesség, amelyet Isten Igéje által plántál minden emberbe, minden lelket szabadulás utáni vágyakozásra indít, és a szabadulás csak Jézus Krisztusban található meg (Róm 7:14-25). Így az Isten Igéje, amely minden lélekben ellenségeskedést plántál Sátánnal szembe – ez a gonosszal szembeni ellenségeskedés, amely szabadulást követel, és amely csak Jézus Krisztusban található meg – a hit ajándéka az emberek számára;

ez a „hit mértéke”, amelyet Isten kiosztott minden ember számára; ez a „hit szava”, amely a világ minden emberének szájában és szívében van.

Ez „a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk. Mert ha száddal Úrnak vallod Jézust, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halottak közül, üdvözülsz. Mert szívvel hisszük, hogy megigazulunk, és szájjal teszünk vallást az üdvösségről.” (Róm 10:8-10). „Ne mondd a te szívedbe: „Ki megy föl a mennybe, hogy hozzon nekiünk hitet?” sem azt, hogy: „Ki száll le a mélységbe?” vagy „Ki megy el messze, hogy hitet találjon, és elhozza nekiünk?” Mert: „Közel áll hozzád a szó, még a szádban és a szívedben is, és ez a szó a hit szava, amelyet hirdetünk.” (5Móz 30:11-14; Róm 10:6-8)

Mondd ezt, és gyakorold azt a hitet, amelyet Isten adott neked, ahogyan azt a világ bármely személyének megadta, mert „megérteni, hogyan gyakorold a hitet, ez az evangélium tudománya”!

Review and Herald, 1899. január 10.

Leckék a hitről – 6. rész

A.T. Jones

A hit azt jelenti: csak Isten Igéjétől függni, és erős remény abban, hogy csak az Ige meg fogja tenni, amit mond. Így a hit általi megigazulás megszerzése érdekében csak Isten Igéjétől kell függni, és elvárni, hogy az Ige teljesítse, amit mond. A hit általi megigazulás nem más, mint hit által igaznak tétetni, mert a megigazulás azt jelenti: igaznak tekinteni.

A hit Isten Igéje által jön. Ezért a hit általi megigazulás az Isten Igéjén keresztül érkező megigazulás. A hit általi megigazulás az az igazság, amely Isten Igéje által jön. Isten Igéje önmagától teljesedik be, mert a teremtkor Isten „szólt és meglett, ő parancsolt és előállott” (Zsolt 33:9). Amikor a földön volt, megnyugtatta a tomboló tengert, megtisztította a leprásokat, meggyógyította a betegeket, feltámasztotta a halottakat és megbocsátott bűnöket, mindezeket az Ő szava által. Ezekben a helyzetekben „Ő szólt, és meglett”.

Most ugyanaz, Aki a teremtkor „szólt, és meglett”, ugyanaz, Aki azt mondta: „Legyen világosság!” és világosság lett, ugyanaz, Aki a földön „csak egy szót szólt” és a betegek meggyógyultak, a leprások megtisztultak és a halottak feltámadtak, ugyanaz mondja ki Isten igazságát mindazoknak és mindazok felett, akik hisznek. Mert bár mindannyian vétkeztünk és eltávolodtunk Isten igazságától, mégis „az ő kegyelméből ingyen igazulnak meg a Krisztus Jézusban való váltság által. Mert Isten őt rendelte engesztelő áldozatul az ő vérében való hit által, hogy megmutassa igazságát, mivel a korábban elkövetett bűnöket elnézte.” (Róm 3:24-25).

Ahhoz, hogy kezdetben létrehozhasson mindent, Isten elrendelte Krisztust, hogy mondja ki az Igét, amely minden létezővé tesz. Krisztus csak az Igét szólt, és minden létrejött. A megváltásban is – ami újjáteremtés – Isten elrendelte Krisztust, hogy hirdesse az igazság Igéjét. Amikor Krisztus csak kimondja a Szót, akkor az úgy is van. Az

Ő Szava, akár a teremtésben, akár az üdvösségben, ugyanaz. „*A világ Isten beszéde által teremtetett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő.*” (Zsid 11:3) Valamikor nem voltak világok, sem az anyag, amelyből a világok most állnak. Isten korábban elrendelte Krisztust, hogy mondja ki a Szót, amely a világokat és annak anyagát állítja elő. „*Ő szólt és előállott.*” Mielőtt kimondta volna az Igét, nem volt világ. Az Ige kimondása után a világok léteztek. Így Isten Jézus Krisztus által kimondott Igéje képes létrehozni azt, ami még nem létezett az Ige kimondása előtt, és ami egyébként soha nem létezhetett volna.

Pontosan ugyanez történik az ember életében. Az ember életében nincs igazság. Az emberben nincs olyan igazság, amelyből igazság származhatna a saját életében. De Isten már korábban elrendelte Krisztust, hogy hirdesse az igazságot az emberek felett. Krisztus csak az Igét mondja, és az ember életének sötét ürességében igazság jön létre mindazokban, akik elfogadják. Ott, ahol az Ige befogadása előtt nem volt sem igazság, sem semmi más, ami igazságot eredményezhetett volna, az Ige befogadása után tökéletes igazság található, és még maga a kút is, amelyből az igazság fakad. A hittel elfogadott Isten szava – vagyis elvárni Isten Igéjétől, hogy tegye meg, amit mond, és csak az Igétől való függés, – igazságot teremt az emberben és abban az életben, amelyben korábban nem volt; ugyanúgy, mint az eredeti teremtésben, Isten Igéje világokat hozott létre ott, ahol korábban nem léteztek. Ő szól és létrejön mindazokban, akik hisznek, vagyis mindazokban, akik elfogadják. Maga a szó hozza létre ezt.

„*Mivel tehát hit által igazultunk meg (erős reménységünk, és csak az Igétől való függés által) békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.*” (Róm 5:1) Így van, áldott legyen az Úr! Ebből az áldott igazságból táplálkozni a hit művelését jelenti.

Review and Herald, 1899. január 17.

Leckék a hitről – 7. rész

A.T. Jones

„A hit művelésének szükségességéről szóló bibliai tanítás sürgős megértése fontosabb, mint bármely más megszerezhető tudás.” A hit azt jelenti: elvárni Isten Igéjétől, hogy megtegye azt, amit mond, és függni attól az Igétől, hogy teljesíti azt a bizonyos dolgot.

Ábrahám azoknak atyja, akik hit által élnek. Életének története oktat bennünket a hitre – mi a hit, és mit tesz a hit azért az emberért, aki rendelkezik vele. Mit mondhatunk Ábrahámról, atyánkról, mit ért el hit által? Mit olvasunk a Szentírásban? Amikor Ábrahám több mint nyolcvan éves volt, – a felesége, Szárai is már idős – és nem voltak gyermekei, Isten „kivitte őt, és ezt mondta: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha meg tudod számolni őket. Azt mondta neki: Így lesz a te utódod is.” (1Móz 15:5) „És hitt az Úrnak és tulajdonítták az önéki igazságul.” (1Móz 15:6) Ábrahám elfogadta Isten Igéjét, és az Igébe vetett bizalom által várta, hogy az Ige teljesítse azt, amit mondott. Ezáltal Ábrahám helyesen cselekedett.

Szárai azonban nem bízott teljesen Isten szavában. Saját tervéhez folyamodott, hogy világra hozza a magot. „Monda azért Szárai Ábrámnak: Íme az Úr bezárolta az én méhemet, hogy ne szüljek: kérek, menj be az én szolgálómhoz, talán az által megépülök; és engedett Ábrám a Szárai szavának.” (1Móz 16:2) Pillanatnyilag Ábrahám eltért a hit tökéletes feddhetetlenségétől. Ahelyett, hogy szilárdan ragaszkodott volna reményéhez, és csak Isten szavától való függőségéhez, „engedett Szárai szavának.” (1Móz 16:2) Így született egy gyermek; de Szárai számára ez a helyzet annyira kellemetlenné vált, hogy lemondott saját elgondolásáról. Isten megmutatta, hogy nem ismeri el elképzelését, és teljesen

figyelmén kívül hagyja azt a tényt, hogy gyermek született. Ábrám nevét Ábrahámra változtatta, és elmondta neki, hogy az ígért mag által sok nemzet atyjává teszi, valamint beszélt arról a szövetségről is, amit vele és a megígért maggal köt meg. Szárai nevét Sára névre változtatta, mert az ígért magon keresztül „minden nemzet anyjává” kellett válnia. (1Móz 17:16)

Ábrahám észrevette, hogy Isten teljesen mellőzi a született gyermeket, ezért megpróbálta felhívni figyelmét, mondván: „Bárcsak Izmael élne teelőtted!”. „Isten pedig azt mondta: Feleséged, Sára kétség nélkül fiút szül neked, akit Izsáknak nevezel, és megerősítem szövetségemet övele és az ő ivadékaival, örökkévaló szövetségül. Izmael felől is meghallgatlak: Íme, megáldom, megszorítom, és fölöttébb megsokasítom őt. Tizenkét fejedelmet nemz, és nagy néppé teszem. Szövetségemet pedig megerősítem Izsákkal, akit Sára szül neked ez idő tájt, a következő esztendőben.” (1Móz 17:18–21) Ezzel Ábrahám és Sára tanítást kaptak afelől, hogy Isten Igéjének beteljesedésére, az ígéret teljesedéséhez csak az Igéjétől való teljes függés miatt kaphat választ. Sára megtanulta, hogy terve csak problémát és zűrzavart hozott, és késleltette az ígéret beteljesedését. Ábrahám megtanulta azt, hogy Sára hangjára hallgatva szem elől tévesztette Isten Igéjét; és hogy most teljesen el kell hagynia azt a tervet, és újra csak Isten Igéjéhez kell visszatérnie.

Ábrahám azonban 99, Sára pedig 89 éves volt. Úgy tűnt, hogy ez lehetetlenné teszi Isten Igéjének beteljesedését, és egy mélyebb függést követelt Isten Igéjétől – nagyobb hitet, mint korábban. Teljesen világos volt, hogy most már nincs más lehetőségük, mint a kinyilatkoztatott Igétől való függés: nincs más alternatívájuk az Ige által elmondottak teljesedésére. Az egész munkájuk, eljárásuk, tervük és erőfeszítésük ki lett zárva, és nem volt más alternatívájuk, mint a hit – kizárólag az Igébe vetett bizalom és az Igétől való teljes függőség, hogy az Ige teljesítse azt, amit mondott. Most, amikor az út nyitva állt az Ige cselekvésére, hogy csak az Ige működjön, az Ige hatásosan dolgozott, és az ígért „mag” megszületett.

Így „hit által” – csak az Igétől való teljes függés által, minden remény ellenére – „nyert erőt Sára a magzat foganására, és életkora ellenére szült, mivel hűnek tartotta azt, aki az ígéretet tette. Azért attól az egytől, mégpedig mintegy kihalttól olyan sokan származtak, mint az ég csillagai, és mint

a tenger partján levő homok, amely megszámlálhatatlan.” (1Móz 11:11-12)
Így teljesült az Ábrahámnak mondott Ige, amikor Isten „kivitte őt, és ezt mondta: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha meg tudod számolni őket. Azt mondta neki: Így lesz a te utódod is.” (1Móz 15:5).

Ez a hitről szóló isteni lecke. Erre akar a Szentírás tanítani, amikor megmutatja a hit ápolásának szükségességét. Ez számíttatott Ábrahámnak igazsággul, sőt Isten igazságának, ami hit által van. „De nem egyedül őerte íratott meg, hogy beszámította neki igazsággul, hanem értünk is, akiknek majd beszámítja azt, hogy hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat, aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.” (Róm 4:23-25)

És mindazok, akik „hitből valók, megáldatnak a hívő Ábrahámmal együtt” (Gal 3:9). Mindazok, akik teljes tehetetlenségükben lemondanak minden saját cselekedeteikről, tervükről, eljárásaikról és erőfeszítéseikről, és csak Isten Igéjétől függnek, hogy beteljesíti azt, amit mond, ezek azok, akik a hitre támaszkodnak, és Isten igazságával áldatnak meg a hűséges Ábrahámmal együtt. Ó, „megérteni, hogyan kell gyakorolni a hitet: ez az evangélium tudománya”! Ez minden tudomány tudománya. Ki ne igyekezne megérteni azt?

Review and Herald, 1899. január 24.

Leckék a hitről – 8. rész

A.T. Jones

Amikor Ábrahám és Sára felhagytak a hitetlenség minden cselekedetével, melynek eredményeként Ismáel született, és csak hitben jártak – a csak Isten Igéjétől való teljes függésben – megszületett Izsák, az ígélet igazi gyermeke. Sára hangjára hallgatva Ábrahám eltért az Isten Igéjétől való szigorú függéstől, az igaz hit kizárólagosságától, most viszont, mivel visszatért az Igéhez és csak Hozzá, az igaz hithez, próba elé kellett állnia, mielőtt Isten minden kétséget kizáróan kijelentheti róla, hogy a hite igazságnak tulajdoníttatik.

Ábrahám bízott Isten kinyilatkoztatott Igéjében, amely Izmael ellen volt, és megkapta Izsákot, Isten ígéletét, igazi gyermekét. Most, Izsák születése után felmerült a kérdés, hogy bízik-e Isten kinyilatkoztatott Igéjében még maga Izsák ellen is. Így szólt Isten Ábrahámhoz: *„Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, amelyet mondok neked.”* (1Móz 22:2). Ábrahám Istentől kapta Izsákot, csak az Isten szavába vetett hit által. Csak Izsák volt az Úr Igéje által megígért mag. Miután Izsák megszületett, Isten megerősítette Igéjét, és ezt mondta: *„Izsákról neveztetik a te magod, aki valóban viseli a te nevedet”* (1Móz 21:12). Utána így szólt Isten Igéje: *„Fogd a fiadat, egyetlen fiadat, Izsákot és áldozd fel égőáldozatul.”*

Isten kijelentette Ábrahámnak: *„A te magod olyan lesz, mint a menny csillagai a sokasága miatt”, „A te magodban megáldtatik a föld összes nemzete”, „Izsákból származik egy mag, amely a nevedet viseli majd”*. Most pedig hozzád Izsákot égőáldozatként! De ha Izsákot égőáldozatként hozza, akkor mi lesz az ígérettel, hogy benne áldatik meg minden nemzet? Mi lesz az ígérettel: *„A te magod olyan lesz, mint a menny csillagai a sokasága miatt”*? Azonban az Ige azt mondta: *„Áldozd fel Izsákot égőáldozatul”*.

Ábrahám csak Isten szavában bízott, amikor Izmael ellen szólt; de ez több volt, mint bízni Isten szavában Izsák ellen – ez azt jelentette: Isten szavában bízni, Isten szava ellen!

Ábrahám pedig így cselekedett, reménykedve minden remény ellenére. Isten azt mondta neki: *„A te magod olyan lesz, mint a menny csillagai a sokasága miatt”, „Izsákból származik egy mag, amely a nevedet viseli majd”, „Áldozd fel Izsákot égőáldozatul”*. Ábrahám nem ragaszkodott ahhoz, hogy Isten „harmonizálja ezeket a részeket” és egyeztesse őket. Számára több volt, mint elég, ha tudja, hogy ezek a kijelentések mind Isten Igéi. Ennek ismeretében megbízhatott abban az Igében, követhette azt az Igét, és hagyhatta, hogy az Úr „harmonizálja ezeket a szövegrészeket”, vagy „magyarázza el ezeket a szövegeket”, ha szükséges.

Ábrahám azt mondta magában: „Isten azt mondta, hozzam Izsákot égőáldozatul. Így fogom tenni. Isten azt mondta, hogy Izsákból származik egy mag, amely a nevemet viseli, majd azt is mondta, hogy az én magom olyan lesz, mint a mennynek csillagai a sokasága miatt. Egyszer már beavatkoztam az ígéletbe, és megakadályoztam annak beteljesedését, míg fel nem adtam minden cselekedetemet, és visszatértem csak az Igéhez. Aztán egy csoda folytán Isten nekem adta Izsákot, az ígért magot. Most azt mondja, hozzam égőáldozatul Izsákot, a megígért magot.

Ezt fogom tenni, mert egy csoda folytán Isten nekem adta a kezdetén, és egy csoda folytán Isten visszaadhatja nekem. Amikor azonban égőáldozatként feláldozom, akkor meghal; és az egyetlen csoda, amely vissza tudja adni nekem, az lesz, ha visszahozza őt a halálból. De Isten képes erre, és meg is fogja tenni; mert az Ő Igéje hangzott el: *„A te magod olyan lesz, mint a menny csillagai a sokasága miatt”, „Izsákból származik egy mag, amely a nevedet viseli majd”*. Isten számára még Izsák feltámasztása sem lesz több mint, amit Ő már megtett, mert mind az én testem, mind pedig Sára teste olyanok voltak, mint a holtak teste, melyek nem képesek nemzeni, és Isten mégis életet adott Izsáknak belőlünk. Ő fel tudja támasztani Izsákot a halálból, és meg is fogja tenni. Áldott legyen az Úr!”

Eltökélte magát, felkészült, elvitte magával szolgálait és Izsákot, és háromnapos gyaloglás után eljutott *„arra a helyre, amelyet Isten mondott*

neki”. Amikor harmadnap távolról meglátta a helyet, Ábrahám azt mondta szolgálóinak: „*Maradjatok itt a számárral, én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután visszatérünk hozzátok.*” (1Móz 22:5). Ki fog menni? „*Én pedig és ez a gyermek elmegyünk.*” És ki tér vissza? „*Visszatérünk hozzátok.*” Ábrahám számított arra, hogy Izsákkal ugyanolyan biztonságosan tér vissza, mint ahogy együtt mennek. Ábrahám arra számított, hogy égőáldozatként feláldozza Izsákot, majd látni fogja Izsákot a hamuból felemelkedni, és együtt térnek vissza. Mert Isten kimondta az Igét: „*A te magod olyan lesz, mint a menny csillagai a sokasága miatt*”, és „*Izsákból származik egy mag, amely a nevedet viseli majd*”. Ábrahám csak abban az Igében bízott, amely soha nem vallott kudarcot. (Zsid 11:17-19)

EZ A HIT. Így „*beteljesedett az Írás, amely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttatott neki igazságul.*” (Jak 2:23). „*De nemcsak őérte íratott meg, hogy tulajdoníttatott neki igazságul, hanem mi értünk is, akiknek majd tulajdoníttatik, azoknak tudniillik, akik hisznek Abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat, a Jézust a halálból. Ki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.*” (Róm 4:23-25) Csak Isten Igéjében bízni; csak az Igétől függni, akár Isten Igéjével szemben is – ez a HIT: ez a hit, amely elhozza Isten igazságát.

Ezt jelenti a hitet gyakorolni. Ezt érti a Szentírás, amikor rámutat a hit gyakorlásának nagy szükségére. Megérteni, hogyan kell gyakorolni a hitet, ez az evangélium tudománya. Az evangélium tudománya pedig a tudományok tudománya.

Review and Herald, 1899. január 31.

Leckék a hitről – 9. rész

A.T. Jones

„*Aki azonban nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, annak a hitét számítják be igazságul.*” (Róm 4:5) Az egyetlen módja annak, hogy valaki igazzá váljon ezen a világon a következő: először is, el kell ismernie, hogy bűnös; majd elhinni, hogy Isten megigazítja, igaznak tekinti a bűnöst, és hogy igaz, sőt Isten igazságával rendelkezik.

Aki a világban van, az bűnös. Bűnös (ungodly angolul) azt jelenti: Istentől eltérő („unlike God”). *Mert meg van írva: „mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül”.* Ezért bárki, aki elismeri, hogy minden tekintetben mindig távol állt Isten hasonlóságától, ezzel bevallja, hogy bűnös (Istentől eltérő). Mert *„Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.”* (Róm 3:9-18). De mivel a földön nincs senki, aki ne lenne bűnös, és mivel Isten megigazítja a bűnöst, azt jelenti, hogy a megigazulás – az igazság, az üdvösség – teljes, fizetés nélküli, és biztosítva van a földön minden ember számára.

Amit mindenkinek meg kell tennie annak érdekében, hogy az ajándék biztosítva legyen számára: hogy elfogadja – higgye, hogy Isten az, aki személyesen és egyénileg igazítja meg a bűnöst. Így, egyesek számára furcsán hangozhat, hogy az egyetlen képesítés és az egyetlen felkészülés a megigazulásra, hogy az ember beismeri, hogy bűnös. Majd ezzel a felkészüléssel és képesítéssel mindaz, ami szükséges, hogy teljes mértékben, fizetés nélkül és biztosan megkapja a megigazulást az, hogy higgye, hogy Isten megigazítja őt, a bűnöst.

Sokaknak könnyű elhinni, hogy bűnösök, sőt tudatában is vannak ennek; de számukra túl sok elhinni, hogy Isten megigazítja őket. Az egyetlen ok, amiért nem hiszik el, hogy Isten megigazítja őket az

az, hogy bűnösök, annyira bűnösök. Ha legalább találnának valami jót önmagukban, vagy ha meg tudnának jobbulni és jobb dolgokat tenni, akkor talán egy kis bátorságuk lenne remélni, hogy Isten megigazítja őket. Igen, cselekedetek által megigazítanak magukat, majd állítanak, hogy hisznek a hit általi megigazulásban! De ez azt jelentené, hogy a megigazulásnak nincs értéke, mert ha az ember megtalálja önmagában a jót, akkor az azt fejezi ki, hogy már rendelkezik vele, és nem kell máshonnan kapnia. Ha megjobbíthatja önmagát, és önmaga által jobbat tehet, az azt jelenti, hogy nincs szüksége máshonnan származó megigazulásra. Ezért kifejezésbeli ellentmondás mondani, hogy olyan bűnös vagy, hogy nem látod, hogyan igazíthat meg téged Isten. Mert, ha nem vagyok bűnös, akkor nem kell engem igazzá tenni; azt jelenti, hogy igaz vagyok. Nincs középút a bűnösség és a szentség között.

De amikor valaki annyira bűnösnek tartja magát, hogy nem lát reményt a megigazulásra, pont akkor belép a hit; valójában csak ezután jöhet a hit. Mivel a hit csak Isten Igéjétől függ. Amíg még mindig létezik a saját erőnktől való függés, amíg még van némi remény vagy bizalom önmagunkban, addig nem létezhet semmi hit. Nincs hely a hitnek, mert a hit csak az Igétől való függés. De amikor minden remény és minden tőlünk függő vagy velünk kapcsolatos függőség eltűnt, és amikor elismerjük, hogy eltűnt; amikor minden, ami látható, a megigazulás reményével szemben áll, akkor ez az a pillanat, amikor csak Isten ígéretéhez ragaszkodva, csak az Igéhez ragaszkodva, minden remény ellen reménykedve, belép a hit: bármennyire is bűnös legyen az.

Mert örökre meg van írva: „Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságnak. ” (Róm 4:5). „Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek.” (Róm 3:22) „Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt.” (Róm 3:25)

Ez a hit gyakorlását jelenti. Gyakorlod a hitet? Mert megérteni, hogy hogyan gyakoroljuk a hitet: ez az Evangélium tudománya!

Review and Herald, 1899. február 7.

Leckék a hitről – 10. rész

A.T. Jones

„Mivel tehát hit által igazultunk meg, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) Mivel a hit Isten Igéjétől való teljes függés, attól, amit az Ige mond, ezért hit által megigazulni azt jelenti, hogy igaznak tekintenek, csak az Igéjétől való függés által. Mivel az Ige az Isten Igéje, a csak az Igétől való függés nem más, mint csak az Istentől való függés.

Hit által megigazulni tehát igazság - igaznak tekintenek csak Istentől való függés alapján; és csak Általa, mert Ő ezt megígérte. Mindazáltal mindannyian teljesen bűnösök vagyunk: tele bűnnel és Isten dicsősége nélkül szűkölködünk. Ezért Isten ítéletének vagyunk alávetve (Róm 3:9–19). Azonban mindnyájan „megmenekülhetünk” Isten ítélete elől. De csak egyetlen módon „menekülhetünk meg” Isten ítéletétől, ha Istenben bízunk.

Amikor Dávid megszámlálta az embereket, és ezáltal vétkezett magára vonva Isten példamutató ítéletét, az Úr lehetőséget adott neki arra, hogy válasszon hétéves éhínség, három hónapos ellenség általi üldözés, vagy három napig tartó országos pestisjárvány között. De Dávid nem választott egyik lehetőség közül sem; mindent az Úr kezébe tett, hogy Ő válasszon, mondván: *„Essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalmassága, és ne essem ember kezébe.”* (2Sám 24:11-14) Amikor csak Istentől függünk, az Ő Igéjétől, a megigazulásért, akkor békességünk van Istennel; mert így pont az igazságot szerezzük meg, és *„az igazság műve békesség, és az igazság nyugalmat és biztonságot munkál mindörökké.”* (Ézs 32:17)

Amikor csak Istentől függünk, az Ő Igéjétől a megigazulásért, akkor békességünk van Urunk Jézus Krisztus által, mert „Ő a mi bé-

kességünk, aki a kettőt,” az Istent és az embert „egybe szerkesztette”, és „a testében eltávolította a közöttük létező ellenségeskedést” „hogy így békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtsen önmagában” (Ef 2:14,15).

Továbbá: amikor csak Istentől függünk, az Ő Igéjétől, a megigazulásért, akkor békességünk van Urunk Jézus Krisztus által, mert Isten megbékéltetett *„mindent magával úgy a földön, mint a mennyben, békességet szerezve keresztyének vére által. Titeket is, akik egykor idegenek és ellenséges érületűek voltatok a gonosz cselekedetek miatt, most megbékéltetett emberi testében halála által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állítson majd színe elé. Ha ugyan megmaradtok a hitben szilárdan és rendíthetetlenül”* - ha továbbra is csak Istentől függök, az Ő Igéjétől. (Kol 1:20–23) Ha Isten olyan világossá tette az utat, annyira teljessé a megigazulást, annyira biztossá a békességet mindenki számára, és csak arra kérlek mindenkit, hogy fogadja el azt - csak Tőle fogadja el, csak Tőle függjön, hogy megkapja - miért ne lenne ezáltal megigazult minden lélek itt a földön, és így békessége Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által?

Ezt érti a Szentírás, amikor „rámutat a hit gyakorlásának nagy szükségére”. Gyakorlod a hitedet? Van igazságod hit által? Van békeséged Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által? *„Higgyetek Istenben!”* (Márk 11:22)

Review and Herald, 1899. február 14.

Leckék a hitről – 11. rész

A.T. Jones

A hit teljes függőség csak Isten Igéjétől, annak beteljesüléséhez, amit az Ige mond. Ha ezt tudjuk, soha nem szabad megfedkezünk arról, hogy ahol nincs Ige, ott nem lehet hit. Ez abban is meglátszik, hogy *„Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által.”* (Róm 10:17) Mivel a hit Isten Igéje által érkezik, nagyon világos, hogy ahol nincs Ige, ott nincs hit. Ezt az igazságot gyönyörűen szemlélteti Dávid életének egyik epizódja: mivel Dávid szívében ott volt a vágy, hogy házat építsen Istennek, az Úr Nátán prófétán keresztül szólt hozzá, mondván: *„Megmondta neked az Úr, hogy házat készít neked az Úr ... És állandó lesz a te házad, és a te országod mindörökké tiéd lesz, és a te trónod erős lesz mindörökké.”* (2Sám 7:11,16)

Majd imádkozott Dávid, és monda: *„Most, annak okáért Uram Isten, amit szóltál a te szolgád felől, és az ő háza felől, teljesítsd be mindörökké; és cselekedjél úgy, amint szólottál. Hogy felmagasztaltassék a te neved mindörökké, ilyen szókkal: A Seregeknek Ura az Izraelnek Istene, és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó te előtted! Mert megjelentetted a te szolgádnak fiúlebe, óh Seregeknek Ura és Izraelnek Istene, ezt mondván: Házat építetek neked. Ezért készteté szolgádat az ő szíve, hogy ilyen könyörgéssel könyörögjön hozzád. Most azért, óh Uram Isten, (mert te vagy az Isten, és a te beszéded igazság, és te mondtad ezt a jót a te szolgád felől). Legyen a te jóakarotodnak áldása a te szolgádnak házán, hogy legyen előtted mindörökké; mert te szólottál, Uram Isten, azért a te áldásoddal áldassék meg a te szolgádnak háza mindörökké.”* (2Sám 7:25-29)

Dávid imája teljes egészében a hit imája volt, mert teljes egészében Isten Igéjén alapult: Isten Igéje készítette Dávidot imára. Isten szava volt

imádságának alapja. Isten Igéje volt Dávid teljes reménye arra, hogy erre az imára választ kap majd. Isten akaratával összhangban kért, mert Isten akarata kifejeződött Igéjében. Dávid, Isten világosan kinyilatkoztatott akaratával összhangban kérve tudta, hogy imája meghallgattatik. És ennek tudatában Dávid tudta, hogy megvan, amit kért Istentől (1János 5:14). Ezért mondta: Így legyen. Erre az imára a válasz Dávidban mindig is biztos volt, és mindig is biztos lesz.

Ez tanulságunkra íródott: hogy tudjuk, hogyan kell hittel imádkoznunk, és hogyan lehet az imában a hitet művelni. Ezért menj, és tedd te is ugyanazt, amint Dávid tette. Mert „*A hit művelésének szükségességéről szóló bibliai tanítás sürgős megértése fontosabb, mint bármely más megszerezhető tudás.*”

Review and Herald, 1899. február 21.

Leckék a hitről – 12. rész

A.T Jones

A hit hallásból van, és a hallás Isten Igéjéből. Ezért Isten Igéje a hit egyetlen csatornája. Tehát, ha Isten Igéje nincs jelen, a hit nem létezhet. Ahol pedig Isten Igéje jelen van, ott a hit teljes függés csak az Igétől, hogy az Ige teljesíti azt, amit mondott. Mindebből az igazságból világos, hogy aki hit által kér valamit, annak biztosnak kell lennie abban, hogy meg van nála az Isten Igéje arra, amit kér. Ha Dávidhoz hasonlóan nála van az Isten Igéje arra, amit kér, akkor szívében találhatja azt a teljes bizalmat, amellyel imádkozhat, olyan bizalmat, amely csak tökéletes hitben található.

Aki így imádkozik, biztos abban, hogy Isten akaratával összhangban kér, mert tudja, hogy megerősítésként Isten egyértelmű Igéje van nála. Ezért tudja, hogy Isten meghallgatja őt; és tudván, hogy Isten meghallgatja imáját, tudja, hogy már megvan az a dolog, amiért imádkozott; mert reményének egyetlen alapja az Ige, amely ezt kijelenti, és amely a kérésének egyetlen alapja. Az Úr mondta, hogy így imádkozunk; így Ő előkészítette a hit erőteljes, biztos és folyamatos növekedését. Sokan imádkoznak, de nem tudják, hogy az Úr akarata az, hogy megkapják, amit kérnek, és nem tudják, hogy valóban kérhetik-e azt, amit akarnak, ezért nem tudják, hogy imájuk meghallgattott-e, vagy sem.

Az Úr azt akarja, hogy senki se legyen bizonytalanságban. Ezért adta Igéjét, amely mindenkit ellát minden jó cselekedettel, és amely által minden megadatik, ami az életre és a szentségre vonatkozik. Aki Isten Igéjében keresi azokat a dolgokat, amelyeket Isten mindenki számára előkészített, és az adott Ige szerint imádkozik azért a dologért,

tehát Isten egyértelműen kifejezett akaratával összhangban kér, tudja, hogy imája meghallgatásra kerül, és megkapta azt a dolgot, amiért imádkozott. Így cselekedve azok, akik imádkoznak, mindig biztosak lesznek, életüket Isten közvetlen ajándékai töltik meg, hitük pedig biztos és erős lesz, és mindig erősödni fog.

Sokan úgy imádkoznak, mint a tanítványok: „*Uram, növeld a hitünket*” (Lukács 17:5). Ez jó. De nem szabad elfelejtenünk azt, hogy a hit csak Isten Igéjéből fakad. Ezért biztosak lehetnek abban, hogy a hitetek csak akkor nő, amikor Isten Igéje növekszik bennetek. Isten Igéje csak úgy nőhet bennünk, ha meghallgatjuk azt a Szót, ha imádkozunk az Úrhoz azért, amiről az Ige beszél, függve teljesen attól, hogy az Ige teljesíti azt a dolgot, és megköszönve, hogy már megkaptuk. Akkor és így fogadod el azt az Igét, és az Ige benned él.

Így már imádkozhatunk: „*Uram, növeld a hitünket*”. Emlékezzünk ugyanakkor arra, hogy a legszentebb hitünkre kell épüljünk. (Júdás 20) Így kell hitet gyakorolni. A hit csak Isten Igéje alapján gyakorolható; mert ott, ahol nincs az Ő Igéje, ott nem lehet hit. És „az evangélium tudománya megérteni, hogyan kell gyakorolni a hitet”.

Review and Herald, 1899. február 28.

Leckék a hitről – 13. rész

A.T Jones

„Az igaz ember hitből él.” Kik az igazak? – Csak azok, akik a hitre támaszkodnak, mert az emberek csak hit által igazulnak meg. Bár mindannyian „vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül”, mégis „Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által” (Róm 3:23,24). De „Aki munkálkodik, annak a bért nem kegyelemből számítják be, hanem tartozás szerint. Aki azonban nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, annak a hitét számítják be igazsággul.” (Róm 4:4,5)

„Ezért hit által megigazulva, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) Azok, akik hitből valók, és csak azok igazak ezen a földön. A hit a teljes függés Isten Igéjétől, hogy az Ige beteljesíti azt, amit mond. „úgy lesz az én beszédemmel is, amely számból kijön. Nem tér vissza hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és eredményes lesz ott, ahová küldtem.” (Ézs 55:11)

Tehát megigazulni hit által azt jelenti, megigazulni Isten Igéjétől való teljes függés által. Az igazak azok, akik Isten szavától függnek. Ily módon az emberek igazakká válnak. Az embereknek nem csak meg kell igazulniuk hit által – az Igétől való függés által –, hanem igaz embereként, hit által kell élniük. Az igaz pontosan ugyanúgy él és ugyanaz által, mint ami által igazzá vált. Hit által válunk igazakká; a hit pedig a teljes függés az Igétől. Igazak lévén pontosan ugyanúgy kell élnünk, mint ami által igazak lettünk; vagyis Isten Igéjétől való teljes függés által.

Jézus pontosan ezt mondta: Az ember élni fog „minden igével, amely Isten szájából származik”. Amikor Jézus ezt mondta, egyértelmű, hogy más szavakkal ezt jelentette ki: Az ember hitből fog élni. Nincs

más út az igazi élethez, mint a hit, ami egyszerűen azt jelenti: Isten Igéje szerint élni. Hit nélkül, Isten Igéje nélkül, az ember egyszerűen meghal.

Valóban, Isten Igéje nélkül minden meghal; mert kezdetben minden Isten Igéje által jelent meg. Isten szava az eredete és az élete mindannak, ami létezik; mert Ő „szólt, és úgy lett.” Minden, élő és élettelen dolog – a nap, a hold és a csillagok, az állatok és az emberek létezése – mind teljesen az Isten Igéjétől függ. Isten csak az embereknek adta meg a választás csodálatos ajándékát, hogy eldönthessék: Tőle akarnak függni vagy sem. Ez az ajándék megnyitja a hit ajtaját. És amikor az ember úgy dönt, hogy Isten Igéje által él, ami tulajdonképpen az élet egyetlen módja, akkor a hit – a teljes függés Isten Igéjétől – lesz az a mód, mely által az ember az élet útján jár.

Így „az igaz hit által fog élni” és „minden, ami nem hitből van, bűn az”. Egyszerűbben így fejezhető ki: Az igaz Isten Igéje által fog élni, és minden, ami nem Isten Igéjéből származik, az bűn. „Nem lehet egészséges keresztény tapasztalatunk, nem engedelmeskedhetünk az evangéliumnak az üdvösségre, amíg a hit tudományát jobban meg nem értjük; és amíg nem gyakorlunk több hitet.” Van hitetek? Isten hite legyen a tietek. Itt vannak azok, akik megőrzik „Jézus hitét”.

Review and Herald, 1899. március 7.

Leckék a hitről – 14. rész

A.T. Jones

A hitben mutatkozik meg Isten igazsága. (Róma 1:17) A hit teljes függés Isten Igéjétől, az Igében való erős remény, amely teljesíti azt, amit mond. Tehát létezik-e Isten Igéje által kijelentett igazság, melynek következtében az emberek teljes mértékben függenek attól az Igétől, hogy az Ige teljesíti azt, amit mond?

Igen, létezik. Valóban, Krisztus odaajándékozásának éppen ez a célja. *„Mert Isten őt rendelte engesztelő áldozatul... hogy megmutassa igazságát, mivel a korábban elkövetett bűnöket elnézte, mert Isten hosszútűrő, és megjelentette igazságát a mostani időben.”* (Róm 3:25,26). Látjuk, hogy Isten arra rendelte Krisztust, hogy hirdesse, hogy kimondja Isten igazságát; ezért minden biztonnyal Isten Igéje azért jelentetett ki, hogy teljes mértékben függhessünk tőle, és reménykedhessünk abban, hogy azt fogja tenni, amit mondott. Más szavakkal, az igazságot hit által lehet megszerezni. Hol hangzik el ez az Ige? – A „megbocsátás” szóban. „Ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket.” (1János 1:9) *„Hiszen te nálad van a bocsánat.”* (Zsolt 130:4)

Mit jelent a „megbocsátás” szó? Angolul két szóból áll: „give” és „for”, ami azt jelenti, hogy „adni érte”. Amikor az Úr megbocsátja a bűnt, ad azért a bűnért. De mit ad az Úr a bűnért? Ő adja *„igazságát a bűnök bocsánatáért”* (Róm 3:25). Ezért, amikor az Úr megbocsátja a bűnt, igazságot ad a bűnért. És mivel az Úr egyedüli igazsága a saját igazsága, ebből az következik, hogy az egyetlen igazság, amelyet Isten adhat a bűnért nem más, mint az Isten igazsága. Isten ajándékként adja igazságát.

De mivel minden ember vétkezett, (és ha megértik ezt, ren-

delkezniük kell a megbocsátás ingyenes ajándékával), és mivel a bűn megbocsátása az Isten igazsága, amelyet a bűnért ad teljesen ingyen – ez Isten igazsága, mint fizetés nélküli ajándék, mely „*minden emberre elhat az élet megigazítására*” (Róm 5:18). Ezért, aki Istentől a bűn megbocsátását kéri, ezáltal azt kéri tőle, hogy adjon igazságot neki a bűnért cserébe. Aki megbocsátást kér, az csak a megbocsátást kijelentő Isten Igéje alapján kérheti. A hit pedig teljes mértékben csak az Igéjétől való függés, hogy megteszi azt, amit mond. Így az igazság teljes egészében hit által van.

„*Aki kér, az mind kap.*” Gyakran kértétek az Urat, hogy bocsássa meg bűneiteket; vagyis arra kértétek, hogy adjon a bűneitekért. De amikor azt kéritek Tőle, hogy adjon a bűneitekért, akkor azt kéritek Tőle, hogy adja nektek azt az egyetlen dolgot, amit ad vagy adhat a bűnért, vagyis az igazságát. Ezt jelenti bocsánatot kérni az Úrtól. És Ő megbocsátja – ad érte – bűneitekért, amikor kéritek. Kijelenti, hogy megteszi, és meg is teszi. „*Ő hű*” – vagyis soha nem fog kudarcot vallani – „és igaz, hogy megbocsássa bűneinket”. Az egyetlen dolgot, amit a bűnért ad, az Ő igazsága. Akkor miért ne köszönjük meg Igazságát, melyet ingyen ad a mi bűneinkért, amikor Tőle kérjük? Nem látjátok, hogy a hit általi megigazulás olyan világos és egyszerű, mint a bűn megbocsátásának a kérése? És valóban az.

Elhinni, hogy igazságot kapsz a bűnöd miatt, amikor bocsánatot kérsz, és ezt az igazságot hálaadással fogadd, Isten ajándékaként, ezt jelenti hitet gyakorolni. Mennyire igaz azonban, hogy „*hitetlenségünk és a hit gyakorlásának tudatlansága miatt sok fájdalmat és sok bánatot szenvedünk*”! Van hitetek? Isten hite legyen a tietek! Itt vannak azok, akik megőrzik „*Jézus hitét*”. „*Azért azt mondom: Lélek szerint járjatok, és a test kívánságát ne vigyétek véghez!*” (Gal 5:16). Micsoda áldásos ígéret! Ez mindenkinek szól, aki hisz, ugyanolyan biztos, mint amennyire áldott.

Gondolj a földi természet vágyaira! Hogyan hatnak mindenre! Mennyire kategorikusak az utasításai! Mennyire elnyomó az uralkodással! Milyen sötét az ember rabsága! Mindenkinek volt ilyen tapasztalata – mélyen vágyott arra, hogy azt a jót cselekedje, amit akart, de mégis csak a rosszat cselekedte, amit utált. Mindig vágyakozott a jóra, de nem tudta, hogyan tegye. Élvezte Isten törvényét a belső ember szerint, de

tagjaiban egy másik törvényt talált, harcolt a fejében lévő törvény ellen, és a tagjaiban lévő bűn törvénye rabságban tartotta; végül felkiáltott: „Ó, én nyomorult ember! Ki szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7:14-24).

Hála Istennek, van megváltás. Jézus Krisztusban és Isten Lelkében van (Róm 7:25; 8:1,2). És az élet Lelkének törvénye Krisztus Jézusban azért szabadított meg minket a bűn és a halál törvényétől, hogy azután „*Lélek szerint járjatok, és a test kívánságát ne vigyétek véghez!*”. Nemcsak a bűn rabságától szabadulunk meg; de megvan az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadsága, minden léleknek, amely az élet Lelkét fogadja el, és a Lélektől vezérelve jár. „*Lélek szerint járjatok, és a test kívánságát ne vigyétek véghez!*”

„*A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, versengés, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók.*” (Gal 5:19-21) Ezek közül semmit sem fogsz megtenni, és győzelmet aratsz felettük, amikor a Lélektől vezérelve jársz. Ezt jelenti ki Istennek hű Igéje. Nem kívánatos dolog ez? Nem éri meg ezt a győzelmet megszerezni? És ha megkapjuk, amikor kérjük, vajon nem érdemes kérni, hogy megkapjuk?

Fogadd el a megváltást, melyet Isten készített neked! Állj szilárdan abban a szabadságban, amit Krisztus adott nekünk, megszabadítva minket! „*Kérjétek és megadatik.*” „*Mert aki kér, az mind kap.*” „*Vegyetek Szentlelket.*” Vezéreljen Isten Szentlelke, „*aki által megpecsételtettetek a megváltás napjára.*” (Ef 4:30)

Review and Herald, 1899. március 14.

Leckék a hitről – 15. rész

A.T. Jones

Isten igazsága a saját jelleme: Ő maga. Ez a két dolog egyike annak, amit az emberek hasznosan kereshetnek: „*Keressétek először Isten országát és az Ő igazságát.*” Ezt az igazságot nem erőfeszítéssel lehet elérni: kinyilatkoztatás által fogadhatjuk el. Az evangélium kinyilatkoztatja Isten igazságát. (Róm 1:16,17)

Az ember csak hit által fogadhat el minden kinyilatkoztatást. Mivel Isten igazsága csak kinyilatkoztatás által jut el az emberekhez, ezért az emberek csak hit által fogadhatják el. Ezért van megírva, hogy az evangéliumban nemcsak „Isten igazsága tárul fel”, hanem kinyilatkoztatva van *Jézus Krisztus „hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek. Mert nincs különbség.”* (Róm 3:21,22)

És Isten igazsága nem csak kinyilatkoztatva van hit által; hanem „*Isten igazsága nyilvánul meg abban hitből hitbe*”. Nem csak a hitnek mértékéért nyilatkoztatja ki, amellyel a kezdetben bírtál, hanem a nagyobb hitedért, amellyel bírni fogsz majd később. Más szavakkal, Isten kinyilatkoztatja igazságát a kezdetben meglévő hitednek megfelelően, és a hited mértéke szerint, amellyel elindulsz, és ez, a hited növekedését eredményezi – hitedet egy nagyobb mértékre terjeszti –, majd Isten igazsága sokkal szélesebb körben tárulhat fel előtted, mint korábban, a megnövekedett hited mértéke szerint.

Másrészt éppen a hitnek gyakorlása, amely Isten igazsága megszerzésének kezdetén van, eredményezi a hited növekedését. És éppen a helyzet jellege miatt, mivel a hited megnőtt, és most nagyobb a mértéke, ezért több hely van Isten igazságának kinyilatkoztatására. Mivel a hitnek nagyobb mértékével rendelkezzel, és mivel Isten igazsága a hit által nyilatkozik meg, világos, hogy Isten igazságából több nyilatkozik meg és fogadható be. Ily módon a hit növekszik Isten elfogadott

igazságának kiterjesztő ereje által, és ugyanakkor maga a hit gyakorlása által, ezért könnyű meglátni mind az igazságot, mind azt, hogy „a hit rendkívüli módon növekszik”.

Áldott legyen az Úr, mert bármennyire is növekszik a hit, Isten igazsága feltárul a lélek előtt annak a hitnek a teljes mértéke szerint, és még tovább növekszik. A kinyilatkoztatás és növekedés soha nem szűnik meg a hívő ember számára. A hit Istentől származik. A hit isteni és képes az örök növekedésre. Isten igazsága kimeríthetetlen, és így az örökkévalóságon át teljesebben nyilvánul meg, a hit mértéke szerint, amely állandóan növekedni fog.

A hívő számára ez igaz. Ő növekszik „*Urunk és Megváltónk Jézus Krisztus kegyelmében és ismeretében*”; ezáltal a kegyelem és a békesség megsokszorozódik, és az örökkévalóságon át „*megsokasodnak az Isten és a mi Urunk Jézusunk ismeretével*”. Mert „*lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké.*” (Ézs 32:17)

Ilyen a hit gyakorlásának módja, áldása és öröme. Éppen ezért „*fontos tudnunk, mit akar kijelenteni a Szentírás, amikor felhívja a figyelmünket, hogy a hit ápolásának szükségessége fontosabb, mint bármely más megszerzhető tudás*”. Ez a hit tudománya. És nincs magasabb, gazdagabb és nemesebb tudomány. Van hitetek? Isten hite legyen a tietek. Itt vannak azok, akik megőrzik „*Jézus hitét*”.

Review and Herald, 1899. március 21.

Leckék a hitről – 16. rész

A.T. Jones

„Mert Krisztus Jézusban sem a körülméltetés nem ér semmit, sem a körülméletlenség, csak a szeretet által munkálkodó hit.” (Gal 5:6) Akikre eredetileg ez a bibliavers célzott, azoknak a körülméltetés volt mindennük; azért amit a körülméltetés képviselt. Ezeknek az embereknek a körülméltetés cselekedeteket és csak cselekedeteket jelentett.

Ez volt a legnagyobb a művek közül – nagyobb, mint maga a teremtés –, mert amint a rabbik mondák: *„Annyira fontos a körülméltetés, hogy a Szent - áldva legyen Ő - nem teremtette volna meg a világot a nélkül.” „Ugyanolyan fontos, mint az összes többi parancsolat”, „egyenértékű a törvény minden parancsolatával.” (Farrar „Life of Paul”, 22. fejezet, 5. bekezdés, lábjegyzet; 35. fejezet, 4. bekezdés, lábjegyzet)*

Ami azonban számukra olyan fontos volt, az Úr egy csapással félretette a következő szavakkal: *„a körülméltetés semmi”* – és Krisztus Jézusban a körülméltetésnek nincs értéke. És tekintettel arra, hogy mit jelent számukra a körülméltetés, ez azt jelentette, hogy a cselekedetek nem jelentenek semmit, és hogy Krisztus Jézusban a cselekedeteknek nincs értékük. Mindazok számára, akik ezekre a dolgokra való tekintettel hajlamosak dicsekedni a cselekedetek hiányával, és így mentegetni a bűnt, számukra az Ige ugyanolyan erővel jelenti ki: Jézus Krisztusban *„a körülméletlenség semmi”*, ami azt jelenti: hogy a cselekedetek hiányának nincs értéke Jézus Krisztusban.

Tehát a cselekedeteknek nincs értékük, és a cselekedetek hiányának sincs értéke. Jézus Krisztusban sem a cselekedeteknek, sem a cselekedetek hiányának nincs értéke. Az Úrnak ez az Igéje teljesen és örökre kizárja mindkét osztály azon állítását, hogy önmagukban vagy bármely cselekedet által volna valamilyen érdemük.

És ez ugyanolyan igaz ma, mint akkor. Ma, ha valaki Krisztusban

van, vagy nincs, a cselekedeteik, vagy azok hiánya teljesen értéktelen. Mert meg van írva: „*Krisztusban vagytok? Nem, ha nem vagytok tudatában annak, hogy tévedtek, tehetetlenek, és elítélt bűnösök vagytok ... Származásokat, hírnevetek, gazdagságotok, tehetségetek, erényetek, odaadásotok, nagylelkűségetek vagy bármi más, ami veletek kapcsolatos, nem képes összekötő kapcsolatot kialakítani lelketek és Krisztus között.*” (*Testimony for the Church* 31. szám, 44–45. o)

Akkor mindenki teljes hiábavalóságban marad? – Nem, nem! Hála az Úrnak, hogy van valami, ami mindenkinek hasznos, és az örökkévalóságnak hasznos. Örökké igaz, hogy „*Jézus Krisztusban sem a körülmételésnek, sem a körülmételetlenségnek nincs értéke*”, sem a cselekedeteknek, vagy azok hiányának. De ugyanúgy igaz, és örökké igaz lesz, hogy „*Jézus Krisztusban ... A MUNKÁLKODÓ HIT*” hasznos.

Figyeljük meg, hogy nem a hitről és a cselekedetekről szól, hanem „*arról a hitről, amely munkálkodik*”. Maga a hit képes munkálkodni, sőt munkálkodik is – és csak egyedül a hit hasznos bárki számára, bárhol és bármikor. A hit csak az Istené, és csak Isten cselekedeteit munkálja. Tehát annak, akinek Krisztus Jézusban van „*munkálkodó hite*”, birtokában van annak, ami lehetővé teszi Istennek, hogy megnyilvánuljon a testben és az Ő cselekedeteit vigye véghez. Tehát „*Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.*” (*Ján 6:29*).

Ezért amikor Krisztusban vagytok, „*ha van bennetek valami jó, az teljes mértékben az irgalmas Megváltó kegyelmének tulajdona... Az egyházzal való kapcsolatotok vagy, hogy hogyan tekintenek rátok a testvérek, teljesen értéktelen lesz, ha nem hisztek Krisztusban. Nem elég hinni Róla, hinni kell Benne. Bíznotok kell az Ő dicsőséges kegyelmében.*” (*Testimony for the Church*, 31. szám, 44., 45. oldal). Van hitetek? Isten hite legyen a tietek! Itt vannak azok, akik megőrzik „*Jézus hitét*”.

Review and Herald, 1899. március 28.

Értünk is meg van írva

A.T. Jones

A Rómabeliekhez írott levél negyedik fejezete a Biblia egyik leggazdagabb fejezete, ami a keresztényeknek adott bátorságot és reménységet illeti. Ábrahám a hit általi megigazulás példája, és bemutatja azt a csodálatos örökséget, mely meg van ígérve mindazoknak, akik Ábrahám hitével rendelkeznek. Ez az ígélet nem korlátozott. Ábrahám áldása mind a pogányoknak, mind a zsidóknak szól; egyik sem annyira szegény, hogy ne részesülhetnének benne, mert *„kegyelemből van, hogy bizonyos legyen az ígélet valamennyi utódnak”*.

A 17. vers utolsó mondata különös figyelmet érdemel. Ez a vers tartalmazza a keresztény élet sikerének titkát. Kijelenti, hogy Ábrahám hitt Istennek, *„hogy a holtakat megeleveníti, és azokat, akik nincsenek, előszólítja, mint meglévőket.”* Ez a kijelentés rámutat Isten hatalmára, mert magában foglalja a teremtő erejét. Isten előszólíthat olyan dolgokat, amik nem léteznek, mint meglévőket.

Ha egy ember ilyet tenne, minek neveznétek? Hazugnak. Ha egy ember azt állítaná, hogy egy dolog létezik, miközben nem létezik, akkor hazug lenne. De Isten nem hazudhat. Ezért amikor Isten előszólítja a nem létező dolgokat mint meglévőket, nyilvánvaló hogy éppen az előszólítás hozza létre őket; a dolgok megjelennek az Isten szavára. Ismeritek a példabeli kislány bizalmának kijelentését: „Ha anya azt mondja, akkor az úgy is van, akkor is, ha nem úgy van”. Ugyanez van Istennél. A pillanat előtt, melyet „Kezdetnek” nevezünk, sötét puszta volt, amiben nem volt semmi. Isten szólt és hirtelen létrejöttek a világok. *„Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregiük. Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott.”* (Zsolt 33:6,9) Ez a teremtő erő, amelyről olvasunk Róm 4:17 versben. Olvassuk tovább, hogy

lássuk az Ige hatalmát ebben a kontextusban!

„Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, aszerint, amint megmondatott: Így léssen a te magod. És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendőös lévén, sem Sárának elhalt méhére; Az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek. És teljesen elhitte, hogy amit ő ígért, meg is cselekedheti. Azért is tulajdoníttaték neki igazságul.” (Róm 4:18-22)

Ebből a szakaszból megtudhatjuk, hogy Ábrahám Istenbe vetett hite – mint Aki Igéje által létrehozhat nem létező dolgokat – az Úr-nak arra a képességére vonatkozott, hogy képes igazságot teremteni egy olyan emberben, akiből hiányzik az igazság. Akik úgy tekintenek Ábrahám hitének próbájára, mint ami csak Izsák születéséről szól, azok teljesen elveszítik a Biblia beszámolójának jelentését és szépségét. Izsák csak az volt, akiből a Mag származik majd, és ez a Mag Krisztus volt. (lásd Gal 3:16) Amikor Isten azt mondta Ábrahámnak, hogy magvában áldatik meg a föld minden nemzetsége, akkor tulajdonképpen az evangéliumot hirdette neki (Gal 3:8); ezért Ábrahám hite Isten ígéretében közvetlen hit volt Krisztusban, mint a bűnösök Megváltójában. Ez a hit számíttatott neki igazságul.

Most figyeljük meg ennek a hitnek a hatalmát! Teste idős kora miatt gyakorlatilag már halott volt, és Sára ugyanolyan fizikai állapotban volt. Izsák születése egy ilyen emberpárból nem volt más, mint a halottakból való feltámadás. Isten hatalmának szimbóluma volt, hogy feltámasztja azok lelki életét, akik meghaltak bűneinkben és gonoszságaikban. Ábrahám minden emberi remény ellenében reménykedett, bár látszólag nem volt semmi lehetőség az ígért teljeseződésére; minden az ígért ellen mutatott, de hite kapaszkodott Isten változhatatlan Szavában, és az Ő teremtető és életadó hatalmában. Ezért hite „igazságul számíttatott neki”. Mi ezeknek a dolgoknak a jelentősége?

„De nemcsak ő érte íratott meg, hogy tulajdoníttatik neki igazságul. Hanem mi értünk is, akiknek majd tulajdoníttatik, azoknak tudniillik, akik hisznek Abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat a Jézust a halálból. Ki a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.” (Róm 4:23-25) Tehát Ábrahám hite pontosan olyan volt, mint amilyennek lennie kell a mi hitünknek is, és ugyanaz a célja. Az a tény, hogy Krisztus halálába és feltámadásába vetett hitünk által ugyanaz az igazság tulajdoníttatik nekünk is, mint ami Ábrahámnak tulajdoníttatott, azt

mutatja, hogy Ábrahám hitt Krisztus halálában és feltámadásában. Isten minden ígérete Ábrahámnak szólt és nekünk is. Valóban, egyik helyen azt olvassuk, hogy kifejezetten a mi hasznunkra szolgál.

„Mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött. Miért is az Isten, kiválóbban meg akarván mutatni az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe. Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint akik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet.” (Zsid 6:13,17,18)

Reménységünk tehát Isten Ábrahámnak tett ígéretére és esküjére támaszkodik, mert ez az ígéret, amit eskü erősít meg, minden lehetséges áldást tartalmaz, amit Isten adhat az embernek. Befejezés előtt szemléljük ezt a kérdést személyesebb módon! Tétova lélek, ne mondd, hogy bűneid annyira súlyosak és annyira gyenge vagy, hogy nincs számodra remény! Krisztus azért jött, hogy megtartsa az elveszetteket, és képes megmenteni bárkit, aki Általa Istenhez jön. Gyenge vagy, de Ő azt mondja: *„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által lesz tökéletes” (2Kor 12:9)*. Az ihletett Írás beszámol azokról, akik *„gyengeségükben erősek lettek” (KJV)*, *„betegségekből gyógyultak meg”*. Ez azt jelenti, hogy Isten gyengeségüket erővé változtatja. Isten ily módon mutatja hatalmát. Ez az Ő munkamódszere. *„Hanem a világ bolondjait választotta ki magának Isten, hogy megszégyenítse a bölcséket, és a világ erőtleneit választotta ki magának Isten, hogy megszégyenítse az erőseket, és a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse, hogy senki ne dicsekedjék öelötte.” (1Kor 1:27-29)*

Legyen olyan egyszerű hited, mint Ábrahámnak. Hogyan jutott az igazsághoz? Figyelmen kívül hagyta testének állapotát és gyengeségét, minden dicséretet Istennek adott, és megerősödött abban a hitben, hogy Isten előszólíthat a semmiből nem létező dolgokat. Éppen ezért te se nézd testednek gyengeségét, hanem Urunk erejét és kegyelmét, bízva abban, hogy ugyanaz az Ige, amely egy univerzumot teremthet, és feltámaszthatja a halottakat, tiszta szívet teremthet benned is, és részesíthet az Ő életében. Ezáltal Ábrahám gyermeke leszel, sőt Isten gyermeke, Krisztusba vetett hit által.

The Signs of the Times, 1890. október 13.

Kreacionizmus vagy evolucionizmus

A.T. Jones

Prédikáció

Ma délután az evolucionizmusról fogok beszélni. Kérem, figyeljete, és derítsétek fel magatoknak, hogy evolucionisták vagytok, vagy sem! Először elolvasom az evolucionizmus definícióját. Ezek az állítások egy evolucionizmusról szóló tudományos értekezésből származnak, amelyet az egyik leghíresebb evolucionista írt; ezért, mint definíciók, helyesek.

„Az evolucionizmus az az elmélet, amely a világ irányát fokozatos átmenetként mutatja be a határozatlanoktól a meghatározottakig, az egyformaságoktól a változatosságokig, és amely e folyamatok okáról feltételezi, hogy elválaszthatatlanul hozzátartozik a világhoz, így átalakul.” „Az evolucionizmus tehát a haladás szinonimája. Átmenet egy alacsonyabb szintről, egy magasabb szintre, a rossztól a jobbig. A haladás tehát a lét értékének növekedését jelenti, amely a saját érzéke által állapítja meg értékét.”

Kövessük ennek a három mondatnak a fő elemeit: az evolucionizmus a világ irányát jelenti, az alacsonyabb szintről a magasabb szintre, a rossztól a jobbig, és feltételezi, hogy ez a folyamat a világ velejárója, amely ezáltal átalakul. Ezzel azt akarják mondani, hogy a dolgok önmaguktól lesznek jobbak; és ők maguk teszik jobbá saját magukat. Ez a progresszió jelzi *„a lét értékének növekedését, amely a saját érzéke által állapítja meg értékét”*. Mintha azt mondanád, hogy tudod, hogy egy dolog jobb, mert jobban érzed magad. Tudod, hogy fejlődte, mert így érzed. Az érzéseid irányítják állapotodat, amiben vagy. Az érzéseid irányítják állapotodat. Az érzések rosszabbról jobbra irányítják haladásodat.

Azonban érzéseidnek van valamilyen szerepük ebben a rosszról

jobbra haladás kérdésében? Ha igen, akkor mi vagy te? A jelenlévők közül, – akik ma délután itt vagytok – ha valaki saját érzékein keresztül méri fejlődését vagy tapasztalatainak értékét, az mind evolucionista. Nem számít, ha már 40 éve hetednapi adventista, ő egy evolucionista, és minden kereszténysége és vallása nem más, csak egy valóság nélküli jelentés, és egy tehetetlen forma.

Most más formában olvasom el nektek, mi az evolucionizmus, hogy lássátok meg azt, hogy az evolucionizmus a hit hiányát jelenti. Ha felfedeztéték, hogy evolucionisták vagytok, azt is meg fogjátok tudni, hogy hitetlenek vagytok. *„Az evolucionizmus hipotézise számos kérdésre akar válaszolni, a dolgok kezdetével vagy keletkezésében kapcsolatban.”* Az evolucionizmus *„segít abban, hogy helyreállítsuk az ősi tiszteletet a természettel szemben, mint anyánk és életünk egyedüli forrásával”*.

Az ilyen típusú tudomány egyik ága – amelynek hozzájárulása meghatározó volt az evolucionizmus doktrínájának megalapozásához – az új geológia tudománya volt, amely megalapozta bolygónk történetében a nagy és elképzelhetetlen időszakok fogalmát. Ezek a nagy, elképzelhetetlen időszakok – ahogyan ennek a területnek egy másik reprezentatív szerzője írja – az emberiség eredetének megértéséhez nélkülözhetetlen alapot jelentenek az evolúció folyamatában. Ilyen módon az elért fejlődés számtalan korszakot ölel fel. Ez a fejlődés azonban nem volt állandó és folyamatos előrelépés a kezdetektől a jelenig. A fejlődésnek voltak hullámvölgyei. Voltak nagyon szép és harmonikus időszakok; majd valamilyen kataklizma vagy vulkánkitörés jelent meg, és mindent elpusztított. A folyamat attól a ponttól ismét folytatódott, és haladt tovább. Sokszor, nagyon sokszor végbement ez a folyamat – ez az evolúció folyamata – az átmenet egy alacsonyabb szintről egy magasabb szintre, a rossztól a jobbíg.

Most azt kérdezem tőletek: milyen volt fejlődések folyamata a rossztól a jobbíg? Sok hullámvölgyön ment keresztül? Vajon a jó cselekvés hatalmának megszerzése – az Istentől származó jó cselekedetek – a keresztény életetek kezdetétől egészen mostanáig hosszú hullámvölgyeken ment keresztül? Néha úgy tűnt, hogy nagy előrelépést tettek, és cselekedtek a jót, minden kellemes volt körülöttetek, és jól éreztétek magatok; de aztán figyelmeztetés nélkül egy kataklizma vagy kitörés következett be, és mindent elrontott? Az összes hullám-

völgy ellenére azonban új erőfeszítéssel folytattátok; így ezen a hosszú folyamaton keresztül eljutottatok arra a pontra, ahol ma vagytok; és visszatekintve észrevehettek némi haladást, legalábbis így gondoljátok a saját érzéseitek alapján ítélve – ez a ti tapasztalatotok? Így haladtatok?

Más szavakkal evolucionisták vagytok? Ne riadjatok vissza, valljátok be őszintén az igazat; mert ma délután ki akarlak hozni titeket ebből az evolucionizmusból. Van egy módja annak, hogyan szabaduljunk meg ettől a tévhitől, mely által bárki, aki ma evolucionistaként jött el a gyülekezetbe, igazi keresztényként távozhasson innen. Tehát, ha bemutatok egy evolucionistát, olyan világosan, hogy magatokra ismertek – ismerjétek el, hogy rólatok van szó – tegyétek meg azokat a lépéseket, amelyeket Isten megmutat nektek, hogy véglegesen megszabaduljatok ettől a téves gondolkodástól, ettől az állapottól. De világosan mondom, ha az előbb elhangzottak a tapasztalatotok, ha ezt a fajta haladást éltétek meg a keresztény életetekben, akkor evolucionisták vagytok, akár elismeritek, akár nem. A legjobb az lenne, ha elismernétek ezt a tényt, aztán elhagynátok ezt az utat, és keresztények lennétek.

Az evolucionizmus egy másik jellemzője: *„Az evolucionizmus öröknek tartja az anyagot”*. Ebből a feltételezésből kiindulva *„a teremtés fogalmát ki kell zárni azokból a létezési területekből, ahol ez a hipotézis érvényesül”*. Ha saját magatokban megtaláljátok az elvet, amely biztosítja azt az előrelépést, amit el kell érnetek ahhoz, hogy bemehessetek az Isten országába; ha feltételezitek, hogy ez az elv saját magatokban van, és ha megfelelően működésbe hozzátok és ellenőrzitek a jó működését, akkor jó eredmény fog származni belőle, ha ilyen módon vártátok és könyveltétek haladásotokat, akkor evolucionisták vagytok. Most tovább olvasom, mi az evolucionizmus: *„Nyilvánvaló, hogy az evolucionizmus tana teljesen ellentétes a kreacionizmussal... A világ egészének kialakulásáról alkalmazott evolúciós elmélet közvetlenül szemben áll egy teremtői akarattal.”*

Ez az evolucionizmus, ahogy a kitervelői definiálták – hogy a világ és mindaz, ami hozzátartozik önmagában jelent meg; és az az elv, amely a létezésének állapotába hozta, elválaszthatatlanul hozzátartozik, és adekválva van, hogy létrehozzon mindent, ami létezik. Ily módon a dolgok természetéből fakadóan *„az evolucionizmus ellentétes a kreacionizmussal”*. Ti pedig nem hiszitek, hogy a világ és minden, ami hozzátartozik, önmagától lett. Tudjátok, hogy ebben a tekintetben nem

vagytok evolucionisták, mert hiszitek, hogy Isten teremtett minden dolgot. Mindenki, aki ma délután itt van, vallja, hogy Isten teremtett minden dolgot - a világot és mindent, ami benne van. Az evolucionizmus nem ismeri el ezt a dolgot, mert az ő felfogásukban nincs helye a teremtésnek.

Van azonban az evolucionizmusnak egy olyan formája, amely állítása szerint nem teljesen ellentétes a kreacionizmussal. Azok, akik kigondolták ezt az evolucionizmust, az előbb említett definíció szerint, nem állítanak mást magukról, minthogy hitetlenek - hit nélküli emberek. Még akkor is, ha valaki azt állítja, hogy van hite, de a valóságban nincs, az hitetlen. Természetesen napjainkban a „hitetlen” kifejezésnek korlátozott jelentése van. Azok, akik kigondolták ezt a fajta evolucionizmust, ilyenek voltak.

De amikor ezt a tant elterjesztették az egész világon, közülük sokan voltak, akik keresztényeknek vallották magukat, és bizonysgot tettek, hogy ők a hit emberei, és hisznek Isten szavában, amely a teremtsést tanítja. Ugyanazoknak az embereknek, akiknek nem volt személyes ismeretük Isten Igéjéből, és akiknek hitük csupán az erőtlén hit egyik formája volt - ugyanazon emberek elvárásolva a megjelent új gondolattól, élni akartak az új tudomány népszerűségével, de nem akartak teljesen lemondani Isten Igéjéről, és a hit útjáról, még nem voltak hajlandóak azt mondani, hogy Isten és a teremtsés nélkül is boldogulnak, ezért - kigondoltak egy olyan evolucionizmust, amely magában foglalja a Teremtsőt.

Ezt a formát teista evolucionizmusnak nevezték; vagyis Isten elkezdte a teremtsést, - nem számít, mikor történt meg - de azóta a dolgok önmaguktól fejlődnek. Isten megkezdte a munkát, és utána az elkezdett munka képes volt mindent önmagától megvalósítani. Ez csak egy palliatív, a látszat megmentésére szolgáló találmány, és az igazi evolucionisták szerint ez csak „*a kreacionista hipotézisből az evolúciós hipotézisbe való átmenet fázisa*”. Ez evolucionizmus, mert a kreacionizmus és az evolucionizmus között nincs középút.

Függetlenül attól, hogy ti ebbe a kategóriába tartoztok vagy sem, sokan vannak még a hetednapi adventisták között is - nem ugyanolyan sokan, mint voltak, hála Istennek! - akik úgy vélik, hogy Istentől meg kell szerezniünk a bűnök bocsánatát; de utána saját üdvösségünkért kell

munkálkodnunk félelemmel és rettegéssel. Következésképpen folyamatosan félnek és rettegnek; de semmiféle üdvösségért nem munkálkodnak, mert nincs bennük Isten, aki folyamatosan munkálná bennük „mind az akarást, mind a véghezvitelt tetszése szerint.” (Fil 2:12-13).

Zsid 11:3 versben meg van írva, hogy „Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő.” A föld, amelyet látunk, nem sziklákból állt össze; az ember nem majomból és a „hiányzó láncszemből” származik; és a majmok, és „a hiányzó láncszem” nem ebihalakból származnak, sem az ebihalak az eredeti protoplazmából. Nem! „A világ Isten beszéde által teremtetett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő.” De a látható dolgok miért nem látható dolgokból készültek? Egyszerű, mert azok a dolgok, amelyekből készültek, nem láthatóak, és az ok amiért nem láthatóak az, hogy soha nem is léteztek. A világok Isten szava által jöttek létre; és az Ő Igéje olyan jellegű, olyan tulajdonsága van, hogy a kiejtése nemcsak létezővé teszi a dolgokat, de még annak az anyagnak a létét is meghatározza, amelyből a dolog elkészül.

Ismeritek azt a bibliaverset is, ami így szól: „Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük... Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott.” (Zsolt 33:6-9). Ezzel kapcsolatban felteszek egy kérdést: mennyi idő telt el a között, hogy az Úr szólt, és a dolog létrejött? Nem egy hét? Nem! Nem hat hosszú időszak? Nem! Az evolucionizmus, még az is, amely elismeri a Teremtőt, úgy véli, hogy miután Isten szólt, végtelen és számtalan korszakra, vagy „hat hosszú, határozatlan időszakra” volt szükség a látható dolgok kialakulásához. De ez evolucionizmus nem kreacionizmus. Az evolucionizmust hosszú folyamatok jellemzik; a kreacionizmus a kimondott Igén alapszik.

Amikor Isten az Ige kimondásával teremtette meg a világot, azt mondta: „legyen világosság”. De mennyi ideig tartott a „legyen világosság” szavak kimondása a világosság megjelenéséig? Szeretném, ha ezt jól megértenétek, hogy megtudjátok, hogy evolucionisták vagy kreacionisták vagytok. Újra felteszem a kérdést: Nem telt el hat hosszú időszak az Ige kimondása és a beteljesedése között? Azt mondjátok, hogy nem. De nem telt el egy hét sem? Nem! Nem telt el egy nap sem? Nem! Nem telt el egy óra sem? Nem! Nem telt el egy perc sem? Nem! Egy másodperc sem? Természetesen nem. Nem volt egy másodperc sem az

idő között, amikor Isten azt mondta „*legyen világosság*” és a világosság megjelenése között. Amint az Ige elhangzott, világosság lett. Igen, így történt. Részletesen mutatom be a dolgokat, hogy jól rögződjön elmétekben, és ne felejtsetek el, mit feleltetek, amikor másik kérdést teszek fel.

Tehát megállapítottuk, hogy amikor Isten azt mondta: „*legyen világosság*”, egy pillanat sem telt el a kimondott Ige és a világosság megjelenése között? Igen! Rendszerben. Akkor az, aki állítja, hogy eltelt egy kis idő az Ige kimondása és a dolog megjelenése között, az evolucionista. Aki úgy gondolja, hogy számtalan korszak telt el, akkor az még inkább evolucionista, mint az, aki azt gondolja, hogy egy nap telt el. Ő ugyanúgy evolucionista, csak nagyobb mértékben.

Majd Isten azt mondta: „*Legyen égbolt*” (1Móz 1:6), „*Legyenek vizek*”. És mi történt? Így lett! Mennyi idő telt el, amíg Isten azt mondta „*Legyen mennyezet a víz között, amely elválassza a vizeket a vizektől.*” és a között, hogy ez meglett? Azonnal megtörtént? Igen. Akkor az, aki állítja, hogy nagyon hosszú, határozatlan idő telt el az Ige kimondása és a dolog megjelenése között, mi ő? Evolucionista. Ha számára egy nap, egy óra vagy egy perc telt el az Ige kimondása és a dolog létezése között, akkor az az ember nem ismeri el a teremtetést.

Amikor az Úr azt mondta „*Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessenek meg a száraz.*” Így lett. Az Úr azt is mondta: „*Hajtson a föld gyenge füvet, maghozó füvet, gyümölcsfát, amely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, amelyben legyen neki magva e földön.*” És így lett. „És mondta Isten: *Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától*”; és amikor kimondta az Igét, így lett. Majd azt mondta: „*Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől; és madarak repdessenek a föld felett, az ég mennyezetének színein.*” És így lett. Amikor az Úr azt mondta: „*Hozzon a föld élő állatokat nemük szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemük szerint.*” Így lett. Az Isten beszéde szerint lett minden. Ez volt a teremtetés.

Látjátok tehát, hogy teljesen logikus és ésszerű is az evolucionisták számára, hogy félretegyék Isten Igéjét, és ne bízzanak Benne; mert az evolucionizmus szemben áll a kreacionizmussal. Mivel az evolucionizmus ellentéte a kreacionizmus, és a kreacionizmus Isten Igéjén alapszik, akkor nyilvánvalóan az evolucionizmus ellentétes Isten Igéjével. Ter-

mészteresen az igazi vagy eredeti evolucionista elutasítja mind az Igét, mind a fél evolucionistákat - azokat, akik hisznek mind a teremtésben, mind az Isten Igéjében, amely megmagyarázza a dolgok kezdetét. Az evolucionizmusnak olyan hosszú és határozatlan korszakokra van szüksége, hogy megvalósítson valamit, hogy elutasítsa a teremtést.

Az igazi evolucionista elismeri, hogy a teremtéshez azonnali cselekvés kell, de ő nem hisz az azonnali cselekvésben, következésképpen nem hisz a teremtésben. Ne felejtsetek el, hogy a teremtés azonnali, különben nincs teremtés; ha nem azonnali, akkor az evolucionizmus. Amikor Isten szól, az Igéje teremtő erő, amely megcselekszi, amit az Ige kimondott.

Ez a kreacionizmus; és Isten Igéje ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. Az Isten Igéje él és örökké munkálkodik, örök élet van benne. Isten szava él. A benne lévő élet tulajdonképpen Isten élete, azaz örök élet. Ezért, az örök élet szava, ahogy az Úr Jézus mondta. Isten Igéje örök; Benne mindig alkotóerő van. Ezért, amikor Jézus a földön volt, azt mondta: „*A beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.*” (Ján 6:63). A szavakat, amiket Jézus mondott, Isten szavai. Tele vannak Isten életével. Isten szavai az örök élet, és örökké megmaradnak; és bennünk rejlik az a teremtő erő, amely a kimondott dolgot előállítja.

Ezt Krisztus életéből számos eseménnyel szemlélteti, amint arról az újszövetség beszámol. Nem szükséges mindegyiket idézni; de utalni fogok egy-két eseményre, hogy megértsétek ezt az elvet. Emlékeztek, hogy a Hegyi beszéde után Jézus találkozott egy római századossal, aki azt mondta: „*Uram, az én szolgám otthon gutaütötten fekszik, és nagy kínokat szenved.*” És monda neki Jézus: Elmegyek és meggyógyítom őt. És felelvén a százados, monda: Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám. Jézus pedig, amikor ezt hallá, *elcsodálkozék, és monda az őt követőknek: Bizony mondom néktek, még az Izraelben sem találtam ilyen nagy hitet.*” (Mt 8:5-13).

Izraelben volt Biblia; ismerték Isten Igéjét. Dicsekedtek, hogy a Könyv népe ők, Isten népe. Ők olvasták az Igét, prédikálták a zsinagógáikban: „*Az én beszédem... megcselekszi, amit akarok, és teljesíti terveimet.*” (Ézs 55:11). Amikor olvasták az Igét, azt mondták: „*Így legyen; ezt kell tenni. Látjuk, hogy ezt meg kell tennünk, és meg is fogjuk tenni. Megtesszük,*

amit az Ige mond”. Aztán mindenben a tőlük telhető legjobbat tették, hogy teljesítsék, amit az Ige mondott. Olyan sokáig tartott nekik, hogy soha nem teljesítették. Az Ige igazi beteljesedése olyan messze volt tőlük, hogy a legjobbak kénytelenek voltak kijelenteni: *„Ha legalább egy ember képes lenne egy napig megtartani a törvényt, és egyetlen pontban se hágni át, ha legalább egyvalaki megtarthatná a törvényt csak a szombat megfelelő megtartása tekintetében - akkor Izrael gondjai véget érnének, és végre eljönne a Messiás*”. Tehát annak ellenére, hogy azt tették, amit az Ige mondott, annyi időbe telt, hogy soha nem sikerült nekik. Mi volt a probléma velük?

Isten Igéje kijelenti: *„Az én beszédem...megcselekszi, amit akarok*”. És ez az Ő teremő ereje. Bár azt állították, hogy elismerik Isten Szavának teremő erejét, mégis életükben teljesen figyelmen kívül hagyták, és azt mondták: *„Mi megtesszük*”. Saját magukra támaszkodtak abban a folyamatban, amely arra vitte volna őket, hogy az Ige és ők összhangba kerüljenek.

Mik voltak ők? Félték válaszolni, attól tartva, hogy felismeritek magatokat bennük? Ne féljeteek válaszolni, hogy ők evolucionisták voltak; mert azok voltak, és közületek sokan evolucionisták. Az általuk választott út a kreacionizmus ellentéte volt; nem volt benne a teremés. Nem lettek újjáteremteve; nem alakult ki bennük egy új élet; ez nem Isten hatalma által teljesedett életükben, hanem teljesen általuk; annyira távol voltak attól, hogy higgyenek a teremésben, hogy elutasították a Teremőt, és megfeszítették Őt. Az evolucionizmus mindig ezt teszi; mert ne felejtéteek el, *„az evolucionizmus teljesen ellentétes a kreacionizmus-sal*”.

Ezekre az emberekre tekintett Jézus, amikor Izraelben a római százados hitére mutatott. Volt egy római, aki a zsidók között élt, olyan nép között, amely szembeszállt Jézus tanításával. Ez a százados Jézus közelében állt, látta Őt beszélni, hallotta szavait, és látta szavainak hatását, míg arra a következtetésre jutott: *„Bármit mond ez az ember, úgy történik; amikor mond valamit, a dolog létre is jön. Most segíteni fog nekem is*”. Odament Jézushoz, és elmondta azt, ami le van írva. Jézus nagyon jól tudta, hogy ez az ember az Ő Igéjének cselekvő erejére gondol, amely meg tudja tenni azt a dolgot; ezért azt mondta neki: *„elmegyek és meggyógyítom őt*”. A római százados azt mondta: *„Ó, nem Uram, nem*

szükséges eljőnnöd”.

Látjátok! Ez az ember próbára akarta tenni Jézus szavát, hogy megtudja, van-e benne erő. Ezért azt mondta: „*Csak egy szót szólj és az én szolgálóm meggyógyul*”. Jézus így válaszolt: „*Eredj, legyen a te hited szerint. És a szolgáló meggyógyult abban az órában*”. Amikor elhangzott az „*Eredj, legyen a te hited szerint*” mennyi ideig tartott, amíg szolgálja meggyógyult? Húsz év? Nem! Amikor Jézus kimondta az Igét, akkor az Ige teljesítette a kimondott dolgot; azonnal teljesítette.

Egy másik alkalommal Jézus ment az úton, és egy leprás, aki valamivel távolabb volt Tőle, felismerte Őt, és hitt az Isten teremtettségének áldott igazságában, ezért azt mondta Jézusnak: „*ha akarod megtisztíthatasz*”. Jézus megállt és azt mondta: „*Igen akarom, és a lepra azonnal elhagyta őt*”. Nem szabad az Ige kimondása és beteljesülése közé egyetlen pillanatot se tenni. A leprás „*azonnal*” megtisztult.

Láthatjuk tehát, hogy a teremtettség kezdetén Isten Igéjében volt a teremtettség energiája, hogy előállítsa azt, amit az Ige kimondott. Figyeljük meg, hogy amikor Jézus eljött erre a világra, hogy megmutassa az embereknek az élet útját, és megszabadítsa őket bűneiktől, bármerre járt, számtalanszor bemutatta, hogy Isten szavában ugyanaz a teremtettség erő van, így amikor az Ige elhangzik, akkor a teremtettség erő jelen van a kimondott dolog előállításához.

Kik vagytok tehát? Evolucionisták vagy kreacionisták? Ez az Ige hozzátok szól! Olvastátok és kijelentettétek, hogy hisztek benne. Hisztek a kreacionizmusban, mint az evolucionistákkal való szembenállás megnyilvánulásaként; szeretnétek most úgy hinni a kreacionizmusban, mint önmagatokkal való szembenállás megnyilvánulásaként? Szeretnétek ma arra az alapra helyezkedni, amelyen többé nem engeditek, hogy egyetlen időintervallum se lépjen közbe köztetek és Isten teremtettség hatalma közé?

Jézus azt mondta egy embernek: „*A te bűneid meg vannak bocsátva*”. Mennyi ideig tartott, amíg ez megtörtént? Nem létezett egyetlen időintervallum a „*megbocsátva*” és maga a cselekedet között. Ugyanez az Ige - „*A te bűneid meg vannak bocsátva*”- szól nektek a mai napon. Miért hagyjátok, hogy elteljen egy kis idő is a hozzátok intézett Ige és maga a cselekedet között? Korábban azt mondtátok, hogy az, aki egy percet vagy egy másodpercet gondol Isten Igéjének kimondása és

a tényleges cselekedet között, az evolucionista. Nagyon helyes, ez így van. Tartsátok észben ezt! Most azt kérdezem tőletek: Amikor az Ige szólja nektek a megbocsátást, miért hagyjátok, hogy napok teljenek el, mielőtt a megbocsátás eljut hozzátok, mielőtt valóban bennetek van? Azt mondtátok az ilyen emberről, hogy evolucionista. De mik vagytok ti? Szeretném tudni! Akarjátok abbahagyni az evolucionizmust, hogy kreacionisták legyetek?

Ez a nap különösen fontos lesz sok jelenlévő számára, mert ez egy olyan pillanat, amikor sokan dönteni fognak erről, ilyen vagy olyan módon. Ha evolucionistaként távoztok el innen, veszélyben vagytok. Pont most, ebben a pillanatban, ez mindenki számára élet-halál kérdése. Azt mondtátok, hogy az evolucionizmus hitetlenség – a hit hiánya – és így van. Ezért ha evolucionistaként hagyjátok el ezt a termet, mi az állásfoglalásotok? Mi a választásotok? És ha bűnbocsánat nélkül hagyjátok el ezt a termet, evolucionisták vagytok, mert hagyjátok, hogy idő teljen el az Ige kimondása és a tett beteljesülése között.

Abból, amit olvastunk láthatjuk, hogy aki engedi, hogy idő teljen el a kimondott Ige és a dolog megvalósulása között, az evolucionista. Ez Isten szava hozzátok: „*ember, a bűneid meg vannak bocsátva*” „*asszony a te bűneid meg vannak bocsátva*”. [Corliss presbiter: Nem azt mondta Jézus, hogy <<A te bűneid meg lesznek bocsátva?>>] Nem! Jézus azt mondta: „*A te bűneid meg vannak bocsátva*” jelen időben. Köszönöm Istennek, hogy ez így van, mert a „*megbocsátva*” szóban benne van a teremtető erő, amely eltávolít minden bűnt és új teremtménnyé teszi az embert. Én hiszek a kreacionizmusban. És ti? Hisztek abban a teremtető erőben, amely benne van a hozzátok intézett „*megbocsátva*” szóban? Vagy evolucionisták vagytok, és azt mondjátok: „*Nem láthatom, hogyan valósulhat meg ez, mert túl rossz vagyok?*”, „*Próbáltam a jót cselekedni, de sok kudarcot vallottam; sok hullámvölgyem volt és inkább lent voltam, mint fent*”. Ha ezt mondjátok, akkor evolucionisták vagytok, mert ez evolucionizmus.

Sok ember vágyott a tiszta szívre. Ők azt mondták: „*Hiszek a bűnbocsánatban és mindezekben, és mindent elfogadnék, ha biztos lennék abban, hogy sikeresen tudok ellenállni; de annyi gonoszság van a szívemben, és annyi mindent le kell győznöm, hogy egyáltalán nincs bizalmam*”. De az Ige kijelenti: „*tiszta szívet teremts bennem*”. Tiszta szívünk csak teremtetés által lehet; és ezt a teremtetést Isten Igéje hozza létre. Isten azt mondja:

„És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek.” (Ez 36:26).

Kreacionisták vagy evolucionisták vagytok? Milyen szívvel hagyjátok el ezt a termet? Rossz szívvel vagy jó szívvel, amelyet Isten Igéje hozott létre, amelyben újjáteremtő hatalom van? Az Ige szól nektek egy új szívről. Egyformán szól minden egyes Igéért; és ha hagyjátok, hogy egy pillanat is teljen el az Ige kimondása és az új szív létezése között, akkor evolucionisták vagytok. Amikor bármennyi kis időt hagytok eltelni a kimondott Ige és a tapasztalataitok beteljesülése között, akkor evolucionisták vagytok.

Vannak köztetek egyesek, akik azt mondták: „*Igen, ezt akarom, meglesz nekem, hiszem, hogy Isten Igéje beteljesíti*”; de hagyják, hogy idő teljen a következő összejövetelig, és így az idő telik, évek múlnak el, és ők evolucionisták maradnak. „*Míg sokan haboznak a hit és a szentség titkának megértésében, megoldást kaphatnának a problémájukra, kijelentve: <<Tudom, hogy Jézus Krisztus az én osztályrészem>> örökké*”. A dolog megvalósulásának ereje Isten Igéjében van; és amikor az emberek elfogadják, a teremtő erő jelen van, hogy előállítsa azt, amit az Ige mondott. Tehát tisztázhatjátok a hit és a szentség titkát, ha valljátok: „*Tudom, hogy Jézus Krisztus az én osztályrészem*” örökre.

Valóban rejtély, hogy miként jelenhet meg Isten Igéje olyan bűnös testben, mint a mienk. De figyeljete, most nem beszélünk a rejtélyről; a kérdés: Van teremtés? Van olyan teremtő, aki tiszta szívet teremt bennetek? Vagy mindez csak evolucionizmus. Épp most, még a hetednapos adventisták körében is, a mai naptól kezdve a világ végéig a kérdés az kell legyen: Hisztek a Teremtőben? És akkor, amikor hisztek a Teremtőben, mit gondoltok, hogyan teremt Ő? Természetesen azt fogjátok válaszolni, hogy Igéje által. Nagyon jó. De vajon Igéje teremt számotokra dolgokat? Kreacionisták vagytok más evolucionisták számára, hogy majd evolucionisták legyetek más kreacionista számára? Hogy állnak a dolgok valójában?

Még valami. Az Ige azt mondja: „*Tisztuljatok meg*”. Isten már rég mondta: „*Legyen világosság*”, és lett világosság. Az Ige azt mondta a leprásnak: „*Tisztulj meg*”, és a leprás „azonnal” megtisztult. Isten azt mondja most nektek: „*Tisztuljatok meg*”, és mi fog történni? Mit gondoltok? Ezért lelketek érdekében, teljesen bízzatok az Ige teremtő erejében. Ismerjétek el az Ige teremtő erejét, amellyel a Bibliában ta-

lálkoztok; mert a Bibliában található Isten írott Igéje ugyanaz itt, ma, nektek, akik itt vagytok, mint amikor a világokat teremtette a magasban, amikor teremtette a világosságot ott, ahol sötétség volt, és amikor megtisztította a leprást. Ha elfogadjátok a ma hozzátok intézett Igét, akkor új teremtmények lesztek Krisztus Jézusban. Ha elfogadjátok ezt az Igét, amely a szívetek sötét és üres terében hangzik, akkor Isten világosságot gyújt bennetek. Az Ige, amely hozzátok szólt, hozzátok, akik a bűn leprájában szenvedtek, megtisztultok, ha elfogadjátok az Igét. Engedjétek neki! Engedjétek neki!

Hogyan lehetek tiszta? Az Ige teremtmő ereje által, amely kimondja: „*Tisztulj meg*”. Ezért van megírva: „*Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam néktek.*” (Ján 15:3). Tiszták vagytok? Akarjátok, hogy mostantól kreacionisták legyetek? Vagy továbbra is evolucionisták akartok lenni?

Látjátok milyen áldásos ez: Amikor az Igét olvassátok, amikor elfogadjátok az Igét, amikor elmélkedtek rajta, akkor számotokra ez mi? Ó, ez kreacionizmus! A teremtmő energia megcselekszi bennetek azokat a dolgokat, amelyeket az Ige mond, és ezáltal a teremtmő ereje jelenlétében éltek. A teremtés az életetekben történik, Isten igazságot teremt bennetek, szentséget, igazságot, hűséget, mindazt, ami jó és kegyelemmel teljes. És amikor ez megtörténik, akkor értelme lesz a szombat megtartásának is, mert a szombat a teremtés emlékműve –, annak a jele, hogy aki felismeri, megőrizve azt, azonképpen ismeri a Teremtőt, és saját tapasztalatából tudja, mit jelent a teremtés. De ha evolucionisták vagytok, még a szombat megtartása is egy csalás lesz. Mert a szombat megemlékezés a teremtésről. A szombat „*egy jel köztem és köztetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek.*” (Ez 20:20), minden dolog Teremtője.

Efézus 2:8-10 versekben a következőket olvassuk: „*Mert kegyelemből nyertetek üdvösséget, hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez, nem cselekedetekből, hogy senki se dicsekedjék. Mert az ő alkotása vagyunk Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtve, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.*” Nem kell elvárnotok magatoktól, hogy jó dolgokat cselekedjétek. Már megpróbáltátok. Az evolucionisták próbálják ezt, és mindig csak próbálkozás marad, amely soha nem jut el a végére. Miért próbáljátok meg a jót cselekedni, ha tudjátok, hogy kudarcot vallotok?

Figyeljete: mostantól a világ végéig soha nem lesz önmagatokban semmiféle jó dolog, csak ha maga a Teremtő, az Ő Igéje által megteremti bennetek, mert csak Istenben van teremtető erő. Ezt ne felejtsetek el! Jó cselekedetekben akartok járni, miután innen elmentek? Ez csak akkor lehetséges, ha Jézus Krisztusban vagytok megteremtve ezekre a jó cselekedetekre. Ne próbálkozzatok tovább! Tekintsetek a Teremtőre, és fogadjátok el Teremtő Igéjét. „*Krisztus beszéde lakozzék bennetek gazdagon.*” (Kol 3:16) És akkor megjelennek azok a jó cselekedetek; jó keresztények lesztek. Utána, mivel a Teremtővel éltek, és az Ő teremtető erejének jelenlétében tartózkodtok, részesültök a kellemes békében, a csendben, az igazi hűségben, és a növekedésben, amely egy igazi keresztény embert jellemez.

Amikor Isten azt fogja mondani, hogy az „ő alkotása vagyunk Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtetve, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” akkor ismerjétek el a Teremtőt, ismerjétek el csak a jó cselekedeteket, melyeket bennetek teremtet meg, és ne figyeljete azokra a dolgokra, amelyeket nem Ő teremtet, mert nincs semmi jó azonkívül, amit az Úr teremtet.

Most újjá vagytok teremtetve Krisztus Jézusban. Ő mondja ezt! Hála legyen Neki, hogy ez így van. Csak nem evolucionisták akartok lenni ezen versek tekintetében? Jelen időben vannak megfogalmazva: „*az ő alkotása vagyunk Krisztus Jézusban jó cselekedeteket teremtetve*”. Ezek vagytok? Az Úr szólt. Ez a teremtető Ige. Mennyi időt akartok engedni a kimondott Ige és a bennetek lévő új teremtetés között? Azt mondtátok, hogy bárki, aki akár egy percet is enged a kimondott Ige és a beteljesedés közé, az evolucionista. Ti mik vagytok az Isten Igéjének fényében, amely embereket teremtet Krisztus Jézusban jó cselekedetekre? Ezáltal evolucionisták vagytok? Gyerünk, legyünk mind kreacionisták!

Értitek, hogy ilyen módon nem lesz szükség hosszú, kimerítő, fárasztó folyamatra felkészülni arra, hogy dicsőségben találkozzunk Urunkkal? Az emberek többsége önmagára néz. Úgy tudják, hogy normális, ha nagyon sok időbe telik, amíg teljesen felkészülnek találkozni Vele. Ha ez evolúció útján történik, soha nem leszünk felkészülve. De ha a teremtetés által történik, gyorsan és biztosan elkészülünk. A jelenlévők közül mindenki el tudja fogadni saját magának az előbb elolvasottat: „*Míg sokan haboznak a hit és a szentség titkának megértésében,*

megoldást kaphatnának *problémájukra, kijelentve: <<Tudom, hogy Jézus Krisztus az én osztályrészem>> örökké*”.

Látjátok, mennyire evolucionisták voltunk? Feladjuk? Gyerünk, legyünk kreacionisták és éljünk! Legyünk valóban a szombat megtartói! Bízunk az Úrban! Ő szólja a megbocsátásunkat. Ő szólja a tiszta szívet. Ő szólja a szentséget, Ő létre is hozza azt, amit mond. Engedjétek, hogy megteremtse bennetek.

Szűnjetek meg evolucionistáknak lenni, és hagyjátok, hogy a teremtető Ige értetek dolgozzon, hagyjátok, hogy a teremtető erő bennetek teremtsen, azt amit az Ige mond, hogy mielőtt elmentek innen, Isten felkészíthessen benneteket a Vele való találkozásra! Valóban ebben a dologban találkoztok Vele. És amikor minden nap így találkoztok Vele, vajon nem lesztek készen Elébe menni? Hiszitek ezt? Hiszitek, hogy amikor Ő szólt, világok álltak elő, hogy a világosság az Ő szava által jelent meg, és a leprás azonnal megtisztult, amikor Ő szólt? De, amit titeket illet, úgy gondoljátok, hogy hosszú időnek kell eltelnie az Ige kimondása és beteljesedése között. Ó miért lennétek evolucionisták? Teremtésre, teremtésre - erre van szükségünk!

Meg kell hívnunk az embereket a vacsorára, mondanunk kell nekik „*Gyertek, mert minden kész*”. De hogyan hívhatnék egy embert és mondanám neki, hogy minden készen áll most, mikor én magam nem vagyok kész? Startból hazugság és képmutatás volna. Szavaim nem fogják elérni őt, csak üres hangok lennének. De ó, amikor ebben az elhívásban van az Ige teremtető ereje, amely felkészített bennünket, amely megtisztított minket a bűntől, amely jó cselekedetekre teremtett, amely megtart minket, mint a napot a saját pályáján, akkor, amikor elmegyünk, és mondjuk a törvénytelenységbe süllyedt világnak: „*Gyertek, mert minden kész*” (Lk 14:17), akkor ők meghallják. Ebben az elhívásban hallani fogják a jó Pásztor hangjának dallamát, és örömmel jönnek Hozzá, elnyerve a Teremtető erejét saját maguk számára, hogy új teremtményekké tegye őket, és felkészítse őket arra vacsorára, amelyre meghívta őket.

Mi a történelemnek pont ebben a pillanatában vagyunk. Isten pecsétje az emberekre kerül. De ne felejtsetek el, hogy soha nem fogja elpecsételni azt, aki nincs megtisztítva minden szennytől. Isten nem teszi rá a pecsétjét arra, ami nem hiteles, ami nem jó. Kérnétek Őt,

hogyan helyezze pecsétjét egy olyan igazságra, amely teljesen a törvénytelenségben van? Nem lennétek annyira szemtelenek, hogy ezt kérjétek, mert tudjátok, hogy Ő túl igaz, hogy ilyesmit megtegyen. Akkor Neki meg kell tisztítania benneteket, mielőtt saját munkájára helyezheti pecsétjét. Ő nem helyezheti pecsétjét a te munkádra. Pecsétjét csak arra az okmányra helyezheti, amit Ő maga hagyott jóvá. Hagyjátok, hogy szívetekbe írja jellemét, és akkor el tud pecsételni. Csak akkor nyomhatja jóváhagyó pecsétjét a szívetekre, amikor a teremtető Igéje elvégezte munkáját a szívetekben.

Tudatában vagytok, hogy kinek a jelenlétében vagyunk? Bizonyos mértékben értitek, mennyi időbe telne kimeríteni egy ilyen témát? De testvéreim, amikor befejezzük, a teremtetés jelenlétében fejezzük be. Ne legyünk többé evolucionisták! Ne hagyjatok eltelni egyetlen pillanatot sem az Isten értetek kimondott Igéje, és a bennetek való beteljesedése között! Így a teremtetés jelenlétében élve, a Teremtetővel együtt járva, az Ő teremtető erejétől támogatva, teremtető energiájától, – nos, egy ilyen néppel Isten rövid idő alatt meg tudja mozgatni az egész világot.

Ha eleinte azt hittétek, hogy ez egy furcsa téma egy ilyen alkalomra [ez volt az imahét záró istentisztelete], akkor most láthatjátok, hogy egy igazi jelenvaló igazság. Csak két út van. Nincs középút. A világon minden ember vagy kreacionista vagy evolucionista. Az evolucionizmus hitetlenséget jelent, nem más, mint halál. A kreacionizmus kereszténységet jelent, életet jelent. Válasszátok a kreacionizmust, a kereszténységet és az életet, hogy éljete! Legyünk mindörökké csak kreacionisták! Mindenki mondja: Ámen!

Review and Herald, 1899. március 7.

Az üdvözítő hit

E.J. Waggoner

„A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: „Ki megy föl a mennybe?” – azért, hogy Krisztust lehozza. Vagy: „Ki száll le a mélységbe?” – azért, hogy Krisztust a halottak közül felhozza. De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van, mégpedig a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk. Mert ha száddal Úrnak vallod Jézust, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halottak közül, üdvözülsz.” (Róm 10:6–9)

Elfogadhatjuk-e ezeket a szavakat, különösen az utolsó (9) versben szereplő kijelentést, hogy szóról szóra igazak? Nem leszünk veszélyben, ha ezt tesszük? Nem csak a Krisztusba vetett hit kell az üdvösséghez? Az első kérdésre a válaszunk: Igen; a másik kettőre pedig: Nem; és ellenőrzésképpen vizsgáljuk meg a Szentírást! Egy ilyen világos kijelentés csak szóról szóra lehet igaz, amelyre a bűnös támaszkodhat.

Bizonyítékul vizsgáljuk meg a filippibeli börtönőr esetét! Pál és Silást a börtönőrnek adták át, miután súlyosan megverték őket. Figyelmen kívül hagyva sebzett hátukat és megbilincselte lábukat, éjjélkor imádkoztak és dicshimnuszokat énekeltek az Istennek, amikor hirtelen földrengés rázta meg a börtönt, és minden ajtó kinyílt. A börtönőr megrémült, nem annyira a földrengés miatt, sem a római igazságszolgáltatás miatt – hanem arra az esetre, ha a rá bízott foglyok megszöktek volna. A földrengésben egy figyelmeztetést látott arra a nagy ítéletre vonatkozóan, amelyről az apostolok prédikáltak. Remegve, bűnössége terhe alatt Pál és Silás lábai elé vetette magát, mondván: „Uraim, mit kell nekem cselekednem, hogy üdvözüljek?”

Figyeljete a válaszra; mert itt egy lelket látunk, aki a legnagyobb

szenvedésben volt, és az, ami elég volt számára, minden elveszettnek üzenet kell, hogy legyen. Pál apostol így válaszolt a börtönőr kétségesbeesett kérdésére: „*Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz*” (Apcsel 16:30,31). Ez a válasz pontosan egyezik azokkal a szavakkal, amiket fentebb idéztem Pál apostol a Rómabeliekhez írt leveléből.

Egyik alkalommal a zsidók megkérdezték Jézust: „*Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük?*” Pontosan ez a mi kérdésünk. Figyeljétek Jézus válaszát: „*Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.*” (Jn 6:28,29). Ezeket a szavakat arany betűkkel kellene írni, és minden küzdő kereszténynek állandóan az elméjében kellene, hogy legyen. A látszólagos paradoxon egyértelmű: A cselekedetek szükségesek; mégis a hit teljes mértékben elegendő, mert a hit viszi véghez a cselekedeteket. A hit az, ami megért mindent, és hit nélkül nincs semmi.

A probléma az, hogy általában az embereknek téves koncepciójuk van a hitről. Azt képzelik, hogy a hit csak egy egyszerű elfogadás, és csak valami passzív dolog, amihez hozzá kell adni cselekedeteket. A hit aktív, amely nem csak a legerősebb fundamentum, hanem az igazi fundamentum. A törvény Isten igazsága (Ézsa 51:6,7), amelyet az Úr szerint keresnünk kell (Mt 6:33). De a törvény csak hit által tartható meg, mert az egyetlen igazság, amely az ítéletben megáll az, amely „*csak Krisztus hite által nyerhető el, az igazság, amelyet hit által kapunk Istentől*” (Fil 3:9 KJV).

Olvassátok el Pál apostol szavait Róm 3:31 versből: „Érvénytelené tesszük tehát a törvényt a hit által? Semmiképpen! Sőt inkább megerősítjük a törvényt.” Ha az ember érvényteleníti a törvényt, azt jelenti, hogy megszünteti azt; de ez lehetetlen. A törvény ugyanolyan állandó, mint Isten tornya. Bármit is mondanak az emberek a törvényről, vagy akármennyire sértik és megvetik, a törvény változatlan marad.

Az emberek csak egyféleképpen szüntethetik meg Isten törvényét, ha hatástalanná teszik saját szívükben az engedetlenségük által. Így, 4Móz 30:15 verse szerint a megsértett szövetség megszűnik. Ezért, amikor az apostol azt mondja, hogy hit által nem érvénytelenítjük a törvényt, azt érti, hogy a hit és az engedetlenség összeegyeztethetetlenek. A törvénysértő bármennyire is vallja hitét, maga az a tény, hogy törvénysértő, bizonyítja, hogy nincs hite. De, amikor valakinek van

hite, annak a törvény lenyomata a szívében van, így az ember nem vétkezik Isten ellen. Senki se vegye semmibe a hitet, mint ami nem fontos.

Jakab apostol azonban nem azt mondja, hogy önmagában a hit nem mentheti meg az embert, és hogy halott a cselekedetek nélküli hit? Vizsgáljuk meg közelebbről a szavait! Túl sokan, még a jó szándékúak is, eltorzították e szavak jelentését, és holt legalizmussá változtatták őket. Jakab apostol kijelenti, hogy cselekedetek nélkül a hit halott, és ez nem mond ellent annak, amit az imént mondtam vagy idéztem. Mert ha a cselekedetek nélküli hit halott, akkor a cselekedetek hiánya a hit hiányát mutatja, mert az, ami halott, az nem létezik. Ha az embernek van hite, annak cselekedetekben kell megmutatkoznia, és az az ember nem fog dicsekedni velük; mert a hit kizárja az öndicséretet. (Róm 3:27) Csak azok dicsekednek, akik teljes mértékben bíznak a halott cselekedeteikben, vagy azok, akiknek hite nem más, mint egy aljas paródia.

Hogyan értsük Jak 2:14 versét, ami kijelenti: „*Testvéreim, mit használ, ha valaki azt mondja, hogy van hite, cselekedetei pedig nincsenek? Vajon megtarthatja-e őt a hite?*” A válasz természetesen: Nem tarthatja meg! Miért? Mert nincs hite. Mit használ, ha valaki kijelenti, hogy van hite, de a gonosz útja által azt mutatja, hogy nincs hite? Tagadjuk meg a hit erejét csak azért, mert valaki hamis bizonytságot tesz róla? Pál apostol olyanokról beszél, akik vallják, hogy ismerik Istent, de a cselekedeteikkel tagadják Őt. (Tit 1:16) Ehhez az osztályhoz tartozik az az ember is, akire Jakab apostol utal. Az a tény, hogy nincsenek jó cselekedetei – nincsenek Lélek gyümölcsei – azt mutatja, hogy vallomása ellenére nincs hite; ezért természetesen a hit nem mentheti meg; mert a hitnek nincs hatalma megmenteni azt, aki nem birtokolja.

Bible Echo, 1890. augusztus 1.

Krisztus a törvény vége

E.J. Waggoner

Róm 10:4 versben a következőket olvassuk: *„Mert a törvény vége Krisztus, minden hívőnek igazságára.”* Mielőtt megvizsgálnánk, miről szól ez a szöveg, jó rámutatni arra, amiről nem szól a szöveg. A bibliavers nem azt mondja, hogy Krisztus véget vetett volna a törvénynek, mert:

1.) Krisztus maga mondta a törvényről: *„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére.”* (Mt 5:17)

2.) A próféta azt mondta, hogy a megsemmisítés helyett, az Úr *„nagyá tette a törvényt és dicsőségessé.”* (Ézs 42:21)

3.) A törvény Krisztus szívében volt: *„Akkor azt mondtam: Íme jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem. Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.”* (Zsolt 40:8,9)

4.) Mivel a törvény Isten igazsága, kormányának alapja, nincs lehetőség annak megszüntetésére. (Lásd Lk 16:17)

Az olvasónak tudnia kell, hogy a „vége” szó, nem feltétlenül azt jelenti „befejezve”. Gyakran a következő értelemben használják: „cél” - „végcél”. Az 1Tim 1:5 versben ugyanaz az író azt jelentette ki: *„A parancsolatnak vége pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet.”* Az 1Ján 5:3 versben azt olvassuk: *„Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait”.* Pál apostol pedig kijelenti, hogy *„Annak okáért a törvénynek betöltése a szeretet”.* (Róm 13:10) Mindkét szövegben ugyanazt a szót használják (*agape*), mint az 1Tim 1:5 versben. Ezért azt mondjuk, hogy ennek a szövegnek a következő a jelentése: a parancsolat (vagy a törvény) célja az, hogy azt be kell teljesíteni. Mindenki elismerheti, hogy ez nyilvánvaló. De ez nem a törvény alapvető célja.

A következő bibliaversben Pál apostol idézi Mózeset a parancso-

latokkal kapcsolatban: „*aki azokat cselekszi, él azok által*”. Krisztus azt mondta a gazdag ifjúnak: „*Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat*”. (Mt 19:17) Mivel a törvény célja a parancsolatok megtartása, vagy más szavakkal igaz jellemek előállítása, és az ígélet az, hogy akik engedelmeskednek, élni fognak általuk, ezért azt mondhatjuk, hogy a törvény alapvető szerepe az élet adása volt. Ezzel a gondolattal összhangban vannak Pál apostol szavai, nevezetesen, hogy a törvény „*életre való*” (Róm 7:10).

De „*mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül*” és „*a bűn zsoldja a halál*”. Így lehetetlen, hogy a törvény teljesítse célját, hogy tökéletes jellemeket állítson elő, és következésképpen életet adjon. Amikor az ember egyszer megszegi a törvényt, semmilyen utólagos engedelmesség nem eredményezhet tökéletes jellemet. Ezért felfedezzük, hogy a törvény, amely életre rendeltetett, halált nemz. (Róm 7:10). Ha ebben a helyzetben maradunk, amikor a törvény nem képes teljesíteni célját, akkor mindnyájunknak az elítélés és a halálos ítélet alatt kellene elhagynunk ezt a világot. A Szentírásban azt olvassuk, hogy „*az ő kegyelméből ingyen igazulnak meg a Krisztus Jézusban való váltság által*” (Róm 3:24). Ezenkívül képessé tesz bennünket, hogy megtartsuk a törvényt: „*Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.*” (2Kor 5:21). Éppen ezért Krisztusban lehetséges, hogy tökéletesek legyünk – az Isten igazsága –, és pontosan azok lettünk volna, ha mindig és maradéktalanul megtartottuk volna a törvényt.

Ismét azt olvassuk: „*Nincs tehát már semmi kárhoztatásuk azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak, mert az élet lelkének törvénye Jézus Krisztusban megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől. Mert, ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőten volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt elküldte az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és elítélte a bűnt a testben, hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem a Lélek szerint.*” (Róm 8:1-4).

Mit nem tehet meg a törvény? Egyetlen bűnös lelket sem szabadíthat meg az elítélés alól. Miért? Mivel a földi természet „*hatástalan-ná*” tette a törvényt. De a törvényben nincs semmiféle gyengeség. A gyengeség a földi természetben van. Nem egy jó eszköz hibája az, hogy nem képes egy szilárd oszlopot faragni egy korhadt fából. A törvény nem képes megtisztítani az ember múltját, és büntelenné tenni őt. A

szegény elesett embernek földi természetében nincs semmi hatalma a törvény megtartásához. Így Isten igaznak tartja a hívőket Krisztus igazsága által, akit a bűnhöz hasonló természetben küldött, hogy életükben beteljesedhessen a „*törvény igazsága*”. Ezáltal Krisztus a törvény vége.

Összefoglalva, felfedeztük, hogy a törvény célja az volt, hogy engedelmesség által életet adjon. Minden ember vétkezett, és ezáltal halálra ítélt lett. De Krisztus magára vette az ember természetét, és saját igazságában részesítette azokat, akik elfogadják áldozatát. És végül, amikor Ő általa a hívők a törvény betartóiként fognak megállni, Jézus beteljesíti bennük a törvény végső célját megkoronázva őket az örök élettel. Ezért ismétljük meg, amit soha nem fogunk eléggé értékelni, hogy Krisztus értünk „*bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé, és megváltássá*” tétetett.

Bible Echo, 1892. február 15.

A legyőzhetetlen élet

E.J. Waggoner

„Benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem győzte le.” (Ján 1:4,5) A Biblia széljegyzete: „győzte, felülkerekedett” („overcame” RV), pontosan átadja a szöveg jelentését, és egy különösen megnyugtató üzenetet közvetít a hívő ember számára. Lássuk, miről szól ez az üzenet!

Krisztus a világ világossága (lásd Jn 8:12). De az Ő világossága az élete, amint az idézett szövegben olvastuk. Jézus kijelenti: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága”. Az egész világ a bűn sötétjében feküdt. Ez a sötétség Isten ismeretének hiánya miatt létezett; amint Pál apostol mondja: *„A pogányok értelmére sötétség borult, és tudatlanságukban elidegenedtek az Isten szerinti élettől, amely szívük keménysége miatt van bennük.” (Ef 4:18).*

Sátán, a világ sötétségének fejedelme mindent megtett azért, hogy megtevéssze az embereket Isten valódi jellemét illetően. Elhitette a világgal, hogy Isten olyan, mint az ember – kegyetlen, bosszúálló, és gyorsan haragra gerjed. Még a zsidók is, az a nép, akit az Isten választott ki, hogy világosságát elvigye az egész világnak, eltávolodott az Istentől, bár látszólag el voltak választva a pogányoktól, mégis a pogányság sötétségébe burkolóztak.

Ekkor jött Krisztus, és *„A sötétségben ülő nép nagy világosságot látott, és a halál földjén és árnyékában ülőknek világosság ragyogott fel.” (Mt 4:16).* Neve Immánuel volt, velünk az Isten. „Isten Krisztusban volt.” Isten leleplezte Sátán hazugságát, de nem hangzatos érvelésekkel, hanem egyszerűen azzal, hogy az emberek között élte életét, hogy mindenki láthassa azt. Ő bemutatta Isten életének hatalmát, és

annak a lehetőségét, hogy ez megnyilvánuljon az emberekben. Krisztus élete tiszta volt a bűntől.

Sátán minden erejét és készségét latba vetette, de nem tudta befolyásolni ezt a makulátlan életet. Világossága mindig állandó erővel ragyogott. Mivel Sátán nem tudta rávenni a legkisebb bűnre sem, ezért nem vethette alá hatalmának, vagyis a sár hatalmának. Senki sem vehette el Krisztus életét; Ő önkéntesen adta az életét, ezért amikor letette azt, Sátán nem akadályozhatta meg abban, hogy visszavegye. Jézus azt mondta: *„Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.”* (Ján 10:17,18). Péter apostol Krisztusra vonatkozó szavai ugyanezt a gondolatot fejezik ki: *„Kit az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván; mivelhogy lehetetlen volt neki attól fogva tartatnia.”* (Apcs 2:24). Ezáltal bebizonyosodott Jézus Krisztus azon joga, hogy Főpappá váljon *„a romolhatatlan élet ereje által”* (Zsid 7:16).

Krisztus ezt a végtelen, makulátlan életét adja mindazoknak, akik hisznek benne. *„Amint hatalmat adtál neki minden emberen, hogy örök életet adjon mindazoknak, akiket neki adtál. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.”* (Ján 17:3) Krisztus mindazok szívében lakik, akik hisznek Benne. *„Krisztussal együtt megfeszíttettem. Többé pedig nem én élek, hanem Krisztus él bennem; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”* (Gal 2:20; Lásd még Ef 3:16,17)

Krisztus a világ világossága, a tanítványok szívében lakik, és ezáltal a világ világosságává teszi őket. Világosságuk nem önmagukból származik, hanem Krisztusból, aki bennük lakik. Az életük nem az övék; hanem Krisztus élete, amely megnyilvánul halandó testükben. (lásd 2Kor 4:11) Így kell élni egy „keresztény életet”. Ez az élő világosság állandó folyamként érkezik Istentől. A zsoltáros kijelenti: *„Dúslakodnak házad bőséges javaiban, gyönyörűséged folyóvizéből itatod meg őket.”* (Zsolt 36:9). *„És megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely ragyogó volt, mint a kristály, és az Isten és a Bárány trónjából ered.”* (Jel 22:1) *„És a Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj! És aki hallja, ezt mondja: Jöjj! És aki*

szomjúhozik, jöjjön, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” (Jel 22:17)

„Jézus azt mondta nekik: Bizony, bizony mondom nektek, ha nem eszitek az Emberfiának testét, és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom az utolsó napon.” (Ján 6:53,54) Krisztusnak ezt az életét esszük és isszuk és az Ő Igéjével lakomázunk, mert a 63. vers hozzáteszi: „A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit; a beszédek, amelyeket mondtam nektek, lélek és élet”. Krisztus az ihletett Szavában él, és ezen keresztül fogadjuk az életét. Ezt az életet ingyen kapják mindazok, akik elfogadják, ahogy fentebb olvastuk; és máshol azt olvassuk, hogy Jézus felállt és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!” (Ján 7:37).

Ez az élet a kereszteni világossága, és ugyanez világossággá teszi őt mások számára is. Ez az Ő élete; és a kereszteni számára a különleges vigasz abban áll, hogy bármennyire is nagy a sötétség, amelyen át kell mennie, egyetlen sötétség sem képes kioltani ezt a világosságot. Az életnek ezen világossága mindaddig az övé, amíg gyakorolja a hitét, és a sötétség nem befolyásolja azt. Ezért mindazok, akik vallják az Úr nevét, minden bizonyossággal mondhatják: „Ne örülj, ellenségem! Ha elesem is, fölkelek, még ha a sötétségben lagnék is, az Úr az én világosságom.” (Mik 7:8).

Bible Echo, 1892. október 15.

A hit

E.J. Waggoner

„Aki pedig kételkedik, elítélte önmagát, mert nem hittel evett. Ami pedig nem hitből van, az bűn.” (Róm 14:23) „Mivel tehát hit által igazultunk meg, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) Hit által üdvözülni az ember, nem cselekedetek által. „Mert kegyelemből nyertetek üdvösséget, hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez, nem cselekedetekből, hogy senki se dicsekedjék.” (Ef 2:8,9)

„Hol van tehát a dicsekedés? Ki van zárva. Milyen törvény által? A cselekedeteké által? Nem, hanem a hit törvénye által. Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedeteitől függetlenül.” (Róm 3:27,28) Az evangélium kizárja a dicsekedést, és a dicsekedés egy természetes következménye minden cselekedet általi megigazuláskísérletnek, mindazáltal az evangélium nem zárja ki a cselekedeteket. Éppen ellenkezőleg, a cselekedetek – a jó cselekedetek – az evangélium fő célja. „Mert az ő alkotása vagyunk Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtetve, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” (Ef 2:10)

Az ellentmondásnak a nyomát sem találjuk itt. A megkülönböztetés az Isten cselekedetei és a mi cselekedeteink között van. A mi cselekedeteink mindig tökéletlenek; Isten cselekedetei mindig tökéletesek; következésképpen szükségünk van Isten cselekedeteire, hogy tökéletesek legyünk. De, mi nem tudjuk véghezvinni Isten cselekedeteit, mert Ő végtelen, mi pedig semmik vagyunk. A legnagyobb merészség, amelyre az ember vállalkozhat az, hogy elhiggye, hogy képes Isten cselekedeteit véghezvinni. Nevetünk, amikor egy ötéves kisfiú azt képzei, hogy elvégezheti az apja munkáját; ennél nevetségesebb, amikor a gyenge ember elképzei, hogy véghezviheti a Mindenható cselekedeteit.

A jóság nem egy absztrakt dolog, hanem cselekvés, és a cselekvés csak az élőlényekre jellemző. És mivel csak az Isten jó, csak az Ő tettei hasznosak. Csak az lehet igaz ember, akinél Isten cselekedetei vannak. Mivel senki sem tudja véghezvinni Isten cselekedeteit, ebből szükségszerűen az következik, hogy Isten megadja azokat nekünk, ha üdvözülni akarunk. Pontosan ezt teszi azokért, akik hisznek.

Amikor a zsidók önelégültségükben azt kérdezték: *„Mit kell tennünk, hogy az Isten dolgait cselekedjük? Jézus így válaszolt nekik: Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.” (Ján 6:28,29).* A hit munkálkodik. *(Gal 5:6; 1Thessz 1:3)* A hit elhozza Isten cselekedeteit a hívőben, mivel Krisztust hozza a szívébe *(Ef 3:17)*, és Benne lakozik az Istenség egész teljessége testileg. *(Kol 2:9)* *„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz” (Zsid 13:8)*, következésképpen Isten nem csak hogy Krisztusban volt, hanem Benne is van, és kibékelteti a világot Vele. Tehát, ha Krisztus a szívben lakozik hit által, Isten cselekedetei láthatóak lesznek az életben. *„mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarát, mind a véghezvitelt tetszése szerint” (Fil 2:13).*

Hogy Isten hogyan teszi ezt, meghaladja a megértési kapacitásunkat. Nem szükséges tudnunk, hogyan teszi, mivel nem mi vagyunk azok, akik véghezvisszük. A cselekedetek önmagukban elegendőek számunkra. Amint nem tudjuk megtenni Isten cselekedeteit, azt sem tudjuk megérteni, hogyan viszi véghez. Ezáltal a keresztyén élet egy állandó rejtély, még a keresztyén számára is, egy Krisztussal együtt elrejtett élet Istenben. *(Kol 3:3)* Még a keresztyén szemei előtt is rejtve van. Krisztus az emberben, a dicsőségnek ama reménysége, nem más, mint az evangélium misztériuma. *(Kol 1:27)*

Krisztusban azokra a jó cselekedetekre vagyunk teremtvé, amelyeket Isten már előre elkészített számunkra. Nekünk csak hit által kell elfogadnunk őket. Ezen jó cselekedetek elfogadása Krisztus elfogadását jelenti. Mennyire „előre” készítette az Úr ezeket a jó cselekedeteket számunkra? *„Mert mi, akik hiszünk, bemegyünk a nyugalomba, amint megmondta: A világ megalapításától kezdett munkáit bevégezte. Mert valahol a hetedik napról így szólt: És megnyugodott Isten a hetedik napon minden cselekedetétől. Itt pedig ismét: Nem mennek be az én nyugalomomba.” (Zsid 4:5)* De *„mivel mi hittünk, bemegyünk a nyugalomába.”*

Következésképpen a szombat – a hétnek hetedik napja – az Isten

nyugodalma. Isten a szombatot annak a jeleként adta, hogy az ember mindig tudja, hogy az Úr az Isten, aki megszentel. (Ez 20:12,20) A szombat megtartásának semmi köze sincs a cselekedetek általi megigazuláshoz, hanem éppen ellenkezőleg, a szombat a hit általi megigazulás jele és pecsétje; egy olyan jel, hogy az ember lemond bűnös cselekedeteiről, és elfogadja Isten tökéletes cselekedeteit. Mivel a szombat nem egy cselekedet, hanem pihenés, ez képezi az Istenben való pihenés jelét, a mi Urunk Jézus Krisztusba vetett hit által.

A hét hetedik napján kívül egyetlen nap sem lehet a tökéletes pihenés jele Istenben, mert csak ezen a napon pihent meg Isten minden cselekedetétől. Isten kijelenti, hogy a hetedik nap nyugodalmába nem léphet be a hitetlen. A hét napjai közül ez a pihenés napja, amely elválaszthatatlanul kapcsolódik Isten tökéletes munkájához. A hét másik hat napján, beleértve a hétnek első napját is, Isten munkálkodott. Ezen a napokon mi is dolgozhatunk. De ezek mindegyikében tudunk, és kell is pihennünk Istenben. Így lesz ez, ha cselekedeteinket „*Istenben vesszük véghez*”. (Jn 3:21) Tehát, az embereknek a hét minden napján pihenniük kell; de csak a hetedik nap lehet ennek a pihenésnek a jele.

Két következtetést hangsúlyozhatunk, amelyek a már bemutatott igazságból származnak. Az egyik az, hogy ha egy másik napot különítünk el, mint annak jeleként, hogy elfogadtuk Krisztust és a nyugodalmát Istenben, akkor az valójában nem lesz más, mint az elutasításnak a jele. Ez nem jelent mást, mint Isten útjának az ember útjával való felcserélését, és valójában annak a jele, hogy az ember önmagát Istennél magasabb rendűnek tartja, és annak a gondolatnak az elfogadása ez, hogy az ember saját cselekedetei által képes üdvözülni.

Kétségtelen, hogy nem mindenkinek van ilyen felfogása, aki egy másik napot ünnepel. Sokan vannak, akik őszintén szeretik az Urat, akik alázatosan fogadják Őt, és akik egy másik napot őriznek meg, mint amit Isten a Benne való pihenésként adott az embernek. Egyszerűen nem ismerik a hitnek teljes és helyes kifejezését. De őszinteségük és az a tény, hogy Isten elfogadja a hamisítatlan hitüket, nem változtatja meg azt a tényt, hogy a napot, amit megőriznek, az Isten fölé emelkedésnek a jele. Amikor azonban meghallják Isten irgalmas figyelmeztetéseit, akkor elhagyják a hitehagyás jelét, mint egy megfertőzött házat.

Egy másik következtetés az, hogy a népet nem lehet kényszerí-

teni a szombat megtartására, mivel ez a hit jele, és senkit sem lehet kényszeríteni arra, hogy higgyen. A hit spontán módon jön, az Isten szavának meghallása által. Az ember nem kényszerítheti még saját magát sem, hogy higgyen, még kevésbé kényszeríthet másvalakit. Erőszakkal az ember félelme felhasználható oly módon, hogy azt mondja, hisz Istenben, és úgy cselekedjen, mintha hinne. Más szavakkal, az az ember, aki inkább az embertől fél, mintsem az Istent félné, hazugságra kényszeríthető. De *„egyetlen hazugság sem származik az igazságból”*, következésképpen, mivel a szombat a tökéletes hit jele, ugyanakkor a tökéletes szabadság jele is – *„Isten gyermekeinek dicsőségének szabadsága”* – a Lélektől származó szabadság; mert a szombat, mint Isten törvényének alkotóeleme, lelki természetű.

Végül pedig senki se csapja be saját magát, azt gondolván, hogy Isten választott pihenőnapjának – a hetedik napnak – külső megtartása hit nélkül és csak Isten szavába vetett hit és bizalom nélkül azt jelenti, hogy megtartja Isten szombatját. Mert *„Ami nem hitből van, az bűn”*.

Bible Echo, 1896. augusztus 17.

Korlátlan ingyen kegyelem mindenkinek

A.T. Jones

„Mindegyikünk pedig a Krisztus ajándékának mértéke szerint részesült a kegyelemben.” (Ef 4:7) Krisztus ajándékának mértéke „az Istenség teljessége testileg”. Ez igaz mind az ajándék mértékére, amit Isten adott Krisztus odaajándékozása által, mind az ajándék mértékére, amit maga Krisztus adott. Mert Isten ajándékként adta az Ő Fiát, és Benne „lakozik az Istenség teljessége testileg”. Következésképpen ebből a szempontból, mivel Krisztus ajándékának mértéke pontosan a Benne testileg lakozó Istenség teljességének mértéke, és mivel pontosan ez a kegyelem mértéke, melyet mindegyikünknek ad, azt eredményezi, hogy mindegyikünk mérhetetlen és korlátlan kegyelmet kap.

Ugyanez az eredmény, ha az ajándék mértéke szemszögéből nézzük, melyet maga Krisztus ad; mert Ő „önmagát adta értünk” a mi bűneinkért, és ezáltal Önmagát adta nekünk. És mivel Benne lakozik az Istenség teljessége testileg, és mivel Önmagát adta értünk, ebből következik, hogy Krisztus ajándékának mértéke, melyet mindnyájunknak megad, pontosan az Istenség teljességének mértéke, vagyis egyszerűen korlátlan.

Így, bárhogy is nézzük a dolgokat, az Úr tiszta Szava kijelenti, hogy mindnyájan kegyelmet kaptunk Isten teljességének mértéke szerint azáltal, hogy testben lakozott Benne; vagyis korlátlan kegyelmet adott – a teljes kegyelmet, amivel rendelkezik. Ez jó dolog, ez jellemző az Urra, pontosan így cselekszik az Úr; mert Ő jó. Ezt a korlátlan kegyelmet teljes egészében adja, ingyen adja mindnyájunknak. Nekünk adja. Nekem és neked, pontosan abban az állapotban, amelyben vagy. Ez jó dolog. Pont olyan sok kegyelemre van szükségünk, hogy azok legyünk, amit az Úr szeretne, hogy legyünk. Ő olyan jó, hogy teljesen ingyen adja nekünk, hogy mi valóban azok legyünk, amit az Úr sze-

retne, hogy legyünk. Az Úr azt akarja, hogy mindnyájan üdvözlünk, és ez az üdvösség teljességével történjék. Következésképpen mindnyájunknak adta a kegyelem teljességét, mert a kegyelem hozza meg az üdvösséget. Mert meg van írva: *„Mert Isten üdvözítő kegyelme megjelent minden embernek.”* (Tit 2:11). Így az Úr azt akarja, hogy mindenki üdvözljön, ezért adta mindenkinek kegyelmének teljességét, általa üdvösséget biztosítva mindenkinek. Ennek a bibliaversnek a széljegyzete pontosan erre a gondolatra mutat, és ugyanolyan helyes, mint az a gondolat, amely maga a bibliaversből származik. Isten teljes kegyelme ingyen van, és mindenki számára üdvösséget biztosít. Hogy valaki, vagy mindenki elfogadja, ez egy másik probléma. Most azt az igazságot és tényt tanulmányozzuk, hogy Isten kegyelmet adott mindenkinek. Azzal, hogy teljes mértékben adta, Ő mentesül minden felelősség alól, még akkor is, ha az emberek elutasítják.

Az Úr azt akarja, hogy tökéletesek legyünk. Ilyen értelemben meg van írva: *„Legyetek tökéletesek, miképpen a ti mennyei Atyátok tökéletes”*. Mivel azt akarja, hogy tökéletesek legyünk, mindnyájunknak adta a teljes kegyelmét, amellyel rendelkezett, és ezáltal meghozta az üdvösségnek teljességét, hogy minden ember tökéletesen megálljon Krisztus Jézusban. Korlátlan kegyelme ajándékának az a célja, hogy olyanok legyünk, mint Jézus, aki Isten képmása. Pont így van megírva: *„Mindegyikünk pedig a Krisztus ajándékának mértéke szerint részesült a kegyelemben ... A szentek tökéletesbítése céljából ... míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére”*.

Szeretnél olyan lenni, mint Jézus? Akkor fogadd el a kegyelmet, amit ingyen és teljes mértékben ad. Fogadd el olyan mértékben, amelyben Ő adja, nem olyan mértékben, ahogyan hiszed, hogy megérdemled. Engedelmeskedj Neki, hogy beteljesíthesse benned és érted azt a csodálatos célt, amelyért a kegyelem adatott, és meg fogja tenni. Olyanná tesz, mint Jézust. Teljesíteni fogja annak a célját és vágyát, Aki adta. *„Adjátok saját magatokat Istennek.” „Mint Vele együtt munkálkodók intünk is titeket, ne vegyétek hiába Isten kegyelmét!”*

Review and Herald, 1894. április 17.

Ki fog uralkodni: a kegyelem vagy a bűn?

A.T. Jones

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy a kegyelem uralma alatt ugyanolyan könnyű jót tenni, mint a bűn uralma alatt volt könnyű rosszat tenni. Ennek így kell lennie; mert, ha nem lenne több hatalom a kegyelemben, mint a bűnben, akkor nem létezne megváltás a bűnből. De van megváltás a bűnből; ezt nem tagadhatja senki, aki hisz a kereszténységben. De a bűnből való megváltás mindenképpen azon múlik, hogy a kegyelemben több hatalom van mint a bűnben. Tehát, mivel a kegyelemben több hatalom van mint a bűnben, valahányszor a kegyelem uralkodik, ugyanolyan könnyű jót tenni, mint a kegyelem nélkül rosszat tenni.

Senki sem gondolja, hogy természetszerűen nehéz a rosszat megtenni. Az ember nagy problémája mindig a jó tevés volt. Ez azért van, mert az ember természetszerűen a bűn rabszolgája, amely abszolút uralkodóként uralkodik rajta. Amíg ez a hatalom vezet, nem csak hogy nehéz, de lehetetlen is azt a jót megtenned, amit cselekedni akarsz. Ha egy ennél nagyobb hatalom uralkodik, akkor vajon nem világos, hogy olyan könnyű lesz végrehajtanod a nagyobb hatalom akaratát, mint ahogyan a másik hatalom akaratát vitted véghez, amikor ő uralkodott?

A kegyelem nem csak erősebb, mint a bűn. Ha csak ez lenne a helyzet, akkor is teljes remény és öröm létezne minden bűnös számára ebben a világban. Ez bármennyire is jó, még nem minden. Még mesziről sem ez minden. Mert „*ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővölködik*”. Mivel a kegyelemben sokkal több erő van, mint a bűnben, így sokkal több remény és öröm van minden bűnös számára ezen a világon. Tehát mennyivel több erő van a kegyelemben, mint

a bűnben? Hadd gondolkodjak egy pillanatra! Engedjétek meg, hogy feltegyek egy-két kérdést.

Honnan származik a kegyelem? Minden bizonnyal Istentől. *„Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyántól és az Úr Jézus Krisztustól.”* Honnan származik a bűn? Az ördögtől természetesen. A bűn az ördögtől származik, mert az ördög kezdettől fogva vétkezik. Akkor mennyivel több erő van a kegyelemben, mint a bűnben? Ugyanolyan egyértelmű, mint az ábécé, hogy több erő van a kegyelemben, mint a bűnben, minthogy nagyobb erő van Istenben, mint az ördögben. Az is nagyon világos, hogy a kegyelem uralma az Isten uralma, a bűn uralma pedig a Sátán uralma. Akkor nem világos, hogy ugyanolyan könnyű Isten erejével Istennek szolgálni, mint Sátán erejével Sátánnak?

A nehézség azért merül fel, mert sokan próbálják Istent szolgálni Sátán erejével. De ezt soha nem lehet megtenni. *„Vagy legyetek jó fák, és teremjetez jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák, és teremjetez romlott gyümölcsöt; mert gyümölcséről ismerik meg a fát.”* *„Mert a tövisről nem szednek fügét, sem a szederindáról nem szednek szőlőt.”* A fának, a gyökérnek, és az ágnak jónak kell lennie. Meg kell újítani. *„Újjá kell születnetek.”* *„Mert Krisztus Jézusban sem a körülméltékedés nem ér semmit, sem a körülméltéltelenség”,* hanem az új teremtmény. Soha ne próbáljon senki mással szolgálni Istennek, mint az Istentől származó élő erővel, amely új teremtménnyé teszi, semmi mással, csak azzal a kegyelemmel, amely még inkább megsokasodott, amely elítéli a bűnt a testben, és igazság által uralkodik az örök életre Jézus Krisztus által. Akkor az Isten iránti szolgálat valóban egy „új élet” lesz. Akkor látni fogjuk, hogy az Igája valóban jó és könnyű. Akkor tapasztalni fogjuk, hogy Neki szolgálni *„kimondhatatlan, dicsőült öröm”*.

Nehéz volt valaha Jézusnak jót tenni? Mindenki azonnal válaszol: Nem! Miért? Ugyanolyan ember volt, mint mi. Ugyanolyan testet öltött, mint mi. *„Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk.”* A test, melyet felöltött, ugyanolyan test volt, mint amilyen napjainkban van a világban. *„Ezért mindenben hasonlóvá kellett lennie testvéreihez.”* *„Mindenben.”* Nem azt olvastuk, hogy egy kivétellel mindenben. Nem volt kivétel. Mindenestől olyan lett, mint mi. Önmagában ugyanolyan gyenge volt mint mi, mert Ő azt mondta: *„Én Magamtól semmit sem tehetek.”*

Ha mindenben ugyanolyan volt mint mi, akkor miért volt

olyan könnyű Jézusnak mindig jót tenni? Mert Ő soha nem bízott Önmagában, hanem mindig Istenben bízott. Teljesen Istentől függött. Mindig csak Isten erejével igyekezett szolgálni Istennek. Ezért lakott Benne az Atya, és Benne vitte véghez az igazság cselekedeteit. Ezért volt mindig könnyű jót tennie. De amint Ő volt ezen a világon, ugyanúgy vagyunk mi is ezen a világon. Példát mutatott nekünk, hogy kövessük nyomdokait. *„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből”*, ugyanúgy mint Jézusban. Minden hatalom Neki adatott mennyen és földön, és azt akarja, hogy teljes erejével erősödjünk meg, dicsőséges ereje szerint. *„Benne lakik az Istenség teljessége testileg”*, és Ő a belső emberben lévő Lelke által hatalommal megerősít benneteket, hogy Krisztus hit által lakhasson a szívetekben, hogy *„így beteljesedjétek az Isten egész teljességéig”*.

Igaz, Krisztus részese volt az isteni természetnek, és ti is azok lesztek, ha az ígélet gyermekei vagytok, és nem testiek, mert ígélet szerint isteni természet részesei vagytok. Krisztus nem kapott semmit ezen a világon, amit ingyen ne kapnátok ti is, vagy amit nem kaphatnátok. Mindezeket azért kapjátok, hogy új életet élhessetek, és mostantól fogva ne szolgáljatok többé a bűnnek, hogy az igazság szolgálói lehessetek és megszabaduljatok a bűntől, hogy az ne uralkodjék többé az életetekben, hogy dicsőíthessétek Istent, és olyanok legyetek, mint Jézus.

„Mindenikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint... míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének az egységére, az érett férfiúságra, a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra”, „intünk is titeket, hogy ne hiába vegyétek Isten kegyelmét!”

Review and Herald, 1896. szeptember 1.

Ne vegyétek hiába Isten kegyelmét!

A.T. Jones

Kaphat minden keresztény elegendő kegyelmet ahhoz, hogy ne vétkezzen? Igen! Valóban bárki ezen a világon kaphat elegendő kegyelmet, amely megvédheti őt minden bűntől. Bőséges mértékben adatik, de csak ezzel a céllal. Ha valakinek nincs, az nem azért nincs, mert nem kaphatott volna eleget, hanem azért, mert nem fogadta el. Mert *„mindegyikünk pedig a Krisztus ajándékának mértéke szerint részesült a kegyelemben”*. Krisztus ajándékának mértéke Ő maga teljes egészében, és ez a mérték *„az Istenség egész teljessége testileg”*.

Az Istenség teljességének valóban nincs mértéke, mert korlátlan. Ez egyszerűen Isten végtelensége. Mindazonáltal ez a kegyelem egyetlen mértéke. Az Istenség teljességének korlátlan mértéke az egyetlen dolog, amely kifejezheti a kegyelem azon arányát, amit a világ minden embere megkaphat. Mert *„ahol megnövekedett a bűn, ott bővebben áradt a kegyelem”*. Ez a kegyelem azért adatott, *„hogy amint uralkodott a bűn a halál által, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által”*, és hogy a bűn ne uralkodjon már rajtatok, mivelhogy kegyelem alatt vagytok.

A kegyelem ugyanakkor *„a szentek tökéletesedésének céljából adatott”*. Célja, hogy mindenki tökéletességre jusson Krisztus Jézusban – azaz arra a tökéletességre, amely Isten mércéjére emelkedik. Krisztus testének megerősítéséért adatott, *„míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének az egységére, az érett férfiúságra, a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra”*. Megismétlem, hogy ez a kegyelem mindenkinek megadatik, ahol a bűn megsokasodott, és megváltást hoz mindazoknak, akik megkapják.

Az üdvösség, melyet mindenkinek elhoz, csak a Saját mennyisé-

gének mértéke, amely nem kevesebb, mint az Istenség teljességének mértéke. Ha a korlátlan kegyelem mindenkinek adatik, és ezáltal üdvösséget hoz a Saját mértékének teljessége szerint, akkor mi az oka annak, ha valakinek nincs korlátlan üdvössége? Nyilván csak az lehet, hogy nem fogadott el mindent, ami neki adatott. Ha a kegyelem mindenkinek adatik, hogy általa ellenállhasson a bűn teljes erejének, és hogy a bűn többé ne uralkodjon rajta, akkor, ha a bűn mégis uralkodik valakin, vajon ki lehet a hibás? Világos, hogy ez csak azért van, mert nem engedi, hogy a kegyelem megtegye érte és benne azt, amiért adatott. Hitetlensége által megghiúsítja Isten kegyelmét. Ami az ilyen embert illeti, számára a kegyelem hiábavaló volt.

De minden hívő vallja, hogy részesült Isten kegyelmében. De, ha a hívőben a kegyelem nem uralkodik a bűn helyett, akkor nyilvánvaló, hogy hiába kapta Isten kegyelmét. Ha a kegyelem nem vezeti a tökéletességre a Krisztus teljességének mértéke szerint, akkor hiába kapta Isten kegyelmét. Következésképpen a Szentírás értelme a következő: *„Mint vele együtt munkálkodók intünk is titeket, ne vegyétek hiába Isten kegyelmét!”* (2Kor 6:1)

Isten kegyelme csak akkor képes teljesíteni teljes mértékben azt a célt, amiért adatott, ha hagyják munkálkodni. Láttuk, hogy a kegyelem teljesen Istentől származik, ezért a kegyelem hatalma nem más, mint Isten hatalma. Elég világos tehát, hogy Isten hatalma bőségesen képes teljesíteni mindazt, amiért adatott – a lélek üdvösségét, a bűntől való teljes megszabadulást, az igazság uralkodását az életben és a hívő emberek tökéletességét – Krisztus teljes mértékére. Bárcsak mindez munkálkodna a szívben és az életben Isten akarata szerint. De Istennek hatalma minden hívőé, aki hisz.

A hitetlenség megghiúsítja Isten kegyelmét. Sokan hisznek, és megkapják Isten kegyelmét a múltban elkövetett bűnök bocsánatára, de megelégszenek ezzel, és nem biztosítják a lelkükben ugyanazt a helyet, hogy uralkodhasson a bűn hatalma felett, ugyanúgy, mint a múltban az elkövetett bűnök esetében tették. Ez nem más, mint a hitetlenség újabb fázisa. Ami a hit végső célját illeti, amiért adatott – az élet tökéletesedése Krisztus képe szerint – ők gyakorlatilag hiába kapják meg Isten kegyelmét.

„Mint együttmunkálkodók intünk is, hogy hiába ne vettétek legyen az Isten kegyelmét. Mert ő mondja: Kellemetes időben meghallgattalak, és az

üdvösség napján megsegítettek. Íme, itt a kellemetes idő, íme itt az üdvösség napja. Senkit semmiben meg ne botránkoztatassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék.” A „szolgálat” szó nemcsak a szószék felszentelt szolgálóra vonatkozik. Ez magában foglalja mindazokat, akik megkapják Isten kegyelmét, vagy akik segítségül hívják Krisztus nevét. „Mindenki, amilyen kegyelmi ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.” Az apostol azt akarja, hogy senki ne kapja hiába Isten kegyelmét, hogy ez a kegyelem és áldásos munkája ne legyen tévesen bemutatva a világnak, és ezáltal az emberek megakadályoztassanak az Isten iránti engedelmességben. De amikor Isten kegyelme nem hiábavaló, hanem a megfelelő helyre kerül, akkor senki sem fog megbotránkozni, és ezáltal a szolgálatot nem fogják szidalmazni, hanem áldani.

Ahhoz, hogy lássuk, mennyire teljes a kegyelemnek mindent elárasztó uralma annak az életében, aki elfogadja azt, az Úr a következő listát mutatja be, amelyben leíratott „minden szempontot”, ami által Őhozzá méltó szolgálóinak bizonyulhatunk. Olvassuk figyelemmel! *„Hanem ajánljuk magunkat mindenben úgy, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, verésekben, bebörtönzésben, zavargásokban, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben, tisztaságban, ismeretben, hosszúútírásban, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, igazmondásban, Isten erejében, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által, mint ártók és igazak, mint ismeretlenek és mégis ismertek, mint halottak és – íme – élők, mint megostorozottak és meg nem ölték, mint megszorítottak, noha mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek semmijük sincs, és mégis mindenük megvan.”*

Ez a lista magában foglal minden tapasztalatot, amelyen egy hívő átmehet ebben az életben. Ez a lista azt mutatja, hogy ott, ahol Isten kegyelme nem hiába adatik, ott a kegyelem olyan módon veszi át az irányítást és az uralmat az életben, hogy minden élettapasztalatot átvesz és átalakít, hogy méltókká váljunk Isten jóváhagyására, és tökéletességre vezessen Krisztus teljességéig. *„Mint vele együtt munkálkodók intünk is titeket, ne vegyétek hiába Isten kegyelmét!”*

Review and Herald, 1896. október 22.

A bűnös természet

A.T. Jones

Sokan egy súlyos és nagyon kellemetlen hibát követnek el. A tévedés abban a meggyőződésben áll, hogy megtérésükkor felszámolják a régi bűnös természetüket. Más szavakkal, azt a hibát követik el, hogy azt hiszik, hogy teljesen megszüntethetik a bűnös természetüket, és így szabadokká válnak. Amikor pedig rájönnek, hogy ez nem így van, amikor felfedezik, hogy ugyanaz a régi természet hajlamaival, gyengeségeivel és kísértéseivel együtt még mindig ott van, akkor nem állnak készen arra, hogy szembenézzenek vele, ezért elbátortalanodnak, és készek elhinni, hogy soha nem voltak megtérve.

Ennek ellenére, ha csak egy kicsit gondolkodnának, megértenék, hogy ez az elképzelés teljesen téves. Nem ugyanolyan tested volt a megtérésed után, mint korábban? Nem ugyanabból az anyagösszetételből áll a tested – ugyanazon testből, ugyanazokból a csontokból és ugyanabból a vérből – miután megtértél, mint amiből állt megtérésed előtt? Ezekre a kérdésekre azonnal igennel válaszolok. És nyilván ez az igazság.

Most pedig további kérdések következnek. A testnek nem ugyanazon tulajdonságai vannak most, mint korábban? Nem ugyanolyan emberi test most is, mint korábban? Erre a kérdésre ismét mindenki igennel válaszol. Egy másik kérdés: ha ugyanaz a tested, ugyanazokkal a tulajdonságokkal – még mindig emberi test, természetes test – akkor nem ugyanolyan bűnös a természeted, mint korábban volt? Éppen ebben rejlik sok ember hibája. Erre az utolsó kérdésre az emberek hajlamosak azt hinni, hogy a válasznak „Nem”-nek kell lennie, miközben határozott igen a válasz. És ezt az „Igen” választ mindaddig kell fenntartani, amíg ebben a testben élünk.

És amikor valaki szilárdan és állandóan úgy véli, hogy a megtért ember természete még mindig bűnös és semmi más, csak bűnös természet, ő annyira meg van győződve arról, hogy bűnös természetében semmi jó nem lakik, hogy soha nem fogja megengedni a legkisebb önbizalmat a földi természetében. Mivel ez a helyzet teljesen Isten Lelkétől függ, nem pedig a természettől. Hatalmának és reményének forrása Jézus Krisztus, és teljesen kizárja a természetet. És mivel mindig éber, gyanakvó és teljesen bizalmatlan a természetében, nem várva semmi jót ettől a forrástól, ezért Isten hatalma felkészíti arra, hogy kíméletlenül elutasítson és összetörjön minden belőle fakadó impulzust vagy javaslatot, és így nem fog kudarcot vallani, nem fog csüggedni, hanem győzelemről győzelemre és hatalomról hatalomra halad előre.

Következésképpen a megtérés nem rak össze egy új természetet egy régi lélekbe, hanem egy új Lelket a régi természetben. A Léleknek nem az a célja, hogy új természetet hozzon a régi elmébe, hanem egy új elmét a régi természetbe. A szabadulás és a győzelem nem az emberi természet eltávolításával, hanem az isteni természet befogadásával nyerhető el, hogy az emberi természetet leigázza és uralja - nem a bűnös természet eltávolításával, hanem a Lélek meghódítja és elítéli a bűnt a természetben. A Szentírás nem azt mondja, hogy az a természet legyen bennetek, ami Krisztusban is volt, hanem *„Az az elme legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt.”* (KJV). A Szentírás nem azt mondja, hogy változzatok meg a természetetek megújulása által, hanem *„változzatok el az elmétek megújulása által”* (Róm 12:2). A természet megújulása által meggyünk be Isten országába, de meg kell, hogy változzunk az elménk megújulása által.

Jézus ugyanazt a földi természetet és ugyanazt az emberi természetet vette magára, mint mi, olyan földi természetet, mint ami nekünk van, és a bűn miatt a Szentlélek hatalma által, a Benne lévő isteni elme által *„elítélte a bűnt a testben”* (Róm 8:3). Ebben van a szabadulásunk. (Róm 7:25); *„Legyen bennetek ugyanaz az elme, mint Jézus Krisztusban is volt.”* *„Akkor új szívet adok nekik, és új lelket adok beléjük.”*

Ne csüggedjete, amikor látjátok a természetetek bűnösségét. Csak a Szentlélek világossága által és Krisztus elméjének különbségtétele által láthatjátok a bűnösségeket a természetetekben, és minél több bűnösséget láttok a természetetekben, annál inkább biztosak lehettek

abban, hogy több Szentlelket kaptatok. Ez egy biztonságos teszt. Amikor látjátok, hogy a bűn szaporodik bennetek, köszönjétek meg Istennek, hogy annyi Szentlélek van bennetek, hogy látjátok a bűnt magatokban, és legyetek biztosak, hogy ott, ahol a bűn megsokasodik, ott a kegyelem még inkább bővelkedik. „*hogy amint uralkodott a bűn a halál által, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által.*”

Review and Herald, 1899. április 18.

Egy halott formalizmus 1.

A.T. Jones

A hitetlen Izrael, mivel nem rendelkezett a hit általi megigazulással, és így nem értékelték azt a nagy áldozatot, melyet a mennyei Atya hozott értük, ezért csak az áldozatok által keresték az igazságot, és az áldozatokhoz kapcsolódó érdemekre támaszkodtak. Ezáltal eltorzították a szolgálat minden formáját, és mindazt, amit Isten létrehozott az élő hit kifejezésének eszközeként, pedig ilyen formában e szolgálatnak már nem volt igazi jelentősége, csak maga Krisztus jelenléte és ereje által.

És még ez sem volt elég. Mivel nem találták meg az igazság békéjét és elégedettségét ezekben a szolgálatokban – amelyeket az Úr teljesen más céllal hozott létre – ezért több tízezer hagyományt, követelést és megkülönböztetést halmoztak fel, amiket ők maguk találtak ki, és mindezt abban a hiábavaló reményben, hogy igazságot találnak. Mert, amit a rabbik gyakorlatilag tanítottak, az nem volt más, mint egy kétségbeesett vallomás, nevezetesen: *„Ha egyetlen ember képes lenne egy napig megtartani az egész törvényt anélkül, hogy egy ponton megsértené azt, - sőt ha csak egy ember megtartaná a törvénynek azt a pontját, amely a szombat megfelelő megtartására utal – akkor Izrael gondjai véget érnének, és végre eljönne a Messiás.”* (Farrar, *Life and Work of St. Paul*, 37. o, *Lásd még a 36, 83 o*).

Mi írhatná le jobban – mint ezek a szavak – a halott formalizmust? És mindezzel a hiányossággal, amivel tisztában voltak saját életükben, véleményük szerint volt elegendő érdem mindabban, amit tettek, hogy sokkal jobbnak tartsák magukat, mint más emberek, és hozzájuk képest mindenki más csak kutya volt.

Nem ugyanaz a helyzet azokkal, akiket az Úr egy szabadon gyakorolt élő hit alapján igaznak tart. Mert amikor az Úr igaznak tart egy embert, akkor az valóban igaz Isten előtt, és ezzel el van választva teljesen a világ minden emberétől. De ez nem valamilyen személyes tulajdonságnak vagy „érdemnek” köszönhetően, amit az ember tett. Minden az Úr tökéletességének és munkájának köszönhető. Az az ember pedig, akiért ezt megtette, tudja, hogy önmagában nem jobb, mint bárki más, hanem Isten igazságának fényében, amiben Isten részesítette, és a hit alázatában örömmel jobbnak tart másokat önmagánál. (lásd Fil 2:3) Azzal, hogy elismerték a saját munkájukat, és tetteik érdemei alapján jobbnak tartották magukat az összes többi embernél, ezáltal automatikusan teljesen az önigazulás talajára helyezték magukat, ami a farizeizmust jellemezte. Annnyira jobbnak tartották magukat minden embernél, hogy az összehasonlítás teljesen ki volt zárva. Azt hirdetni, hogy „Isten nem részrehajló”, számukra romboló forradalomnak tűnt.

Közben milyen volt a valós életük? Ó, tele volt igazságtalansággal, elnyomással, rosszindulattal, irigységgel, ellenségeskedéssel, versengéssel, pletykával, képmutatással, kicsinyességgel, és közben dicsekedtek azzal, hogy a törvényt nagy becsben tartják, de valójában a törvény megsértésével gyalázták Istent. Szívük tele volt gyilkossággal, és nyelvükkel hangosan kiáltottak egyik-másik testvérük vére után, de ennek ellenére nem léphettek át egy római bíróság küszöbét, mert ezáltal úgymond „tisztátalanokká” válnak! Szigorú szombattartók voltak, de a szent napon kémkedtek, és összeesküdtek a gyilkolásra.

Hogy mit gondolt az Isten, és még mindig mit gondol ezekről az utakról, a Szentírás két rövid történeten keresztül mutatja be. Ez volt az Ő Igéje Izraelnek, amikor még élvezték az Úr kegyelmét: „Gyűlölöm, megvetem ünnepeiteket, nem gyönyörködöm összejöveleteitekben. Még ha égőáldozatokkal áldoztok is nekem, sőt ételáldozataitokkal, nem kedvelem őket; rá sem tekintek a kövérjéből való békeáldozataitokra. Távoztasd el tőlem énekeid zaját, nem akarom hallani hárfáid pengését. Hanem áradjon a törvény, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak!”

Körülbelül ugyanabban az időben Júdának ugyanezeket mondta Isten más szavakkal: „Halljátok az Úr beszédét, Sodoma fejedelmei, és vedd fiúledbe Istenünk tanítását, Gomora népe! Mire való nekem véresáldozataitok sokasága? – ezt mondja az Úr. Megelégteltem a kosok egészen elégő

áldozatait és a hizlalt marhák kövérjét. A bikák, bárányok és bakok vérében nem gyönyörködöm. Ha eljöttök, hogy színem előtt megjelenjete, ki kívánja tőletek, hogy udvaraimat tapossátok? Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, az illatáldozat utálatos előttem. Újhold, szombat és ünnepre hívás? Bűnt és ünneplést el nem szenvedhettek. Újholdjaitokat és ünnepeiteket gyűlöli a lelkem, terhemre vannak, elfáradtam viselni. Ha kitárjátok kezeteiket, elrejttem szememet előleik. Sőt ha megsokasítjátok is az imádságot, akkor sem hallgatom meg: kezeitek vérről van áztatva.”

„Mossátok meg, tisztítsátok meg magatokat, távoztassátok el szemem elől gonosz cselekedeteiteket, szűnjete meg gonoszt cselekedni. Tanuljatok meg jót tenni, törekedjete az igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, szolgáltatások igazságot az árvának, és hozzatok ítéletet az özvegy ügyében! Gyertek hát, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! Ha bűneitek skarlátpirosak, hóféhérek lesznek, ha vérvörösek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú”. (Ézsa 1:10-18)

Maga az Úr hozta létre ezeket az ünnepeket és szent gyülekezéseket, az égőáldozatokat, az ételáldozatokat és hálaáldozatokat, de most azt mondta, hogy gyűlöli őket, és nem fogadja el. Gyönyörű dalaik, amiket jól képzett kórusok énekeltek hangszerek kíséretében, remek műsort biztosítottak. Mindazt, amit ők jó zenének tartottak, Isten „zajnak” nevezte, amit el kell távolítani. Isten soha nem rendelt ünnepeket, sem szent összejöveteleket, sem áldozatokat, sem ajándékokat vagy énekeket olyan célokra, mint amilyenre ők használták. Mindezek az élő hit tiszteletteljes kifejezésének eszközeként hozta létre, mely által az Úrnak magának kellett volna szívükben lakoznia, és életükben az igazságot megalapoznia, hogy igazságban ítélhessék meg az árvákat, és védjék meg az özvegyeket, és ezáltal az igazság folyjon, mint a víz, amely soha nem szárad ki.

A pompával énekelt énekek és a hiábavaló stilizált előadás nem más, mint egy „zaj”; míg a „Miatyánk” pusztá kifejezése, amely az igaz és élő hit ereje által megérintett szívből fakad, az zene, mely behatol annak fülébe, aki meghajol a mennyei Atya előtt, és isteni áldást hoz a léleknek. Ez, és csak ez volt a célja, amelyre vonatkozóan alapította Isten ezeket a dolgokat, és soha nem szabad őket használni a holt formalizmus üres követeléseiben, hogy ellensúlyozza a természetes szív gonoszságát. Semmi más, csak a bűntől való megtisztulás Isten

Bárányának vére által, és a szív megtisztulása az élő hit által – ezeken kívül semmi más nem teheti elfogadhatóvá a dolgokat Az előtt, Aki megalapította őket.

Bible Echo, 1895. január 28.

Egy halott formalizmus 2.

A.T. Jones

Még Krisztus keresztyének azon oldalán, mely az örök pusztulást jelentené, ugyanaz a halott formalizmus és üres bizonyosság emelkedett fel, és vált mindenütt a keresztyénség hitének átkává. Nagyon hamar megtéretlen emberek hatoltak be az egyházba, és saját magukat magasztalták Krisztus helyett. Mivel tagadták Krisztus élő jelenlétét a szívükben, ezért mindig a keresztyénség rituáléival igyekeztek pótolni Jelenlétének hiányát, az Egyetlent, aki értelmet és életet adhat ezeknek a rituáléknak. Ebben a romlott rendszerben a megújulás a keresztségi rituáléján valósul meg, és ezt is csak néhány csepp víz meglocsolásával. Krisztus valódi jelenléte az úrvacsora formáját ölti. Az üdvösség reménye egy bizonyos egyházzal való kapcsolatban áll. Így a keresztyénség rituáléinak teljes listáját megtetézték találmányaik tízezzével, penitenciákkal, zárándoklatokkal, hagyományokkal és pedáns megkülönböztetések formájában.

Ahogy az ókorban volt, és mindig is a formalisták esetében, az életük egyszerűen és állandóan a bűnös természetük munkáinak megnyilvánulásából állt - veszekedésekből, perlekedésekből, képmutatásból, gonoszságból, üldözésből, kémkedésből, árulásból, és minden rossz cselekedetéből. Ez a pápaság. De ennek a halott formalizmusnak gonosz szelleme túlterjedt a szervezett pápaság határain. Napjainkban ez a keresztyénség hitének átka mindenütt, és még a hármasszöveg üzenetire jellemző keresztyén hitvallás sem maradt teljesen érintetlenül.

„Az pedig tud meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háladatlanok, tisztátalanok, szeretet

nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld.” (2Tim 3:1-5)

Ez a széles körben elterjedt erőtlen kegyesség, amely valóban tagadja erejét, a halott formalizmus, amely ellen meg kell harcolnunk a hitnek jó harcát. Az élő hit, amelyet a hármass angyal üzenet ad a világnak, megvéd minket, hogy ne nyeljen el a halott formalizmus tengere, amely az egész világot átfogja. Milyen ma az egyéni tapasztalatod? A formalizmus, vagy az élő hit tapasztalata? Az erőtlen kegyesség van nálad? Vagy élő hit által a feltámadt Megváltó élő jelenléte és ereje van-e a szívedben, amely értelmet, életet és isteni örömet ad mindazoknak az imádatformáknak és rituálénak, amelyet Krisztus alapított, Isten cselekedetei munkálkodva, megnyilvánulva a Lélek gyümölcsein keresztül az egész életedben?

Ha nem az élő Megváltónak és az Ige élő hite megtalálásának eszközeként van használva, még ez az Ige is napjainkban egy halott formalizmussá alakulhat, mint amikor Jézus a földön járt. Ő azt mondta a hitről: *„Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyyságot tesznek rólam; És nem akartok hozzám jöni, hogy életetek legyen!” (Jn 5:39,40).* Ők megpróbálták megtalálni az örök életet a Szentírásban Krisztus nélkül, vagyis maguk akarták beteljesíteni. De *„ez az a bizonyyságtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van...”* – amint megtaláljuk Őt a Szentírásban, és nem a Jézus nélküli Szentírás szavaiban. Mert ezek Róla tesznek bizonyyságot. Ez a céljuk. Következésképpen *„Akié a Fiú, azé az élet: akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” (1Jn 5:11-12).*

„Az igazi istenfélelem felemeli a gondolatokat és a tetteket; akkor a vallás külső formái összhangban vannak a keresztény belső tisztaságával. Így az Isten szolgálatához szükséges szertartások tehát nem értelmetlen rituálék, mint az álszent farizeusoké.” (Spirit of Prophecy, II. kötet, 219. o)

Bible Echo, 1895. február 4.

Isten szolgái

A.T. Jones

A 2Kor 6:1-10 versekben az Úr egy listát mutat be, mely szerint egyértelmű, hogy a Krisztusban hívő életében soha nem történhet olyan dolog, amit Isten kegyelme ne venne át, és ne alakítaná át a hívő ember javára a tökéletesség felé előrehaladása érdekében. Kegyelme ezt mindig megteszi, ha a hívő engedi, hogy a kegyelem teljesítse az Úr akaratát életében. Bárcsak engedné, hogy a kegyelem uralkodjon! Tehát *„minden értetek van”,* mert *„tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint elhívottak”.* Ez nagyszerű! Ez valóban egy dicsőséges igazság! Sőt ez maga az üdvösség. Így a hívő ember *„mindig”* meg van erősítve, hogy *„győztes legyen Krisztusban”.*

De ez csak az igazságnak a fele. Az Úr nem csak megmenteni akarja a hívőt, hanem arra használja majd őt, hogy másoknak szolgáljon az Isten megismerésében, hogy ők is higgyenek. Nem szabad azt gondolni, hogy Isten kegyelme és ajándékai csak nekünk szólnak. Igaz, elsősorban nekünk szólnak. De azért a mienk elsősorban, hogy ne csak mi legyünk megmentve, hanem hogy általa áldjuk meg a többieket azzal, ahogy átadjuk nekik Isten ismeretét. Nekünk kell előbb részesülnünk az üdvösségben, mielőtt másokat hozzá vezetünk. Ezért van megírva: *„Mindenki amilyen kegyelmi ajándékot kapott, úgy szolgálatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai”,* *„Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket magával Jézus Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát”.*

Tehát minden ember, aki részesül Isten kegyelmében, ugyanakkor azzal együtt megkapja a kegyelem munkáját is mindenki más számára. Mindazok, akik megbékülnek Istennel, a megbékéléssel együtt megkapják a megbékélés munkáját mindenki más számára. Ebben az esetben így szól a buzdítás: *„Mint vele együtt munkálkodók intünk is*

titeket, ne vegyétek hiába Isten kegyelmét!” Részesültél a kegyelemben? Akkor „szolgálj másoknak”; ne vedd hiába Isten kegyelmét! Kibékültél Istennel? Akkor tudd meg, hogy Ő rád bízta a megbékélés munkáját! Hiába kaptad ezt a munkát?

Ha nem hiába kaptuk Isten kegyelmét, ha engedjük, hogy a kegyelem uralkodjon, akkor az Úr megcselekszi, hogy mindenben méltó szolgálói legyünk. Ez az igazság. Az Úr mondja ezt, és így is van. „*Hanem ajánljuk magunkat mindenben úgy, mint Isten szolgálói.*” Vagyis minden dologban bemutatjuk másoknak Isten ismeretét. Ezért az Úr nem csak arra vágyik, hogy „*Krisztusban mindenkor diadalra vezessen minket*”, hanem „*ismeretének illata minden helyen megjelenjen általunk*”. Vagyis rajtunk keresztül és mindenütt terjeszteni akarja az Ő ismeretét.

Egyedül nem tudjuk ezt megtenni. Rajtunk keresztül teszi meg. Nekünk együtt kell működnünk Vele. Dolgozunk kell Vele együtt. És amikor ilyen módon együttműködünk Vele, mint amilyen biztosak vagyunk, hogy megteesszük ezt, ugyanolyan biztosak lehetünk abban, hogy Ő mindig győztessé tesz minket Krisztusban, és általunk minden helyen terjeszteni fogja a Róla szóló ismeretet. Ő meg tudja tenni ezt; hála Istennek! Ne mondjátok, ne is gondoljátok, hogy Ő nem tudja megtenni ezt általatok.

Ő megteheti rajtad keresztül. Megteszi, ha nem hiába kaptad Kegyelemét. Bárcsak engednéd, hogy a kegyelem uralkodjon; bárcsak együttműködő lennél Vele. Igaz, hogy ennek megvalósulása egy rejtély. Rejtély az a tény, hogy embereken keresztül mutathatja meg a Róla szóló ismeretet, azon a helyen, ahol vagyunk, sőt mindenütt. Még ha rejtély, akkor is igaz! De vajon mi nem hisszük Isten titkát? Minden bizonnyal hiszünk. Akkor soha ne felejtsetek el, hogy Isten titka nem más, mint a testben megnyilvánult Isten. És mi test vagyunk. Ezért Isten titka Isten megnyilvánulása bennünk, akik hiszünk. Higgyétek el ezt!

Ne felejtsetek el azt sem, hogy Isten titka nem a szent testben megnyilvánult Isten, hanem a bűnös testben megnyilvánult Isten. Nem lenne semmilyen rejtély, ha Isten szent testben nyilvánulna meg – egy olyan valakiben, akinek semmi köze a bűnhöz. Ez elég világos! De ez egy rejtély, hogy a miénkhez hasonló, bűntől megterhelt és bűnre hajlamos testben nyilvánul meg. Igen, ez Isten rejtélye. Ez egy dicső-

séges valóság, amiért hálásak vagyunk Istennek! Higgyétek el! Isten Jézus Krisztusban bebizonyította az egész világ előtt és minden ember örömére ezen a világon, hogy ez a rejtély valóban egy tény az emberi tapasztalatban.

Mert „*Mivel a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek*”, „*Ezért mindenben hasonlóvá kellett lennie testvéreihez*” „*Bűnné lett értünk*” „*az Úr órá vetette mindnyájunk vétkét*”. Tehát Jézus Krisztus ebben a világban élt, olyan természetben, mint a mienk, bűnnel megterhelt természetben, mint a mienk, és Ő maga is bűnné tétetett, mindenben megkísértetett, mint mi, de ennek ellenére mindig győzött az Úrban, és Isten Általa mindenütt megismertethette tudásának illatát. Így nyilvánult meg Isten a testben – a mi testünkben, a bűntől megterhelt testben – bűnné tétetve, gyengének és megkísértve ugyanúgy, mint mi. És így Isten rejtélye ismertté lett minden népnek, a hit engedelmségére. Ó, higgyétek el!

Ez Isten rejtélye ma és mindörökké – a testben megnyilvánult Isten, emberi testben, bűntől megterhelt, megkísértett és megpróbált testben. Ebben a testben nyilatkoztatja ki ismeretét Isten minden olyan helyen, ahol hívő találhatik. Higgyétek el, és dicsérjétek Isten szent Nevét! Ez az a rejtély, amit ma a hármass angyali üzenet által ismertté kell tenni minden nép számára a hit engedelmsége céljából. Ez az Isten rejtélye, amit ebben az időben „be kell fejezni” – és nem csak olyan értelemben, hogy a világ számára kell befejezni, hanem abban az értelemben fejeződik be, hogy a hívő emberben végzett nagy munkáját viszi végig. Ez az az idő, amikor Isten rejtélye véget ér, abban az értelemben, hogy Istennek testben kell megnyilvánulnia minden igaz hívőben, és mindenütt, ahol a hívő tartózkodik. Valójában ez Isten parancsolatainak és Jézus hitének igazi megtartása.

„*De bizatok, én legyőztem a világot*”. Én bemutattam Istent a testben. Hitünk az, ami megnyeri a győzelmet a világ felett. Ezért mondhatjuk most: „*De hála legyen Istennek, aki Krisztusban mindenkor diadalra vezet minket, és ismeretének illatát minden helyen megjelenti általunk*”.

Review and Herald, 1896. szeptember 29.

Ige által fenntartva

A.T. Jones

A keresztyény életében minden Isten Igéjétől függ. Igaz, hogy Isten meg tudja és meg is akarja akadályozni, hogy bűnbe essünk, de ezt Igéjével teszi. Ezért van megírva: *„Bármit tettek is az emberek, én ajkad igéjére figyelve őrizkedtem az erőszakosok ösvényeitől”*. *„Szívembe rejtettem beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.”* Ezt az utat jelölte ki Isten, és ezen kívül nincs más út ennek megvalósítására. Ezt az utat nem önkényesen jelölte meg, majd parancsolta az embereknek, hogy járjanak rajta. Az Ő Szava az üdvösség és a megszentelődés (keresztyény) útja, mert ez az Úr munkálkodásának módszere, és ilyen módon nyilvánul meg. Igéjével kezdetben mindent létrehozott. Igéjével újra megteremti az embert, és Igéjével újra megteremti ezt a világot, és minden hozzá tartozó dolgot.

„Az Úr szavára lettek az egek és szájának leheletére minden seregük.” *„Mert szólt, és meglett az, parancsolt és előállott.”* *„Újjá születtetek Istennek élő és maradandó Igéje által.”* *Aki a trónon ült, ezt mondta: Íme, mindent újjá teszek. Így szólt: Írd meg, mert ezek a beszédek megbízhatók és igazak... majd így szólt: elvégeztetett.”* Isten Igéje nemcsak hogy létrehozta a világokat, hanem ugyanaz az Ige fenn is tartja őket.

„Az egek régtől fogva voltak, és a föld is, amely vízből és víz által állt elő az Isten szavára, amely által az akkori világ özönvízzel elborítva elveszett. A mostani egek pedig és a föld ugyanazon szó által félre lettek téve.” Hasonlóképpen Isten Igéje nemcsak hogy megteremti a keresztyényt, hanem ugyanazon Ige fenn is tartja, táplálja és segíti a növekedésben. Isten mindent fenntart hatalmas Igéjével. És a keresztyény nem kevesebb mértékben, mint bármely világ, vagy az összes világ, ezen „mindenek” között van. Nincs semmi kétség afelől, hogy minden világot az Úr

tart fenn, és tart a helyén. De nem csak az összes világot, hanem Isten minden dolgot a helyén tart.

Ez a keresztényre ugyanolyan igaz, mint az ég bármely csillagára vagy világára. Amiatt sincs semmi kétség, hogy a csillagokat és a világokat Isten Szava tartja fenn, és őrzi meg pályájukon. Hasonlóképpen nem kétséges, hogy a keresztényt az Úr tartja fenn, és tartja a jó úton. Minden embernek, aki Krisztus nevét vallja, hinnie és függnie kell attól. Mi nem tudjuk fenntartani magunkat, és nem maradhatunk a helyes úton, mint ahogy a nap vagy a föld sem teheti meg önmagától. A kereszténynek is ugyanolyan biztosan Isten Igéjétől kell függnie, mint ahogy a világok az Ő Igéjétől függenek. És mikor ez megtörténik, a keresztény ugyanolyan biztonságban és könnyedén tartatik az Úr útján, mint a világegyetem bármely bolygója. Meg van írva, hogy Isten megőrizheti minden eleséstől. Ő azt mondja: *„igazságom jobbjaival támogatlak”* „*meg fog állni, mert az Úr képes őt megtartani*”.

Ó, gyötrődő keresztény, aki elesel, vajon nem tarthat fenn téged is az az Ige, amely hatalmas világokat tart fenn? Bízzál abban az Igében! Függyél teljesen tőle! Támaszkodjál teljesen rá, és megnyugvást találsz benne! Bízzál az Úrban, hogy megtarthasson, ahogy bízol Benne, hogy fenntartja a napot! Igéje fenntartja a napot, és az Ő Igéje hozzád a következő: *„Ne félj, Én veled vagyok”* „*Támogatlak*” „*Megőrizlek, enyém vagy*” „*Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.*” „*Mert nem hagylak el, míg be nem teljesítem, amit mondtam neked.*”

„Isten szava élő, és erős.” Erős azt jelenti: tele erővel. Isten szava élő és tele van erővel ahhoz, hogy megtegye érted, veled, és benned mindazt, amit ez az Ige mond. Higgyél ebben az Igében, bízzál Benne, mert az élő Isten Szava! Ez az irgalmas Isten Igéje. *„szelíden fogadjátok a belétek oltott ígét, amely megtarthatja lelketeket.”* „*Most pedig, testvéreim, az Istennek és kegyelme igéjének ajánlak titeket, aki gyarapíthat, és örökséget adhat.*” „*Krisztus beszéde lakozzék bennetek gazdagon*” „*Isten ereje megőriz hit által az üdvösségre.*”

Isten hatalma az Ő Igéje által nyilvánul meg, ezért az Igéje tele van erővel. A hit Isten Igéjének hallásából van; ezért Ő a hit ereje. Következésképpen, amikor Ő mondja: *„Isten ereje őríz hit által az üdvösségre”*, más szavakkal azt mondja, hogy Isten Igéje megtart titeket *„az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen”*.

<https://adventizmusmegrazasa.hu>

Higgyétek ezt az Igét, bízzatok benne, és fedezzétek fel erejét, amely képes megtartani titeket!

Review and Herald, 1896. október 13.

Az Ige ereje 1.

A.T. Jones

„Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek, úgy lesz az én beszédemmel is, amely számból kijön. Nem tér vissza hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és eredményes lesz ott, ahová küldtem.” A talaj csak az égből lehulló eső vagy hó miatti nedvesség hatására keltheti növényzetét. Enélkül minden kiszárad és elpusztul.

Ugyanez igaz az ember életére és Isten Igéjére is. Az emberi élet ugyanolyan tehetetlen, és nélkülözi a jót Isten Igéje nélkül, mint a föld, eső nélkül. De ha hagyják, hogy Isten Igéje a szívre essen, mint a földre hulló eső, akkor az élet üde és szép lesz az Úr örömében és békéjében, felfedve az igazság gyümölcsét Jézus Krisztus által.

Ugyanakkor figyeljétek meg, hogy nem nektek kell megtenni azt, ami kedves Isten előtt, hanem Isten az, aki *„megcselekszi, amit akar”*. Nem kell olvasnod vagy hallanod Isten Igéjét, majd azt mondanod: *„Nekem kell ezt vagy azt megtennem”*. Szívedet kell megnyitnod az Ige előtt, hogy teljesítse Isten akaratát benned. Nem neked kell ezt megtenned, hanem Istennek. Neki kell megtennie az Ő Igéjét, és neked meg kell engedned. *„Krisztus beszéde lakozzék bennetek gazdagon.”* Erről máshol úgy olvasunk: *„Amikor befogadtátok az Isten általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét, aminthogy valóban az, amely munkálkodik is bennetek, akik hisztek.”* Tehát bennetek Isten Igéjének kell munkálkodnia. Nem neked kell munkálkodnod, hogy beteljesítsd Isten Igéjét, hanem Isten Igéjének kell benned dolgoznia, hogy cselekvésre készítessen. *„Ezért fáradozom én is, tusakodva az ő ereje szerint, amely hatalmasan munkálkodik bennem.”*

Isten szava él és tele van erővel, ezért amikor megengedik neki, hogy dolgozzon az életben, csodálatos munkát fog végezni abban a személyben. Mivel ez az Ige Isten Igéje, a benne lévő hatalom nem más, mint az Isten ereje; és amikor ez az Ige engedélyt kap, hogy dolgozzon az ember életében, akkor Isten munkája megnyilvánul abban az életben – ez az Ő ereje, amely hatalmasan munkálkodik. És így Isten lesz az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt a jó kedve szerint. *„Megcselekszem az akaratomat.”* Engedjétek meg! Ezekből a szakaszokból egyértelmű, hogy Isten Igéjére, mint önmegvalósító Igére kell tekintenünk.

Isten Igéje önmegvalósító. A Biblia mindenütt ezt a magasztos igazságot mutatja be. Ez a különbség Isten Szava és az ember szava között. És pontosan ezt a különbséget hangsúlyozza a következő bibliavers: *„Amikor befogadtátok az Isten általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét, aminthogy valóban az, amely munkálkodik is bennetek, akik hisztek.”*

Az ember szavában semmi erő sincsen, hogy megvalósítsa azt, amit mond. Nem számít, mennyi hatalma van az embernek, hogy teljesítse azt, amit mondott, magában a szavában még sincs hatalom, hogy teljesítse azt, amit mondott. Az ember beszélhet egy nagyon könnyű dologról, amit meg is tud valósítani, és el is hiheted, hogy megteheti, viszont teljesen az embertől függ, hogy megteszi, függetlenül a szavától. Nem a szava teljesíti azt. Neki kell megtennie, mintha egyetlen szót sem szólt volna. Ilyen az ember szava.

Nem ugyanez a helyzet Isten Szavával. Amikor az Úr kimondja a Szót, abban a pillanatban abban a Szóban élő erő van, hogy teljesítse azt, amit a Szó kifejez. Nem szükséges, hogy az Úr mást használjon a Szaván kívül, hogy megvalósítsa azt, amit mondott. A Biblia tele van ennek az igazságnak a szemléltetésével, és azért vannak lejegyezve, hogy éppen erre tanítsanak minket, nevezetesen, hogy úgy kell tekintenünk az Igére, mint Isten Szavára, nem pedig, mint ember szavára. Arra is tanít, hogy fogadjuk el Isten Igéjét, amint valójában van, hogy hatékonyan teljesítse bennünk Isten akaratát jó kedve szerint.

„Az Úr szavára lettek az egek és szájának leheletére minden seregük.... mert Ő szólt és előállott.” *„Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő.”* Kezdetben

egyetlen világ sem létezett. Sőt még az anyag sem létezett, amelyből létrejöttek. Semmi sem volt. Majd Isten szólt, és a világok megjelentek a helyükön. Tehát honnan jelentek meg a világok? Mielőtt Isten beszélt volna, egyetlen világ sem létezett; miután megszólalt, a világok léteztek. Akkor honnan álltak elő? Mi készítette őket létezésre? Mi hozta létre az anyagot, amiből a világok keletkeztek? Mindezt a kimondott Ige tette. Ez az Ige mindent megtett, mert Isten Igéje volt. Abban az Igében benne volt az Istenség élete és lelke, a teremő erő, hogy bármit megtegyen, amit az Ige kifejez. Ilyen Isten Igéje.

„Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett az evangélium által.” Isten szava a Bibliában ugyanolyan. Ugyanaz az élet van benne, ugyanaz a lélek, ugyanaz a teremő erő, ugyanaz az Ige, amely teremtetten az eget és minden seregét. A teremőkor Jézus Krisztus mondta ki az Igét; ugyanúgy a Bibliában is Ő mondja ki az Igét. Teremőkor az Átala kimondott Ige világokat teremtetten; a Bibliában az Átala kimondott Ige létrehozza Jézus Krisztusban azt az embert, aki elfogadja azt az Igét. Mindkét esetben és Isten munkájában is mindig az Ige cselekszi meg, amit kimondott.

Engedjétek meg, hogy Krisztus Igéje bőségesen lakozzon bennetek! Ne ember szavaként fogadjátok el, hanem amint valójában van, Isten szavaként, amely hatalmasan munkálkodik bennetek. Akkor *„ahogyan az eső és a hó le hull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek, úgy lesz az én beszédemmel is, amely számból kijön. Nem tér vissza hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és eredményes lesz ott, ahová küldtem.”*

„az üdvösségnek beszéde néktek küldetett.” „És most, atyámfiak, ajánlak titeket az Istennek és az ő kegyelmessége igéjének, aki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek közt.”

Review and Herald, 1896. október 20.

Az Ige ereje 2.

A.T. Jones

Láttuk, hogy az Isten Igéjében lakozó erő, önmagában a Szó kimondása, elegendő a világok létrehozásához. Ugyanúgy elegendő, amikor az újjáteremtéskor Jézus Krisztusban az emberekhez szól, mindazokhoz, akik befogadják azt.

Máté evangéliumának 8. fejezetében le van jegyezve a százados története, aki Jézushoz jött *„ezt mondván: Uram, az én szolgám otthon gutaütötten fekszik, és nagy kínokat szenved.* És monda neki Jézus: *El-megyek és meggyógyítom őt.* És felelvén a százados, monda: Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám....És monda Jézus a századosnak: *Eredj el, és legyen neked a te hited szerint.* És meggyógyult annak szolgája abban az órában.”

Mire számított a százados, hogy meggyógyuljon a szolgája? Csak arra az Igére, amelyet Jézus kimondott. A Szó kimondása után mitől függött a százados? Honnan várta a gyógyító erőt? Csak az Igéből, amit Jézus kimondott. A százados nem számíthatott arra, hogy az Úr az Igéjétől függetlenül gyógyítja meg a szolgáját. Nem! Ő meghallotta az Igét: *„legyen meg a te hited szerint”.* A százados elfogadta az Igét úgy, mint amilyen valójában, Isten szavának, és tőle függött, elvárva, hogy megtegye azt, amit kijelentett. Így történt. Az a Szó az ugyanúgy Isten Igéje napjainkban is, mint azon a napon, amikor Jézus elmondta a századosnak. Egyáltalán nem vesztett hatalmából, mert az Ige „élő és mindörökké megmarad”.

János evangéliuma 4:46-52 versekben olvashatjuk egy bizonyos kapernaumi nemesember történetét, akinek a fia beteg volt, és Jézus-

hoz jött a galileai Kánába. „És volt Kapernaumban egy királyi ember, akinek a fia beteg vala. Mikor ez meghallá, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, hozzá méne és kéré őt, hogy menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát; mert halálán vala. Monda azért neki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek. Monda neki a királyi ember: Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal. Monda neki Jézus: Menj el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott neki, és elment. Amint pedig már megy vala, elébe jövének az ő szolgálai, és hírt hozának neki, mondván, hogy: A te fiad él. Megtudakozá azért tőlük az órát, amelyben megkönnyebbedett vala; és mondának neki: Tegnap hét órákor hagyta el őt a láz.” Az apa pedig megtudta, hogy ugyanabban az órában mondta neki Jézus: „A te fiad él”.

Ez Isten Igéjének ereje azok számára, akik valóban Isten Igéjeként fogadják el. Ez az erő, amely „munkálkodik bennetek, akik hisztek”. Isten Igéje így teljesíti akaratát azokban, akik elfogadják, és hagyják, hogy bennük lakjon. Figyeljük meg, hogy mindkét esetben a gyógyulások akkor történtek, amikor az Ige szólt. Vegyük észre azt is, hogy a betegek nem Jézus közvetlen közelében voltak, hanem valamilyen távolságban – az utóbbi legalább egy napi járásnyira volt onnan, ahonnan a szolga megszólította Jézust. Ennek ellenére a betegek azonnal meggyógyultak. Ez az Ige napjainkban is él, és tele van erővel mindazok számára, akik elfogadják, ugyanolyan módon, ahogy akkor fogadták el. A hit azt jelenti, hogy elfogadjuk ezt a szót Isten szavaként, és tőle függünk, hogy teljesítse azt, amit mondott. A századosról azt olvassuk: „Csak egy szót szóljál, és az én szolgám meggyógyul. Jézus azt mondta a körülötte lévőknek: „Még Izraelben sem találtam ilyen nagy hitet”.

Adná az Úr, hogy ilyen hitet találjon egész Izraelben! Jézus azt mondja most mindnyájunknak: „Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam néktek.” Ez a megtisztulás az Ige által történik meg. Az Úr nem szándékozik megtisztítani téged más módon, az Igéjén kívül, hanem az Átala kimondott Igén keresztül. Csak ott kell keresned a megtisztulás hatalmát, elfogadva azt, mint Isten valóságos Igéjét, amely munkálkodik bennetek hatalommal, és teljesíti Akaratát. Isten nem szándékozik megtisztítani téged, csak a tiszta Igéjén és Erején keresztül, a benned lévő lakozása által.

Egy leprás azt mondta Jézusnak: „Uram, ha akarod, megtisztíthatasz engem! Jézus pedig kinyújtotta kezét, megérintette, és azt mondta: Akarom,

tisztulj meg! És azonnal letisztult róla a lepra”. El vagy csüggedve bűneid leprája miatt? Mondtad már valaha, vagy most szeretnéd mondani: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem”? A válasz számodra ma: „Igen, akarom, tisztulj meg!” És „azonnal” megtisztulsz, ugyanolyan biztosan, mint ahogy megtisztult a leprás. Higgyetek az Igében, és dicsérjétek az Urat megtisztító erejéért. Ne azért higgyél, mert a leprás meggyógyult, hanem higgyed magadért, most, és itt, azonnal. Mert most így szól hozzád az Ige: „*Tisztulj meg!*” Fogadd el úgy, ahogy a régiiek tették, és az Ige azonnal munkálkodni fog benned, hogy teljesítse az Atya akaratát.

Segítsen az Úr, hogy mindazok, akik Krisztus nevét hívják segítségül, elfogadják az Igét még ma Isten Igéjeként, és függjenek attól az Igétől, hogy teljesítse, amit kijelentett. Majd, „*miképpen Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az Ige által, hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögzés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen*”, ugyanúgy most ez az Isten dicsőségére lesz.

Review and Herald, 1896. október 27.

Ige által élni

A.T. Jones

„Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták. Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek. Mert nincs különbség. Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” Isten igazsága az, amit mindenekelőtt minden embernek keresnie kellene. *„Keressétek először Isten országát és az ő igazságát.”* Az igazság útján pedig az élet található. Lehetetlen elválasztani Isten életét az Ő igazságától. Ha biztos vagy benne, hogy rendelkezel Isten igazságával, ugyanolyan biztos lehetsz benne, hogy Isten élete is nálad van.

„Most Isten igazsága nyilvánul meg.” Most van ez, most ebben az időben, amikor olvasod. Következésképpen, éppen most, ebben a pillanatban, Isten megmutatja igazságát *„mindazoknak, akik hisznek benne”*. Hiszel Jézus Krisztusban most, ebben a pillanatban? Hiszel? Ha igennel válaszolsz, akkor *„most”*, épp ebben a pillanatban, Isten igazsága mutatkozik meg neked. Hiszed ezt? Isten Szava mondja, hogy ez így van; te is ezt mondod? És ha nem ezt mondod, akkor te hiszel az Igében? Amikor az Úr világosan kijelenti, hogy igazsága *„most”* mutatkozik meg érted és rajtad, és te nem mondod, hogy megnyilvánul érted és rajtad, akkor valóban hiszel Istennek? Amikor Ő egyértelműen mond neked valamit, és te azt mondod, hogy az a dolog nem igaz számodra, akkor valóban hiszel Benne?

Az Úr azt akarja, hogy te azt mondd, amit Ő igaznak jelent ki; az igaz *„most”*, és igaz érted és rád nézve. *„Viszont új parancsolatot írok néktek, ami igaz ő benne és tibennetek.”* Amikor az Úr mond valamit, az igaz, még akkor is, ha az egész világon senki sem hiszi el. Istenben igaz,

de bennünk nem. De Isten azt akarja, hogy igaz legyen Benne és benned is. És amikor elismered, hogy amit Ő mond, az igaz rád „most”, ebben a pillanatban, akkor az a dolog igaz lesz nemcsak Istenben, hanem benned is. Ezt jelenti, hogy hiszünk Istennek. Ez azt jelenti, hogy hiszünk Igéjében. *„Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek.”*

Sokan hajlandóak elismerni, hogy általában igaz, amit az Úr mond; elismerik, hogy igaz lehet más emberekre nézve, de ők nem tudják mondani, hogy az a dolog igaz számukra is abban a pillanatban. Az ilyen emberek valójában nem tudják, hogy Isten Igéje igaz. *„Te neked hited van: tartsd meg magadban Isten előtt.”* Ha nincs hited, amely a sajátod, akkor egyáltalán nincs. Ha nem hiszed, hogy az Úr Igéje igaz számodra, amely személyesen neked igaz most, akkor egyáltalán nem hiszel; mert mint ahogy nem tegnap vagy holnap élsz, hanem most, ugyanúgy ha nem hiszel most, akkor egyáltalán nem hiszel. Ezért Isten szava azt mondja, hogy itt van most a megfelelő idő; itt van most az üdvösség napja. *„Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták; Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek.”*

Hiszel Jézus Krisztusban, mint személyes Üdvözítődben? Erre a kérdésre egy pillanat alatt válaszolsz; tudod, hogy így van. Akkor ebben a pillanatban köszönd meg Istennek, hogy igazságát megmutatja neked és rajtad. Jézus nemcsak kijelenti, hanem bizonytságot is tesz erről – ezt a törvény és a próféták tanúsítják. Azt a törvényt, amit megsértettél, az a törvény, amely téged vádol Isten előtt, az a törvény „most” tekintettel Isten igazságának megnyilvánulására, bizonytságot tesz, hogy jogosan követeled azt az igazságot, és általa igaznak nyilvánít Jézus Krisztusba vetett hit által. A próféták is erről az áldott igazságról tanúskodnak: *„Abban a pillanatban, amikor a bűnös hisz Krisztusban, akkor Isten elé áll, elítélés nélkül; mert Krisztus igazsága az övé; Krisztus tökéletes engedelmessége tulajdoníttatik neki”.* Nem elég „most” mondanod, ebben a pillanatban, ha nem tetted meg korábban, hogy: *„Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága”,* amelyet neked ad, neked, aki most hiszel Jézusban?

„Az ő kegyelméből ingyen igazulnak meg a Krisztus Jézusban való váltság által. Mert Isten őt rendelte engesztelő áldozatul az ő vérében való hit által, hogy megmutassa igazságát, mivel a korábban elkövetett bűnöket elnézte,

mert Isten hosszútűrő, és megjelentette igazságát a mostani időben.” Inkább Isten igazságát akarjátok bűneitek helyett? Azt mondjátok, hogy igen. Nagyon jó! Isten „most” rendelte Jézus Krisztust, *„hogy megmutassa igazságát, mivel a korábban elkövetett bűnöket elnézte”*.

Engeditek-e, hogy bűneitek el legyenek távolítva most, ebben a pillanatban, és azt az igazságot elfogadjátok-e, melyet Ő rendelt, hogy nektek adja ebben a pillanatban, fizetés nélkül? „és az ő kegyelméből ingyen igazulnak meg.” *A „megigazulnak”* jelen időben van; a megigazultak múlt idő, meg fognak igazulni jövő idő, de a megigazulnak jelen időben van. Következésképpen, az Úr azt mondja nektek, akik hisztek Jézusban: „és az ő kegyelméből ingyen igazulnak meg a Krisztus Jézusban való váltság által...mert *Isten hosszútűrése által*”.

De az Úr még mindig nem hagyja el ezt a témát. Ő hangsúlyozza ennek a végtelen valóságnak az erejét és áldását a jelen időben. *„Megjelentette igazságát a mostani időben.”* Először azt mondja, hogy „most” Isten igazsága nyilvánul meg mindazok számára, akik hisznek; majd kijelenti róluk, hogy *„az Ő kegyelméből ingyen igazulnak meg”*. Ezek után hangsúlyozza *„A mostani időre nézve, megmutatja az ő igazságát”*. Ó, remegő és kételkedő lélek, nem elegendő ez a biztosíték arra, hogy most, ebben a pillanatban Isten igazsága a tied, és fizetés nélkül igaz vagy? Pont most, *„a mostani időben”* az igazság megnyilatkozik minden bűnöd eltávolításaért.

Nem elég ez? Elég, hogy megelégtse Istent, mert Ő mondja: *„megjelentette igazságát a mostani időben, hogy igaz legyen ő, és megigazítsa azt, aki hisz Jézusban”*. Mivel tehát elegendő, hogy megelégtse Istent, vajon nem elegendő, hogy megelégtsen téged is? Elfogadod-e a maga teljességében az áldott „igazság ajándékát”, amely az élet, oly módon, hogy az Úr látva lelked fáradozásának gyümölcsét, meg legyen elégedve, és az örömed miatt, Ő kétszeresen elégedett legyen? Ez minden, amit kér tőled. Mert *„Aki azonban nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az Istentel megigazítja, annak a hitét számítják be igazságnak.”*

Ez Isten Igéje, az igazság Szava, az élet Szava, amely „most”, „a mostani időben” szól hozzád. Igazzá leszel általa „a mostani időben”? Élni fogsz általa most? Ez a hit általi megigazulás. A világ legegyszerűbb dolga. Ez egyszerűen arra a kérdésre szűkül, ahogy Isten Igéje valóban benned van „most” vagy sem. Isten azt mondta Ábrahámnak: *„Azután*

kivitte őt, és ezt mondta: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha meg tudod számolni őket... Így lesz a te utódod is.” „Hitt Ábrahám Istennek, és ezt ő igazságul számította be neki.”

„De nem egyedül őerte íratott meg, hogy beszámította neki igazságul, hanem értünk is, akiknek majd beszámítja azt, hogy hiszünk abban, aki feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat, aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért. Mivel tehát hit által igazultunk meg, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.” „Most”, „a mostani időben” igaz, igaz Istenben. Most ebben a pillanatban engedd meg Neki, hogy igaz legyen benned!

Review and Herald, 1896. november 10.

A keresztény tökéletesség

A.T. Jones

Prédikáció

„Legyetek azért tökéletesek, amint a ti mennyei Atyátok tökéletes!” „-
Legyetek azért tökéletesek” A „Tökéletességben megváltva” című éneket
énekeltük, ez elegendő indok, hogy foglalkozzunk az „azért” szóval,
amit az imént olvastunk a Mt 5:48 versben: „*Legyetek azért tökéletesek*”.
Tudjátok, hogy ez Isten Szava. Azt is tudjátok, hogy a tökéletességre
buzdít. „*Ezért elhagyva a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk
a tökéletességre.*” (Zsid 6:1) Tudjátok, hogy az evangéliumnak, amit
hirdetünk, az a célja, hogy „*minden embert tökéletessé tegyünk Krisztus
Jézusban*” (Kol 1:28).

Akkor nem szabadna azt mondanunk, hogy nem várják el tőlünk a
tökéletességet. Igenis, elvárják tőlünk. Neked törekedned kell. Nekem
törekednem kell. Nem szabad elfogadnom önmagamtól semmit, ami
nem felel meg a tökéletesség Isten által meghatározott színvonalával.
Mi akadályozhat meg jobban minket a tökéletesség elérésében, mint
az a gondolat, hogy Isten nem várja el tőlünk ezt? Újra kérdezem:
Mi akadályozhat meg jobban minket a tökéletesség elérésében, mint
az a gondolat, hogy Isten ezt nem várja el tőlünk? Most, mivel meg-
állapítottuk, hogy a Szentírás szerint tökéleteseknek kell lennünk, az
egyetlen dolgot, amit még meg kell határoznunk, nem más, mint a
tökéletességhez vezető út. Ez minden.

Legyen világos számunkra, hogy a tökéletesség nem kevesebb,
mint az Isten által meghatározott tökéletesség, ezért elvárja tőlünk,
hogy elérjük. Semmit sem fogadhatunk el önmagunkból, ami alább-
szállítja a mércét, akár egy hajszálnyival is az Isten által meghatározott

tökéletességtől. Ez legyen világos mindenki számára, és mindörökre maradjon világos! Akkor csak azt kérdezzétek, melyik a tökéletességhez vezető út, hogy azon járjatok! Melyik tehát a mérce? Milyen mércét határozott meg Isten? „*Legyetek azért tökéletesek, miképpen a ti mennyei Atyátok tökéletes.*” Az Isten tökéletessége az egyetlen mérce. Ez kell, hogy legyen az álláspontunk, és szembe kell néznünk önmagunkkal, szem előtt tartva, hogy bennünk Isten tökéletessége legyen, egyáltalán nem kedvezve önmagunknak, nem kérve elnézést, vagy igazolást keresve olyan dolgokért, amiket a legkisebb mértékben ápolunk magunkban, ami kevesebb, mint a tökéletesség.

Elég világos, hogy nem lehetünk olyan tökéletesek és olyan magasztosak, mint Isten; sem a mindenhatóságban, sem a mindentudásban nem lehetünk olyanok, mint Ő. Isten jellem, és Ő meghatározta, hogy el kell érünk a jellem tökéletességét, hogy jellemünk olyan legyen, mint az Övé. Csak ilyen jellemet kell várnunk, és csak ilyen jellemet kell elfogadnunk magunkban. Tehát, ha Isten tökéletességét kell elérnünk, mint egyetlent, amit el kell fogadnunk magunkban, és mindig ezt a mércét kell tartanunk szem előtt, akkor látnunk kell, hogy ez egyenértékű azzal, hogy állandóan Isten ítélete jelenlétében vagyunk mindnyájan, ott állunk, akár igazak, akár igazságtalanok vagyunk. Akkor most miért ne állnánk ott? Megállapítottuk, hogy mindnyájan Krisztus ítélőszéke előtt fogunk állni, és mindenki meg lesz mérve a mércével. Isten „*rendelt egy napot, amelyen megítéli majd a föld kerekességét igazságosan egy férfi által, akit arra rendelt. Bizonyosságot adott erről mindenkinek azzal, hogy feltámasztotta őt a halottak közül.*” (Apcsel 17:31).

Krisztus feltámadása Isten elkötelezettsége a világ iránt, hogy minden ember Krisztus ítélőszéke előtt fog állni. Ezt már elemeztük. Erre számítunk; ezt hirdetjük; ebben hiszünk. Akkor miért nem helyezzük magunkat ebbe a helyzetbe, és miért nem maradunk ott szilárdan? Miért várnánk? Azok, akik várnak és tovább várnak, nem maradhatnak állva ama napon. A gonoszok nem állhatnak meg ebben az ítéletben, de azok, akik Isten ítélőszéke előtt állnak, akik formálják magukat az ítélet mércéjére, és gondolatban, szóban és tettben állandóan ebben a helyzetben maradnak, azok készen állnak az ítéletre, bármely pillanatban. Készen álltok az ítéletre? Ők ott vannak, és állva maradnak; ők kihívják az ítéletet és mindazt, ami az élethez tartozik; ők ott állnak és várják,

hogy sikeresen átmenjenek az ítéleten, és csak azok vannak biztonságban, akik ezt teszik. Éppen az ebből származó áldás képezi a jutalmat, amire az embernek szüksége van, mert már most Isten ítélőszéke elé helyezi magát. Ott állva mitől félne? Semmitől. Mi az, ami elveszi tőle a félelmet? A tökéletes szeretet. De a tökéletes szeretet csak akkor létezhet, ha megfelel az ítélkezés tökéletes mércéjének, és csak akkor tartható fenn, ha ebben a helyzetben marad.

Miután ezt megállapítottuk, keressük együtt az utat! Az út minden. Megállapítottuk tehát, hogy a mérce nem az enyém. Gondolkodjatok ezen! *„Tökéletesek legyetek, miképpen a ti mennyei Atyátok tökéletes.”* Isten tökéletessége az egyetlen mérce. Ezért kinek a mércéje helyes? Nem az enyém. Én nem tudom megmérni Isten tökéletességét. Emlékeztek erre a bibliaversre? *„Látom, minden tökéletes dolognak vége lesz, de parancsolatodnak nincs határa.”* (Zsolt 119:96) Egyetlen véges elme sem képes mérni Isten tökéletességét. Eddig tehát megállapítottuk, hogy tökéletesnek kell lennünk; tökéletességünk az Ő tökéletessége kell, hogy legyen. Ez teljesen megszünteti a tökéletesség megvalósításával kapcsolatos minden tervünket. Mert ha nem tudom megmérni a mércét, akkor hogyan érhetném el, még akkor is, ha erre kérnének? Következésképpen állapítsuk meg azt is, hogy ami a megvalósítását illeti, teljesen felettünk áll.

Ezek a szavak rég hangzottak el: *„Igaz, jól tudom, hogy így van; hogyan is lehetne igaza a halandó embernek Isten előtt? Ha perelni akarna vele, ezer kérdés közül egyre sem felelhetne meg neki... az erőhöz szaladjak? Íme, ő Mindenható. Az igazsághoz? Ki védene meg?”* És amikor megvédem magam, mi történik? *„Ha igaznak mondanám magamat, a szájam kárhozná engem.”* Isten az, aki megállapítja a mércét. Ha pedig én meg tudom mérni saját magamat, és elégedett vagyok a méréssel, miközben mondom, hogy az adósság ki van fizetve, akkor a becslésem annyira valótlan, hogy teljesen elítél, mert nincs semmi alapja benne a megigazuláshoz. *„Bármennyire ártatlan lennék is, Ő bűnössé tenne engem.”* „Ártatlan vagyok, nem törődöm lelkemmel, utálom az életemet.”

Amikor a saját tökéletességem mércéjét Isten mércéje mellé helyezem, és annak fényében szemlélem, olyan silánynak látom, hogy én magam is megvetném. *„Ha hóban mosakodnék is meg, vagy szappannal mosnám meg kezem, akkor is a posványba mártanál, még ruháim is megutálna*

engem.” (Jób 9:1-2, 19-21, 30-31) Csak ennyire kerülhetnénk közel ehhez a mércéhez, ha erre kérnének bennünket. Akkor hagyjuk el örökre azt az elképzelést, hogy nekünk kell elérnünk a tökéletességet! A tökéletességet el kell érünk, semmi más. Isten elvárja ezt, és el is készítette az utat. Ez a teremtésünk célja. Létezésünk egyetlen célja az, hogy pont ilyenek legyünk – tökéletesek Isten tökéletessége által. Tartsuk észben tehát, hogy tökéletesnek kell lennünk az Isten jellemével. Isten mércéje, ami a jellemet illeti, a mienk kell, hogy legyen. Sőt, az Ő jelleme a mi jellemünk kell, hogy legyen. A jellemünknek nem csak hasonlítani kell Isten jelleméhez, hanem pont olyannak kell lennie. Csak ez a keresztyén tökéletesség!

A jellemet, amivel rendelkezünk kell, három bibliavers segítségével írhatjuk le. Kezdjük az Ef 1:3 verssel, hogy jobban megértsük a negyedik vers mondanivalóját. *„Áldott az Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban. Mert kiválasztott minket őbenne a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk élőtte.”* Figyeljük meg, hogy Ő „választott ki” minket. Ez volt a célja kezdettől fogva, a kiválasztásunktól fogva, egészen eddig a pillanatig. Akkor ismerjük el ezt a tényt, *„hogy szentek és feddhetetlenek legyünk élőtte szeretetben”* (KJV). Ami minket illet, ez Isten egyetlen gondolata. Ez az egyetlen oka, amiért teremtett; csak ezért létezzünk. Akkor tegyünk fel egy másik kérdést! Ha ez igaz, akkor miért nem ismerjük el? Miért nem teljesítjük most létezésünk célját, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek Előtte szeretetben?

A következő szöveget Kol 1:19-22 versekben találjuk meg: *„Mert tetszett az Atyának, hogy benne lakozzék az egész teljesség, és hogy általa békéltessen meg mindent magával úgy a földön, mint a mennyben, békességet szerezve keresztyének vére által. Titeket is, akik egykor idegenek és ellenséges érületűek voltatok a gonosz cselekedetek miatt, most megbékéltetett emberi testében halála által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket ÁL-LÍTSON SZÍNE ELÉ”.*

Isten erre a célra teremtett. A bűn miatt teljesen eltértünk ettől a célból. Maga a cél meghíúsult, de Krisztus elszenvedte a keresztet. Tetszett az Istennek, hogy így cselekedjen, mert ezáltal az eredeti célja teljesül. Jézus Krisztus keresztye által megbékéltette az embert az Istennel, hogy az eredeti cél megvalósuljon bennünk – az a cél, amit lefekte-

tett a világ megalapítása előtt, hogy szentek legyünk és feddhetetlenek Isten előtt, szeretetben. Krisztus vére, a megbékéltetés – Jézus Krisztus világra hozott békéje által – azért valósul meg, mert Ő szentekként állít bennünket Isten elé, feddhetetlenül és büntelenül.

A keresztyén tökéletesség útja a keresztté útja, és ezen kívül nincs más. Úgy értem, hogy számunkra nincs más út. Az út, amit biztosított, az egyetlen út, a keresztté útja. Ő eljött ezen az úton, elhozta nekünk ezt az utat. A keresztté útja az egyetlen a tökéletesség eléréséhez. Gondoskodott róla, hogy ezt egyedül tegye meg, nekünk nincs semmi hozzájárulásunk a kivitelezés tekintetében. Az Ef 4:7-13 verseket olvasva figyeljük meg, hogy mi valósult meg ezáltal, mennyire tökéletesen teljesítette ezt a szükségletet! *„Mindegyikünk pedig a Krisztus ajándékának mértéke szerint részesült a kegyelemben.”*

Gondolkodjatok! Az eddigi tanulmányból, mit eredményezett Krisztus ajándéka? *„Békességet szerezve keresztyének vére által”*, és mindenkit megbékéltetett Istennel. Ezért érte el, hogy azzá tegyen minket, amit a világ megalapítása előtt tervezett, hogy legyünk szentek, tiszták és feddhetetlenek, és így állítson színe elé. Ez Krisztus ajándékának mértéke ebben a tekintetben. Ez a mérték teljesítette a célt mindnyájunk számára olyan értelemben, hogy mindenki számára megnyitotta az utat. És most mindnyájunk számára, épp most adatik kegyelem ugyanazon mérték szerint. Így, amit a keresztté megvalósított értünk és rendelkezésünkre bocsátott, az Isten kegyelme ADJA és valósítja meg bennünk.

Most olvassuk tovább, és látni fogjuk, hogy ez így van. *„Mindegyikünk pedig a Krisztus ajándékának mértéke szerint részesült a kegyelemben. Ezért mondja az Írás: Fölment a magasságba, foglyokat vitt fogva, és AJÁNDÉKOKAT ADOTT AZ EMBEREKNEK. Az pedig, hogy fölment, mi mást jelentene, mint hogy előbb le is szállt a föld alsóbb részeire. Aki leszállt, ugyanaz, aki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön. És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul.”*

Milyen célból? *„A SZENTEK TÖKÉLETESEDÉSE CÉLJÁBÓL.”* Testvéreim, amikor erre a célra adják ezeket az ajándékokat, vajon mit teszünk mi, amikor nem ismerjük el, és nem vágyakozunk az ajándékok után, nem imádkozunk az ajándékokért, és nem fogad-

juk el az ajándékokat, hogy az ajándékok ne teljesítsék céljukat? Mit teszünk, amikor ekképpen cselekszünk? „*A szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: MÍG eljutunk mindnyájan...*” Céllal kapjuk az ajándékokat; egy bizonyos okból, egy jól meghatározott és pontos okból, „MÍG” ez a cél teljesül. „*A szentek tökéletesítése céljából adatik*”, és addig adatik, „*MÍG ELJUTUNK MINDNYÁJAN az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, ÉRETT FÉRFIÚSÁGRA, a KRISZTUS TELJESSÉGÉVEL ékeskedő kornak mértékére.*”

Így a tökéletesség az egyetlen cél. Isten mércéje egy: „*Legyetek tökéletesek, miképpen a ti mennyei Atyátok tökéletes*”. Mi nem tudjuk megmérni a tökéletességet, és nem is tudnánk elérni azt, ha felkérnének rá. Ez viszont teremtésünk célja, és amikor a bűn megakadályozta ezt a célt, Krisztus kereszten kifolyt vére lehetővé tette mindnyájunk számára a tökéletesség elérését a Szentlélek ajándékai által. Akkor ismét megkérdezem: Miért ne állnánk szembe állandóan a keresztyén tökéletességgel, és ne fogadjunk el semmit önmagunktól? Júdás 24. verse közvetlenül kapcsolódik ahhoz, amit olvastunk, és amiről eddig beszéltünk: „*Annak pedig, aki titeket a bűntől megőrizhet, és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel. Az egyedül bölcs Istennek, a mi megtartónknak, dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és mind örökké.*”

A világ megalapítása előtt választott ki, „*hogy szentek és feddhetetlenek legyünk őelőtte*”. A kereszttel Jézus lehetővé tette ezt minden lélek számára, még akkor is, amikor a bűn miatt minden reményt elvesztettünk. A kereszttel megvásárolta azt a jogot, hogy „*szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állítson majd színe elé*”. Ez a jog csak Őt illeti meg. Mi nem tehetnénk meg, ha tőlünk ezt kérnék; az ehhez való jog nem tartozik ránk. Miután elvesztettük, semmi más, csak a golgotai kereszttel nyerhette vissza. És senki sem fizethette meg a Kálvária árát azon kívül, Aki kifizette. Amint biztos, hogy csak az fizette meg az árát, Aki kifizethette, hogy elhozza nekünk ezt a tökéletességet, ugyanolyan biztos, hogy a Kálvária miatt csak Őt illeti meg ez a jog. Csak Ő szenvedett kereszthalált; csak Ővé a feladat. Az Ige kijelenti: „*Ő megőrizhet, és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel*”. Az, Aki elviselte a kereszttel, meg tudja valósítani mindazt, amit a kereszttel lehetővé tett. Tehát „*megőrizhet, és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel*”.

Mikor? Ez a kérdés. Mikor? (Hangok: „Most”) Pontosan.

Isten ugyanaz tegnap, és ma, és mindörökké. Ő most is meg tudja tenni, mint régen tette, és a jövőben bármikor. De ne feledjétek el, hogy ezt most vagy bármikor csak a kereszt útján adja nekünk. Tanulmányozzuk az Igét, hogy lássuk ezt! Olvassuk el Róm 5:21 verset, majd olvassátok el a hatodik fejezetet, mert erről a témáról szól a hatodik fejezet! A Róm 5. fejezetének utolsó két verse a következő: „A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék; de ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik: *Hogy miképpen uralkodott a bűn a halálra, azonképpen a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által*”.

Most beszéljünk az összehasonlításról, vagy inkább a kontrasztról – mert egy összehasonlítás egyenlő egy kontraszttal – „*hogy miképpen*”, „*azonképpen*”. „*Hogy miképpen uralkodott a bűn.*” Tudjátok azt, hogy hogyan uralkodott a bűn. Mindenki, aki itt van, tudja, hogyan uralkodott a bűn. Egyesek talán tudják, hogyan uralkodik most is. Amikor a bűn uralkodott, uralkodása teljes volt, olyannyira, hogy könnyebb volt a rosszat tenni, mint a jót. Vágyakoztunk arra, hogy azt tegyük, ami jó, de „*nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok*”. Ilyen a bűn uralkodása. Amikor a bűn uralkodott, könnyebb volt rosszat, mint jót tenni.

„*Azonképpen a kegyelem is uralkodjék igazság által.*” Amikor a kegyelem uralkodik, könnyebb jót tenni, mint rosszat. Ez az összehasonlítás. Figyeljete: Amint a bűn uralkodott, azonképpen a kegyelem is uralkodik. Amikor a bűn uralkodott, a kegyelem ellen uralkodott; semmissé tette a kegyelem minden erejét, amit Isten adott, de amikor a bűn ereje összetöretik, és a kegyelem uralkodik, akkor a kegyelem a bűn ellen uralkodik, és semmissé teszi a bűn teljes erejét. Tehát egészen igaz, hogy a kegyelem uralma alatt könnyebb jót tenni, mint rosszat, mint ahogy az is igaz, hogy a bűn uralma alatt könnyebb rosszat tenni, mint jót.

Tehát az út világos, nem? Haladjunk ezen az úton! „*Hogy amint uralkodott a bűn a halál által, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által. Mit mondjunk tehát? Megmaradjunk a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen?*” (Hangok: „Isten ments!”) Ti mondtátok, hogy „Isten ments”. A válasz helyes! Tehát

Isten megóvott titeket a bűntől, és ti helyeseltétek, hogy a kegyelem bővüljön. Akkor Isten nem fog megóvni mindenféle bűntől? Egyetértetek ezzel? Egyetértetek azzal, hogy Isten megóvott, hogy a kegyelem uralma alatt ne vétkezzetek? (Hangok: „Igen!”) Akkor Isten nem szándékozik megóvni minket minden bűntől? És ha tudjuk, hogy ez Isten szándéka, elvárhatjuk, hogy teljesítse. Ha nem várjuk, akkor sohasem fog teljesezni.

Tehát, Róm 6:1 verse szerint, Isten szándékozik megóvni bennünket minden bűntől. Így van? Mit olvasunk a második versben? *„Akik meghaltunk a bűnnek, mimódon élénk még abban?”* Nos, hogyan élhetnénk a bűnben? Mi tehát a bibliavers mondanivalója? Hogy egyáltalán nem fogunk többé vétkezni. Így, halottak lévén, a temetés következik. Eltemettetünk Vele együtt keresztség által a halálban, és feltámasztatunk egy új életre. *„Mert tudjuk, hogy a mi ó emberünk övele megfeszítettett, hogy megerőtlenedjék a bűnnek teste, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.”* Íme, előttünk az út, és ez a keresztség útja.

Itt három dolgot figyelhetünk meg: jól tudjuk, hogy az óemberünk Krisztussal együtt megfeszítettett. Miért? *„Hogy megerőtlenedjék a bűnnek teste.”* És ez miért? *„Hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.”* Ha a bűnnek teste nem semmisül meg, akkor a bűnnek fogunk szolgálni. Ha az óember nincs keresztre feszítve, akkor a bűnnek teste nem semmisül meg. Tehát az út, amelyiken oltalmazva vagyunk a bűntől, nem más, mint a keresztre feszítés és a pusztulás útja.

Következésképpen a következő kérdés az egyetlen, amire válaszolni kell. Akarok-e inkább keresztre feszítettetni és elpusztulni, minthogy vétkezzek? Ami téged illet, ha örökre úgy döntöttél, hogy inkább keresztre feszítettetni és elpusztulsz, minthogy vétkezzél, akkor soha nem fogsz vétkezni. *„Övele megfeszítettett, hogy megerőtlenedjék a bűnnek teste, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.”* Ezért a bűn uralma alól csak a keresztre feszítés és a pusztulás által szabadulhatunk meg. A bűnt választod, vagy a keresztre feszítést és a pusztulást? A pusztulást választod inkább megszabadulva ezáltal a bűntől? Vagy talán a bűnt és a pusztulást választod? Ez a kérdés. Nincs alternatíva. Aki elkerüli a pusztulást, hogy megmeneküljön a pusztulástól, az elpusztul. Aki a pusztulást választja, megmenekül a pusztulástól.

Nos, akkor Krisztus keresztye által a pusztulás útja az üdvösség

útja. Jézus Krisztus meghalt a kereszten, hogy üdvösséget hozzon nekünk. Ahhoz, hogy üdvösséget kapjunk, szükség volt Isten Fia kereszthalálára. Alávetjük magunkat a pusztulásnak, hogy üdvösséget kapjunk? Megteszitek? Aki ezt a célt tűzi ki, és döntését megtartja, miszerint életének minden pillanatában pusztulásnak adja magát, hogy üdvözüljön, az mindig biztos lehet az üdvösségben.

De itt jön a probléma! A pusztulás nem kellemes; nem könnyű, vagyis nem tetszik az óembernek. A természetes választás szempontjából nem könnyű megsemmisülni annak, aki megteszi. Könnyű akkor, amikor megvalósul, és könnyű folytatni mindörökre, amikor megvalósul. Mikor kell ezt megtennünk? Mikor állít feddhetetlenségben Isten elé? Most! Az egyetlen út pedig a pusztulás útja. Most van lehetőségünk választani a pusztulást. Most van az ideje annak, hogy örökre átadd magad a pusztulásnak. De ha meghátrálok a pusztulástól, ha elutasítom, akkor mit utasítok el? Az üdvösséget. *„Az ó emberünk övele megfeszítettett, hogy megerőtlenedjék a bűnnek teste, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.”*

Tehát, ha van egy tapasztalatom, amely olyan nagy nyomást gyakorol rám, hogy elpusztít, akkor az rendben van; mert én választottam a pusztulást, hogy ne szolgáljak tovább a bűnnek. Egy ilyen átadás élvezetessé teszi a keresztény ember életét, mivel a bűntől való mentesség öröme, folyamatos békéje és elégedettsége megéri az összes pusztulást, megér minden pusztulást, amely rá következik. Megéri! Tehát ez a tranzakció nem egy veszteséges művelet, hanem a legjövődolgozóbb, amit az ember megköthet.

A kereszthalál, a pusztulás, majd a szabadulás a bűn hatalmától – ez tehát a keresztény tökéletességhez vezető út. Miért? *„Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől.”* (Róm 6:7) Köszönjük Istennek, hogy az, aki meghalt, megszabadult a bűntől. Tehát az egyetlen kérdés, amit fel kell tennünk magunknak: Halott vagyok én? Ha pedig nem, és történik velem valami, ami a halálot okozza, akkor a bűntől való megszabadulás az egyetlen következmény; és ezért érdemes bármilyen árat fizetni.

Lássuk a következő verset! *„Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élni is fogunk övele.”* Az első vers kifejezi azt a szándékot, hogy szabaduljunk meg a bűntől. Hasonlóképpen a második vers is. A hatodik vers kijelenti, hogy nekünk nem kell szolgálunk többé a bűn-

nek; és a hetedik vers azt a gondolatot mutatja be, hogy aki meghalt, az megszabadult a bűntől. A 8. vers arról szól, hogy mi meghaltunk Krisztussal együtt, és Vele együtt fogunk élni. Hogyan él Krisztus: igazságban, vagy bűnben? (Hangok: „Igazságban”) Nagyon jó. Akkor világos, hogy a Róm 6:1,2,6,7,8 versek kifejezik azt a gondolatot, hogy oltalmazva vagyunk a bűntől.

Mi a helyzet a kilencedik verssel? *„Mert tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta.”* Hogyan uralkodott a halál Jézus felett? A bűn miatt – nem az Ő bűne miatt, hanem a miénk miatt. *„Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”* Tehát a halál nem uralkodik már rajta. Örökre győzelmet aratott a bűn és minden következménye felett. Akkor miről szól a 9. vers? Arról, hogy feltámadunk Vele együtt. *„Mert, hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer s mindenkorra, hogy pedig él, az Istennek él.”* Láthatjuk, hogy a 9. és a 10. vers egyaránt azt a gondolatot fejezik ki, hogy oltalmazva vagyunk a bűntől.

A 11 vers: *„Így, tekintétek ti is magatokat, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, ne engedjétek kívánságainak!”* Így újra kifejezi azt a gondolatot, hogy Isten szándéka az, hogy ne vétkezzünk többé. *„Ne adjátok oda tagjaitokat a gonoszság fegyvereiként a bűnnek, hanem adjátok oda magatokat Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és adjátok tagjaitokat az igazság fegyvereiként Istennek! Mert a bűn többé nem uralkodik rajtatok, mert nem a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt vagytok.”* A kegyelem uralkodása a lelket a bűn fölé emeli, ott tartja, uralkodik a bűn hatalma felett, és megszabadítja a lelket a bűntől. *„Mi következik ebből? Vétkezzünk, mivel nem a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt vagyunk? Semmiképpen!”* Így Róm 6:1-14 verseiben több alkalommal hirdettetik a bűntől és a vétkezéstől való szabadulás. Ez nagyszerű, de hozzá kell tenni még valamit: *„törekedjünk a tökéletességre”.*

Figyeljétek: *„Nem tudjátok, hogy akinek odaadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, annak engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek igazságra?”* Miután megszabadultatok a bűn rabságából, kinek a szolgálatára adtátok magatokat? Istennek! Akkor Isten szolgálai vagytok, és azért lettetek kiszabadítva a bűnből, hogy szolgáljatok az igazságnak. Istennek nem az a célja,

hogy üres életet éljünk, miközben Ő megóv a bűntől. Azt akarja, hogy szolgálatunk aktív és intelligens legyen, amiből csak igazság származik. Csodálatos és nagyszerű dolog, ha meg vagyunk szabadítva a bűntől, és megoltalmazva a vétkezéstől, ha az igazság szolgálivá tettünk.

Ezért minden lélek mondja ki ezeket a szavakat: „*De hála legyen Istennek, hogy jöllehet egykor a bűn szolgálói voltatok, szívetek szerint engedelmeskedtetek annak a tanításnak, amelyet kaptatok, és megszabadulva a bűntől AZ IGAZSÁG SZOLGÁIVÁ LETTETEK*”. Hála legyen az Istennek ezért! Isten mondja, hogy az vagy, és ha azt mondja, akkor úgy van. Adjál hálát Neki érte. Köszönd meg, hogy megszabadított a bűnből, és az igazság szolgálója vagy. Ő tett téged olyanná, Ő mondja ezt.

De ez még nem minden. „*Testi erőtlenségetek miatt emberi módon szólok: Ahogyan odaadtátok tagjaitokat a tisztátalanság szolgálatára és a hamisságnak a hamisságra, most úgy adjátok oda tagjaitokat az igazság szolgálatának a MEGSZENTELŐDÉSRE. Mert amikor a bűn szolgálói voltatok, az igazságtól szabadok voltatok. De hát milyen gyümölcsöt hozott ez nektek? Olyat, ami miatt most szégyenkeztek, mert annak a vége halál. Most pedig, miután megszabadultok a bűntől, és Isten szolgálivá lettetek, megvan a gyümölcsötök a MEGSZENTELŐDÉSRE, a vége pedig az ÖRÖK ÉLET.*” Nem vagyunk a bűn rabszolgái és szabadok az igazságtól, hanem az igazság szolgálói vagyunk, akik megszabadultunk a bűntől! Mivel ezt sokáig tanulmányoztam, és az Úr betöltötte lelkemet e témával, néha eszembe jut Milton kifejezése, aki az angyalok énekeiről azt mondta, hogy a hangjegyeik „hosszan énekelt kiegyensúlyozott édességek”.

A Rómabeliekhez írott levél 6. fejezete egyike a hosszan énekelt kiegyensúlyozott édességeknek. A fejezet a bűn alóli szabadulással kezdődik, és ez egy csodálatos dolog. A következő dolog, ami hozzáadódik a vétkezéstől való szabadulás, és ez is egy csodálatos dolog. Ehhez hozzáadódik, hogy az igazság szolgálói vagyunk, és ez is egy csodálatos dolog. Majd a megszentelődés következik, és ez is egy csodálatos dolog. Mindezek felett az örök élet, és ez is egy csodálatos dolog. Tehát ez vajon nem az Úr hangjegyének hosszan énekelt kiegyensúlyozott édessége? Ó, fogadjátok el, elmélkedjete felette, fedezzétek fel édes hangjait, és hagyjátok, hogy éjjel-nappal simogassa lelketeket! Ez jó tesz a léleknek.

Ez a keresztyén tökéletesség útja. Ez a keresztre feszítés útja, a

bűn teste megsemmisítésének, a bűntől való megszabadulásnak, az igazságnak, a megszentelődésnek útja. Ez a tökéletességnek útja Jézus Krisztusban a Szentlélek által az örök életre. Olvassuk el újra azokat a kijelentéseket, miszerint az ajándékok a szentek tökéletesedését szolgálják: „Míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének az egységére, az érett férfiúságra, a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra”. Ez a minta. Ez az út, amelyen Jézus haladt ebben a bűnös világban és bűnös természetben – a mi természetünkben, a világ bűneivel megterhelve – ezen az úton ment tökéletességben. Ez az út tárul elénk.

Ő a Szentlélektől született. Más szavakkal, Jézus Krisztus újjászületett. Isten egyszülöttje lejött a mennyből, és újjászületett. De ami Krisztus munkáját illeti, minden kontrasztban áll velünk: Ő bűnné tétetett értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne. Ő, az Élő, az élet Fejedelme és Szerzője meghalt, hogy mi élhessünk. Ő, akinek eredete az örökkévalóságig emelkedik, Isten elsőszülöttje, újjászületett, hogy mi újjászülethessünk. Ha Jézus Krisztus nem született volna újjá, akkor mi újjászülethettünk volna? Nem! De, Ő újjászületett, az igazság világából a bűn világába; hogy mi újjászülethessünk a bűn világából az igazság világába. Ő újjászületett, és az emberi természet részesévé vált, hogy mi újjászülethessünk, és részesei legyünk az isteni természetnek. Ő újjászületett a földért, a bűnért és az emberért, hogy mi újjászülethessünk a menny, az igazság és Isten számára.

Covert testvér azt mondja, hogy ettől testvérek vagyunk. Minden bizonnyal testvérekké tesz minket. És Jézus nem szégyell testvéreinek nevezni minket. Tehát, Ő újjászületett a Szentlélek által, mert meg van írva, hogy az angyal azt mondta Máriának: „Az angyal így válaszolt: A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékol be téged, azért a születendőt is szentnek hívják, az Isten Fiának.” Jézus a Szentlélek által született, újjászületett, gyarapodott bölcsességben, testének állapotában, az élet és a jellem teljességéig, hogy azt mondhassa Istennek: „Én dicsőítettelek téged e földön, elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál, hogy végezzek”. Isten terve és szándéka elérte a tökéletességet Jézusban.

Krisztus újjászületett a Szentlélek által, hús és vér volt, mint amilyenek mi vagyunk. Az üdvösségünk Fejedelme „szenvadás által lett tökéletessé”. „Jóllehet Fiú, szenvedéséből tanulta meg az engedelmisséget. És tökéletességre jutva örök üdvösség szerzője lett mindazok számára, akik

engedelmességek nekik.” Így, Jézus tökéletes lett emberi természetben szenvedések által; mert a szenvedés világában nekünk is el kell érünk a tökéletességet. Bár állandóan növekedett, Ő mindig tökéletes volt. Értitek? Ebben a tekintetben sok embernek téves elképzelése van a tökéletességről – úgy vélik, hogy az egyetlen mérték a maximum. Ez valóban benne van Isten tervében, de a véget nem érjük el az elején.

Olvassátok el újra Ef 4 fejezetét! Arról a gondolatról olvasunk, hogy miként érhetjük el ezt a tökéletességet „Krisztus teljességének mértékére”. Olvassátok a 13 verset; és kössétek össze a 14-16 versekkel: *„míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének az egységére, az érett férfiúságra, a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akiket ide-oda dobál és hajt bármiféle tanítás szele az emberek megtévesztése és a tévelygés ravaszsága és csalárdsága által. Ellenkezőleg: az igazságot követve szeretetben, mindenestül növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban”.*

Ezt a növekedést valósítja meg bennünk; de nem lehet növekedés ott, ahol nincs élet. Ez növekedés Isten ismeretében, növekedés Isten bölcsességében, növekedés Isten jellemében, növekedés Istenben; következőképpen ez csak Isten életén keresztül lehetséges. De ez az élet az ember újjászületésekor van beleplántálva. Az ember újjászületik a Szentlélek által; és Isten élete bele van ültetve a növekedés céljából, hogy *„mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban”.* Hány szempontból? *„Mindenestől.”*

Emlékeztek, hogy *„Hasonló a mennyek országa ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett földjébe”,* és *„a mag Isten ígéje”.* A mag el van ültetve. Az ember tudatában van annak, hogy az a mag éjjel és nappal nő, de nem tudja, miféleképpen. De milyen ez a mag? Tökéletes, mert Isten teremtette. A mag hirtelen kikel. Mit mondhatunk a hajtásról? (A gyülekezet: „Szentén tökéletes.”) Tényleg az? (Hangok: „Igen”) De még nem egy gyümölcs. Nem egy teljesen kifejlett és erős törzs. Ez csak egy hajtás, amely utat tör a földön. De milyen állapotban van? Nem tökéletes? (A gyülekezet: „De igen.”) Növekedési üteme szerint ugyanolyan tökéletes abban a pillanatban, mint amikor a növekedés véget ér, az érettség pillanatában. Nem értitek? Ez a tévhit ne létezzon többé! Tegyük félre.

Amikor a hajtás átlukasztja a talajt, lehajolsz, hogy megnézhesd.

Ez csodálatra méltó dolog. Azért csodálatos, mert tökéletes. De ebben az állapotban csak egy kis száracska, amely alig bújt ki a földből. Ennyi az egész, de tökéletes. Azért tökéletes, mert pont olyan, amilyennek Isten megalkotta. Isten az egyetlen, aki gondoskodott róla. Így van ez velünk is, azokkal, akik Isten Igéjének jó magjából születünk – Isten Igéjéből és a Szentlélekből születtünk, a tökéletes magból – amikor ez a mag kihajt, növekszik, és kezd megmutatkozni az emberek között, akkor ezek látják Krisztus jellemét bennünk. És milyen Isten? Tökéletes. Akkor milyen a keresztény abban a szakaszban? (A gyülekezet: „tökéletes”)

Ha Jézus Krisztus ereje által újjászületünk, és Isten maga vezeti a munkát, milyen lesz az eredmény? Tökéletes lesz. Ez a keresztény tökéletesség abban a pillanatban. Jézus Krisztus abban a pillanatban hibátlanul és feddhetetlenül szentként állít a trón elé. Ez a hajtás nő, és felemelkedik a föld felett, és azonnal egy újabb levél kel ki a hajtásból. Most már két levél van, és mindegyikük ugyanolyan szép. Megjelenik a harmadik. Most már egy tő, és tovább növekszik. Most már teljesen másképpen néz ki, mint a kezdetén. Valóban másképp néz ki, de nem tökéletesebb, mint a kezdetén, amikor kibújt a földből. Idővel a maximális magasságig növekszik. A növény hegye teljesen kialakul. Virágok is megjelennek rajta. Emiatt még szebb. És végül megjelenik az egész kalász, a maga tökéletességében, búzaszemekkel megrakva, és mindegyik búzaszem tökéletes. Isten munkája így ér véget, és tökéletes. Már kezdetben Isten szándéka szerint érte el tökéletességét.

Ez a keresztény tökéletesség. A növekedés által érhető el. De a növekedés csak Isten életén keresztül valósulhat meg. És mivel Isten élete a forrás, a keresztény csak Isten terve szerint nőhet. Csak Isten alakíthatja a növekedést. Csak Ő ismeri tökéletesen a mintát. Krisztus a Minta. Isten tökéletesen ismeri a Mintát, és képes rá, hogy tökéletességben növekedjünk a Minta alapján, mert ugyanaz a hatalom, ugyanaz az élet, amely ebben a növekedésben rejlik, volt az eredeti Minta növekedésében is, Jézus Krisztus növekedésében.

És amint Jézus kezdte születésekor, kisgyermekként, emberi természetben felnőtt és befejezte az Isten által rábízott munkát, ugyanúgy mi is újjászületünk, növekedünk Benne minden tekintetben. Végül el kell jutnunk arra a napra, amikor – ahogy Jézus is tette – amikor

igazságban fogjuk mondani a következőket: „Én dicsőítettelek téged e földön, elvégeztem a munkát, amelyet rám bíztl, hogy végezzek”. Mert meg van írva: „*Hanem a hetedik angyal hangjának napjaiban, amikor trombitálni kezd, akkor beteljesedik az Isten titka*”. Mi azon a napon vagyunk. Mi kaptuk ezt a titkot, hogy átadjuk a világnak. Véget kell érnie a világ számára, és azokban ér véget, akik birtokolják.

De mi Isten titka? „*Krisztus a dicsőségnek ama reménysége*” „*Isten megjelent testben*”. Tehát ezekben a napokban elvégeztetik Isten titka a 144 000 emberben. Isten munkája ez emberi természetben, Isten megnyilvánulása emberi testben, bennünk, véget ér. A bennünk végzett munkájának be kell fejeződnie. Tökéletesnek kell lennünk Jézus Krisztusban. A Szentlélek által tökéletes állapotba kell jutnunk, Krisztus teljességének mértékére. Nem éri meg elnyerni ezt? Nem jó az Úr útja, amely a tökéletességhez vezet? Ó, akkor „*Ne kezdjük el újra lerakni az alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenbe vetett hitnek, a mosakodásokról, a kézrátevésről, a halottak feltámadásáról és az örök ítéltről szóló tanításnak*”. Isten megmentett minket az instabil alapról, amin voltunk, amikor a bűnben éltünk. Segítsen az Úr, hogy az egyetlen alap legyen az igazság szolgálata a megszentelődésre, a vége pedig az örök élet!

Minden lélek, amely az ítélőszék előtt áll, és átadja magát, hogy keresztre feszítsék és megsemmisítsék, ez Isten útján valósul meg rövid idő alatt, amelyben Ő megígérte, hogy igazsághoz vezet. Tehát, csak Isten, Isten megbecsülése, az Ő mércéje, Krisztus mintája és munkássága, mindig és mindenben, mindenünk és mindörökre. Legyetek boldogok! Segítsen az Úr, hogy Krisztus legyen az első, az utolsó és az örökkévaló az életünkben!

Review and Herald, 1899. augusztus 1.

Tartalomjegyzék

Bevezető.....	3
Hit által élni.....	5
Leckék a hitről – 1. rész	11
Leckék a hitről – 2. rész	13
Leckék a hitről – 3. rész	15
Leckék a hitről – 4. rész	17
Leckék a hitről – 5. rész	19
Leckék a hitről – 6. rész	23
Leckék a hitről – 7. rész	25
Leckék a hitről – 8. rész	29
Leckék a hitről – 9. rész	33
Leckék a hitről – 10. rész	35
Leckék a hitről – 11. rész.....	37
Leckék a hitről – 12. rész	39
Leckék a hitről – 13. rész	41
Leckék a hitről – 14. rész	43
Leckék a hitről – 15. rész	47
Leckék a hitről – 16. rész	49
Értünk is meg van írva.....	51

Kreacionizmus vagy evolucionizmus	55
Az üdvözítő hit	71
Krisztus a törvény vége	75
A legyőzhetetlen élet.....	79
A hit.....	83
Korlátlan ingyen kegyelem mindenkinek	87
Ki fog uralkodni: a kegyelem vagy a bűn?	89
Ne vegyétek hiába Isten kegyelmét!	93
A bűnös természet.....	97
Egy halott formalizmus 1.	101
Egy halott formalizmus 2.	105
Isten szolgái	107
Ige által fenntartva	111
Az Ige ereje 1.	115
Az Ige ereje 2.	119
Ige által élni	123
A keresztény tökéletesség.....	127

